

● เราจะเห็นกายกรรมของเรา
ให้ยิ่งกว่าวจีกรรม
เราจะเห็นการทำให้มาก
ให้ชัดกว่าการพูด
เราจะเห็นการฝึกตนสั่งวรตนะ
ให้มากกว่าการสอนเขาอื่น.

● สมณะโพธิรักษ์

สารบัญ

ปีที่ ๒๘(๓๑) ฉบับที่ ๔ เดือนก.พ.-มี.ค.'๕๑ จำนวน ๘,๐๐๐ เล่ม

เราจะเน้นกายกรรมของเรา ๑

แถลง (สาธารณโภคิ ระบบพิสูจน์อาริยบุคคล)..... ๓

งานปลุกเสกพระแท่นของพุทธ'๕๑ ครั้งที่ ๓๒ ..... ๔

สืบห้านาทีกับพ่อท่าน ๑๗

กู๊เรื้อ เพื่อมนุษยชาติ ๒๗

พิธีรับกลด รุ่งกู๊เรื้อ ๓๘

บันทึกจากปัจฉาสมณะ (ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน). ๔๐

เรียงวลักวีธธรรม ๗๒

สิกขมาตมุสตี สะอาดวงศ์ รับรางวัลสตรีดีเด่น ๗๘

จากโลกีย์ถึงโลกุตระ (น.ส.สุภาพ เพชรสุข). ๘๒

กว่าจะถึงอรหันต์ (พระมหาทักษสเถระ). ๘๗

รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือน ม.ค.-ก.พ. ๒๕๕๑). ๙๕

สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอโคก ๑๑๙

ได้ร่มอโคก (ประจำเดือน ม.ค.-ก.พ. ๒๕๕๑). ๑๒๕

ธรรมะประทับใจ (ผิดเป็นครู). ๑๓๑

ร้อยอ้อ...เป็นหนึ่งรู้อัจฉ ๑๓๓

กรรมตามสนอง (กรรมทัน...ตา). ๑๓๔

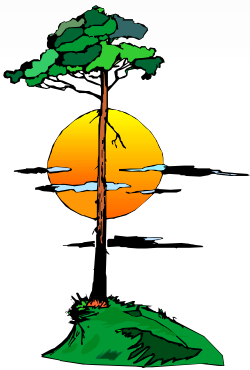
เก็บเล็กผสมน้อย ๑๓๗

น้ำจืดจริงหรือ ? ๑๓๘

ขอเวลาไปล้างล้าง (ตอนที่ ๒). ๑๔๐

หอมดอกพุทธธา ๑๔๖

บรรยากาศค่ายยุวพุทธทายาท ครั้งที่ ๒๓ ..... ๑๔๘

● จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอโคก

- เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
- เพื่อระลึก ทบทวน สรุปลักษณะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
- เพื่อเป็นเข็มทิศชี้ทางการปฏิบัติก้าวต่อไป
- เพื่อประโยชน์แก่นุชนรุ่นหลัง จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อโคก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์
สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ ๖๗/๑ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ โทร.๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐,
๐๒-๓๗๕-๔๕๒๑, ๐๒-๓๗๕-๔๕๐๓ (FAX), ๐๒-๓๗๔-๐๙๘๘
๐๒-๗๓๓-๔๐๒๕, ๐๒-๗๓๓-๔๗๓๑, ๐๒-๗๓๓-๔๖๒๔, ๐๒-๗๓๓-๖๖๘๘
หรือ www.asoke.info, e-mail : thatfah2520@yahoo.com
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์

สาธารณโภคี ระบบพิศุขน์อาริยบุคคล

งานปลูกเสกฯ นับวันๆก็จะเป็นความลงตัว แสดงให้เห็นถึงความพร้อมเพรียง ความอบอุ่น ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของญาติธรรม งานปลูกเสกฯทุกวันนี้ก็เหมือนกับงานสัมมนาใหญ่ของชาวอโศก ที่พวกเราทั่วประเทศมารวมตัวกัน แล้วก็มาสรุปผลงานร่วมกันว่า ในปีหนึ่งๆ ที่ผ่านมามีเหตุการณ์ที่จะได้แก้ไขปรับปรุงในเรื่องอะไรกันบ้าง ที่เราจะต้องทำกันในอนาคตมีเรื่องอะไรบ้าง และที่สำคัญที่สุดก็คือ เรากำลังศึกษาติดตามความลึกซึ้งของจิตใจมากน้อยแค่ไหน เจ็ดวันเจ็ดคืนจึงรู้สึกเหมือนกับว่า เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว แม้ต้องเสียเวลาไปบ้างกับอาหารวันละ ๑ มื้อ แต่นอกจากนั้น...เต็ยวประชุม เต็ยวฟังธรรม เต็ยวลัสมนากลุ่มย่อย แทบจะตลอดวัน มีเวลาอนนกัน ห้าหกชั่วโมง คงไม่มีการสัมมนาที่ไหนที่ผู้คนนับพันตั้งใจเอาประโยชน์ จนแทบจะไม่ต้องเสียเวลาไปกับการกินการนอน ไม่มีเบรคไม่มีอาหารว่าง มื้อเดียวจบแล้วก็ว่ากันทั้งวันทั้งคืน ต่างตื่นตาตื่นใจที่จะได้ฟังพ่อท่านแสดงความเป็นพิเศษของ**ระบบสาธารณโภคี** ที่เป็นองค์ประกอบของมิตรดี สหายดี ฯลฯ อันเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของศาสนา ซึ่งพ่อท่านได้ย้ำเรื่องนี้อีก เมื่อ ๕ พ.ค. ๒๕๕๑

“.....เพราะฉะนั้นเราอยู่ในนี้ อบายมุขนี้ชัดเจน พวกเราไม่มาแย่งชิง มาเกี่ยงมางอนอะไรกันนักหนาสาหัสอะไรแล้ว ยังเหลืออยู่ในระดับของโลกกามโลกธรรมอะไรบ้าง หรืออวดตา โอ้ยแต่ละคนเจ้าประคุณเอ๊ย อวดตาตัวกูของกู.....หมั่นจริง....จริง โลกอวดตา โลกอวดภาพมันเป็นฐานสุดท้าย แม้เป็นอนาคามีขึ้นไปแล้ว มันก็ยังติดขี้ติ เอาเถอะไม่ได้ทุกซั้ได้ร้อนแล้วละกับลาภยศสรรเสริญ โลภียสุข สบายแล้ว...เรื่องกาม เรื่องลาภยศสรรเสริญโลภียสุข สบาย ตรวจสอบตัวเองดูดีๆเถอะแต่ละคนๆๆ ตรวจสอบจริงๆ แล้วก็รู้ว่า เอ้อเราเองเราอยู่ในหมู่มุขขนาดนี้ๆ จนกระทั่งมาอยู่ในสาธารณโภคีจริงๆ คุณจะเห็นได้เลยจริงๆว่า เมื่อมันไม่มีจริงๆแล้วนี้ เราให้ทั้งหมดเนื้อหมดตัวแล้วนี้ ลาภยศสรรเสริญโลภียสุขก็ไม่มีนะนี้คุณยังเสพกามอยู่คุณยังมีรูปราคกลืนเสียงสัมผัสที่จะต้องอวอยของเราสวยของเรา หอมของเราอะไรของเราอยู่บ้าง เมื่อคุณหมดเนื้อหมดตัวแล้ว ระบบสาธารณโภคีนี้จะได้สอบถามคุณเลยว่า จะเข้าฐานไหน ถึงขั้นอนาคามีใหม่ หรือขั้นสภิกาคามี มันจะรอดไหม หรือจะขึ้นฐานอรหันต์ใหม่ มันต้องอาศัยสิ่งประกอบพวกนี้จริงๆ ถ้าสิ่งประกอบพวกนี้มันไม่ได้ทดสอบคุณ คุณจะรู้ได้ยังไงว่าคุณเป็นอนาคามี คุณเป็นอรหันต์ คุณเห็นไหมว่าโจทย์เหล่านี้มันเป็นเรื่องจริง มิตรดีสหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี รวมมิตรอยู่กันอย่างเป็นสังคมกลุ่มนี้แหละ อยู่กันอย่างดำเนินชีวิต อยู่อย่างเป็นคนละบุคคลอย่างนี้แหละ มีระบบการดำเนินชีวิตอย่างนี้แหละ คือโจทย์ ที่จะคัดเลือกอรหันต์ เข้าใจขึ้นใหม่ เห็นโจทย์ที่จะคัดเลือกอรหันต์ใหม่ แล้วใครไม่เข้ามาสู่สนามรบนี้ ไม่เข้ามาสู่โจทย์นี้ แล้วคุณจะรู้ได้ยังไงว่าคุณเป็นอรหันต์ หรือไม่เป็นอรหันต์ ???...”

งานปลุกเสกพระแก้วยอดเพชร'๕๑

ครั้งที่ ๓๒

ณ พุทธสถานสี่ระอโศก วันที่ ๖-๑๒ เมษายน ๒๕๕๑

งานปลุกเสก“พระ”แท้ๆของพุทธ ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓๒ แล้ว หรือเป็นปีที่ ๓๒ แล้ว เป็นงานที่เคี้ยวใน ฝึกฝนพวกเราชาวอโศกกันอย่างเข้มข้น เพราะเป็นงานที่ทุกคนต้องมาฝึกฝนตนเองคือ อุโบสถศีล(ศีล ๘) กินข้าวมือเดียว ไม่นอนกลางวัน ฝึกถอดรองเท้าในท่ามกลางบรรยากาศของเดือนเมษาที่อากาศค่อนข้างร้อน ในปีนี้นอกจากจะเจออากาศร้อนแล้ว ยังมีฝนตั้งเค้ามาชู่ตั้งหลายวัน จนวันที่ ๖ ของงานจึงได้เทกระหน่ำมาให้ชุ่มฉ่ำใจ สมณะ ลิกขมาตุ และญาติธรรมที่นอนอยู่บนพื้นดินบ้าง ใต้ต้นไม้บ้าง ก็ได้ฝึกเข้มข้นขึ้น บางคนต้องนอนบนพื้นพลาสติกที่ปูอยู่บนพื้นดินแฉะๆ ต้องคอยระแวดระวังเจ้าตะขาบ แมลงป่อง และสัตว์ที่มีพิษจะมาทดสอบจิตใจ แต่พวกเราส่วนใหญ่ก็ สบผ่าน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคและความลำบากต่าง ๆ นานา

วันที่ ๓๐ มีฆาตม ๒๕๕๑

นักเรียนสัมมาสิกขา ม.๒ ทุกแห่งต่างเดินทางมารวมตัวกัน เพื่อช่วยกันกับชาวสี่ระอโศก เตรียมงาน เตรียมสถานที่ให้พร้อมเพื่อต้อนรับพี่น้องที่มาร่วมงาน

วันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๑

เวลา ๐๕.๐๐-๑๐.๐๐ น. มีการประชุมสมณะมหาเถระ ที่ห้องสมุด ช่วงบ่ายเวลา ๑๓.๐๐-๑๖.๑๓ น. ประชุมครูสัมมาสิกขาที่ใต้โบสถ์ ต่อจากนั้นเป็นการประชุมเตรียมงานของทีมงาน

ขยะวิทยา ในวันที่ญาติธรรมจากจังหวัดต่างๆทั่วประเทศเดินทางกันมาร่วมงาน ต่างหักทากันด้วยความอ่อนน้อม และเบิกบานแจ่มใส เมื่อมีงานมีกิจกรรมเราก็ได้มารวมกัน ได้โอกาสปราศรัยกันตามประสาญาติในทางธรรม ซึ่งมีหัวใจที่หล่อหลอมอยู่ในกระแสทางธรรมแห่งพุทธ แต่ละท่านก็หาจับจองพื้นที่ในการนอน ตามใต้ต้นไม้ต่างๆ ศีรษะอโศกเริ่มมีชีวิตชีวาที่จะเต็มไปด้วยญาติธรรมที่มาแสวงบุญ(การชำระกิเลส)

ในตอนเย็น มีภาพยนตร์ไทยที่คัดสรรมาแล้ว เรื่อง**รักสยามเท่าฟ้า** ให้ญาติธรรมได้วิปัสสนาก่อนนอน

วันอาทิตย์ที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๑

วันนี้เป็นวันแรกของงาน เริ่มรายการด้วยการใส่บาตรในตอนเช้าประมาณ ๗ โมงเช้า สมณะพระอาคันตุกะ และสิกขมาตุ เกือบร้อยรูป แบ่งเป็นหลายสายไปบิณฑบาตตามหมู่บ้านต่างๆในละแวกใกล้เคียง ญาติธรรมต่างก็รอใส่บาตรกันจำนวนมาก ทั้งหน้าพุทธสถานและในพุทธสถาน

๐๙.๐๐-๑๐ น. รายการก่อนฉัน **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** กล่าวเปิดงาน และปาฐกถาธรรมรักษาศีล ๘ ซึ่งถ้าใครทำจริงก็ได้จริง ใครทำเล่นก็ได้เล่น ขอให้ทุกคนพากเพียรของตนและทำให้ได้ดีที่สุด

เสร็จแล้วเป็นการถวายอาหารแด่สมณะสิกขมาตุ ส่วนญาติธรรมก็จะตักอาหารที่เลื่อนไปตามแถวที่นั่ง ซึ่งในช่วงการรับประทานอาหารของทุกวัน **ชมรมขยะวิทยาด้วยหัวใจ** ได้มาให้ความรู้และปลุกกระแสให้พวกเรา**ช่วยกันทำขยะให้เป็นศูนย์** ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีกระบวนการศึกษาเพื่อแก้ปัญหาชุมชนที่โดดเด่นในงานนี้ **กระบวนการจัดการขยะวิทยา** ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่าง**สถาบันบุญนิยม**

โรงเรียนสัมมาสิกขา สัมมาสิกขาลัษวีงชีวิต และสถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ มีการเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติการในงานนี้ทั้งการประชุมเตรียมการและการประชุมประเมินผลทุกเย็น เป้าหมายในงานนี้คือทำขยะให้เป็นศูนย์ กระบวนการทำงานขยะวิทยาคั้งนี้แบ่งออกเป็น ๗ กลุ่มงานคือ

๑. **ตั้งจุดรองรับเคลื่อนที่** ในบริเวณงานจะไม่มีที่ทิ้งขยะ แต่เปลี่ยนเป็นจุดล้างถุงพลาสติกเคลื่อนที่

๒. **แปรรูปปุ๋ย** นำขยะเศษอาหาร พืชผักผลไม้ไปทำเป็นปุ๋ยหมัก

๓. **การล้างบรรจุภัณฑ์** บริเวณที่ล้างภาชนะ จะมีที่ล้างถุงพลาสติกและบรรจุภัณฑ์ที่ใส่อาหาร

๔. **นิทรรศการขยะมีชีวิต** มุ่งองค์ความรู้ จิตวิญญาณ นำขยะมา

แปรรูป ให้ความรู้ภาควิชาการ ลิ่งแวดล้อม ที่หน้าบริเวณโรงช่าง มีการสาธิตการประดิษฐ์เศษวัสดุ

๕. **งานรับซื้อขยะ** เป็นจุดรับและแยกประเภทของขยะ ซึ่งเรียกว่า ร้านวงศ์สะอาด ในตอนเย็นทางทีมงานจะรวบรวมขยะที่ตากไว้มานับและชั่งที่จุดรับขยะนี้

๖. **ประชาสัมพันธ์** มีทีมงานให้ความรู้ในช่วงที่ญาติธรรมรับประทานอาหาร, มีทีมประชาสัมพันธ์ที่ลานค้าชุมชน จึงทำให้ร้านค้าที่มาขายอาหารใส่บาตร เปลี่ยนจากการบรรจุอาหารด้วยถุงพลาสติกเป็นห่อด้วยใบตองหรือใบไม้

๗. **ประเมินผลวิจัย** มีแบบสอบถามให้นักบวชญาติธรรม และนักเรียนสัมมาสิกขา ให้ข้อมูล และมีการแจ้งสรุปผลการประเมินในวันที่ ๖ ของงาน ส่วนมากได้รับข้อเสนอแนะคือ เห็นด้วยในการล้างบรรจุภัณฑ์และเสนอให้มีอย่างนี้ทุกงาน เพื่อจะได้เป็นวัฒนธรรมชาวอโศกต่อไป

กลุ่มงานทั้ง ๗ กลุ่มได้ประสานสัมพันธ์กันในการทำงานอย่างเป็นรูปธรรม เกิดองค์ความรู้และวิถีปฏิบัติ อันเป็นแนวทางที่จะขับเคลื่อนการจัดการขยะอย่างเป็นระบบ รวมแล้วทั้งงาน**คิดมูลค่าของขยะที่เก็บได้**ทั้งหมด ๑๒๙ กก. คิดเป็นเงิน ๙๑๑ บาท มีขยะที่ขายไม่ได้ ๑๘ กก. และขยะสดที่ใช้ทำปุ๋ยได้วันละประมาณ ๗๐๐ กก.

ญาติธรรมให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี **การทำขยะเป็นศูนย์ที่ตัวเอง จะไม่เป็นภาระกับ**

คนอื่น ได้จัดกิเลสขี้เกียจ ได้ทำสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น ได้แปรชยะให้เป็นทุนเพื่อสนับสนุนสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ(FMTV)

ภาคเที่ยง เวลา ๑๒.๐๐-๑๔.๐๐ น. เป็นรายการธรรมะภาคพิเศษ มีหลายรายการดังนี้

- ธรรมะกระดานดำ เรื่อง “เอาจริง...จริงอย่างไร?” โดย สมณะหม่อม มุกกันโต ณ บริเวณทางเข้าพุทธสถาน

- ธรรมะสำหรับคนใหม่ เรื่อง “ปฏิบัติธรรมอย่างไรในยุคนี้” โดย สมณะชัดแจ้ง ณ หน้าศาลาธรรมทายาทเก่า

- ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง เรื่อง “ผู้หญิงกับพระพุทธศาสนา” โดย สิกขมาตุสุสติ ณ โรงรถข้างทางเดินฝ่ายหญิง

- รายการถาม

-ตอบปัญหาธรรมะสำหรับเด็กๆ และญาติธรรมทั่วไป โดย สมณะชยะชยัน สรณีโย ณ นิทรรศการชยะชยัน หน้าหมู่บ้าน

- รายการธรรมะวงในคุยกันเอง โดยสมณะโพธิสิทธิ์ โพธิสิโร ณ ลานปลุกเสก

และยังมีการสนทนาธรรมกับสมณะเกจิ บริเวณที่พักสมณะเกจิ และสนทนากับสิกขมาตุเกจิฯ ที่เขตสิกขมาตุเกจิฯ

เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. รายการภาคบ่ายเป็นการ

ปฐมนิเทศ โดย สมณะร่มเมือง ยุทรวโร และสมณะฟ้าไท สมชาติโก ดำเนินรายการโดย สมณะบินบน ธิรจิตโต เจาะลึกศิลป์ในข้อพึงควรปฏิบัติในการมาร่วมงาน ลีลาการเทศน์ของแต่ละท่านทำให้บรรยากาศสนุกสนานเบิกบานในธรรมกันดี พญานาค(ความง่วง)จึงไม่กล้ามารบกวน

เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. รายการภาคค่ำ เรื่อง “เหนือดวง-เหนือโลก” ดำเนินรายการโดย สิกขมาตุผาแก้ว ชาวหินฟ้า มีปฏิบัติกร ๔ ท่าน แสดงให้เห็นถึงปาฏิหาริย์แห่งธรรมะของพระพุทธเจ้า คนป่วยเป็นมะเร็งทั้ง ๔ คน ถึงขั้นที่ว่าหมอบอกให้เตรียมตัวตาย แต่รอดมาได้เป็นความมหัศจรรย์ เมื่อถึงที่สุดคนที่ปฏิบัติธรรมทำจิตเตรียมตัวเตรียมใจพร้อมตาย เพื่อการเกิดใหม่มาพบพระโพธิสัตว์ จึงขยันทำงานให้มาก ฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง พวกเขาบอกว่า ความอ่อนแอจะไม่สามารถเอาชนะเราได้

คุณอรทัยปฏิบัติกรทำน
หนึ่ง เป็นมะเร็งเม็ดเลือดดำใกล้ตาย
ผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก
หันกลับมาดูแลตัวเองด้วยการกิน
อาหารธรรมชาติ และค่อยๆทำ
งานเพิ่มขึ้นๆ ตอนนี้คุณอรทัยได้
หายจากการปวดร้าวมาเป็นเวลา ๖

ปีแล้ว ทุกวันนี้เธออุทิศแรงกายแรงใจ ทำงานอยู่ที่โรงพยาบาลของคีระะโฮก เธอบอกว่า การ
ผลิตปุ๋ยชีวภาพทุกวันนี้เป็นการช่วยพี่น้องร่วมชาติ

วันอังคารที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๑

ทำวัตรเช้า เวลา ๓.๓๐-๖.๐๐ น. พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ บรรยายธรรมในหนังสือ “เปิด
โลกเทวดา” เริ่มตั้งแต่นานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ที่ศาลิโอโคก ถึงหน้า ๘๘ พ่อท่านทบทวน
คำสอนที่เป็นอนุศาสน์ปาฏิหาริย์ พิสูจน์ให้รู้ชัดว่าศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นวิทยาศาสตร์ คนที่เชื่อเรื่อง
อิทธิฤทธิ์ว่า ธรรมะของพระพุทธเจ้าสามารถทะลุภูเขา กำแพง ดำดิน เดินบนน้ำ ลูบคลำพระอาทิตย์
ทำคนเดียวให้เป็นหลายคน ทำหลายคนให้เป็นคนเดียว หลายคนไม่เข้าใจธรรมาธิษฐาน ก็ดีทั้งศาสนาพุทธ
แต่พ่อท่านพาลูกๆพิสูจน์ได้ฝ่ากระแสกิเลสกองเท่างูเขาเลากา ความร้อนแรง หยาบคาย อบายมุข
เต็มบ้านเต็มเมือง แต่พวกเราส่วนใหญ่อยู่อะไรได้แล้ว

หลังทำวัตรเช้า เวลา ๐๖.๐๐-๐๘.๐๐ น. เป็นการประชุมเตรียมงานตลาดอาริยะ และงาน
เพื่อฟ้าดิน

รายการแสดงธรรมก่อนนั้น เวลา ๐๙.๐๐-๑๐.๐๐ น. เรื่อง พัฒนาโรงเรียนนวกะของฉัน
โดย สมณะหินมัน สีลาปากโร สมณะฟ้าฐู นโมโคโต และสมณะธาตุดิน ปฐวีโรโส เป็นครั้งแรกของ
ทั้งสามท่านที่ขึ้นธรรมมาสเทศน์ในงานปลุกเสกฯ จึงออกจะตื่นเต้น แต่ทั้งสามท่านก็แสดงธรรมกันได้
ดี เริ่มตั้งแต่ว่าเพราะอะไรถึงได้ออกบวช

สมณะหินมัน ได้ให้คำตอบว่า ที่บ้านยากจน ตอนเป็นหนุ่มตอนนั้นอยากได้มอเตอร์ไซด์
มาก เป็นทุกข์มากขอให้โยมแม่ซื้อให้ โยมแม่ก็ตอบว่า ต้องขายนานหรือขายควายถึงจะได้มอเตอร์ไซด์

ตอนนั้นทุกข์มากจึงไปหาหลวงลุง(สมณะกล้าจริง ตถาโว) และจึงได้คำตอบจากหลวงลุงว่า “ถ้าอยากได้ ก็หยุดอยากซะ” เป็นคำตอบที่ทำให้ฉุกคิดได้ และทำให้อยากออกบวช

สมณะธาตุดิน ท่านเคยมาบวชก่อนได้พบชาวอโศก ตอนนั้นท่านคิดว่าชีวิตของนักบวชดูเหมือนว่าไม่มีค่าอะไร ท่านจึงได้สึกออกมา และได้มาแต่งงาน จนได้มาพบกับสมณะชาวอโศกจึงเกิดความเลื่อมใส หลังจากนั้นท่านได้เข้ามาอยู่ที่ศาลิอโศกท่านอยู่ได้ ๒ เดือนครอบครัวของท่านก็เห็นชอบและย้ายเข้ามาอยู่ที่ศาลิอโศกด้วยกันทั้งหมด

รายการธรรมะภาคพิเศษ เวลา ๑๒.๐๐-๑๔.๐๐ น.

- ธรรมะกระดานดำ เรื่อง “**กุ้เรื่อให้โพธิสัตว์ก็ได้กุ้จิตด้วย**”

โดย **สมณะมีอมัน ปุรณโกโร**

- ธรรมะสำหรับคนใหม่ เรื่อง “**ศีล สมภาิ ปัญญา**” โดย **สมณะ**

พอแล้ว สมภาิโต

- ธรรมะสำหรับฝ่าย

หญิง เรื่อง “**ทำดี ดีแน่**” โดย

สิกขมาตุจินดา ตั้งเผ่า

- รายการถาม-ตอบ

ปัญหาธรรมะสำหรับเด็กๆและ

ญาติธรรม โดย **สมณะชยะชยัน**

- รายการธรรมะวงในคุยกันเอง เรื่อง “**วิธีหลุดพ้นจากโลกีย์**”

โดย**สมณะดินทอง นครวโร**

รายการธรรมะภาคบ่าย เวลา ๑๒.๐๐-๑๖.๐๐ น. **วิปัสสนาข่าว** โดย **สมณะเดินดิน ดิกขวีโร, สมณะดวงดี ฐิตปุญญโณ และสิกขมาตุกล้าข้ามฝัน อโศกตระกูล** ดำเนินรายการโดย **คุณสุชัย เจริญมุขยพันธ์** โดยครั้งนี้เป็นการบันทึก รายการวิปัสสนาข่าว ที่ออกอากาศทาง FMTV

ทีวีเพื่อมนุษยชาติด้วย โดยยกประเด็นข่าวที่น่าสนใจมาวิเคราะห์ ในแง่มุมของธรรมะ

รายการภาคค่ำ เวลา ๑๘.๐๐-

๒๐.๐๐ น. เรื่อง “**วิถีชีวิตพิชิตโลกร้อน**”

ดำเนินรายการโดย **สมณะฟ้าไท สมชาติโก**

วันอังคารที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๑

ทำวัตรเช้า เวลา ๓.๓๐-๖.๐๐ น. พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์บรรยายธรรมในหนังสือ “เปิดโลกเทวดา” พ่อท่านให้ตูกิเลส ๒ ตัว **ขี้เกียจและรังเกียจงาน** โดยเน้นให้ตูกิเลส ๒ ตัวนี้ ในงานหลายๆ ด้านของชาวอโศก เพราะงานจะเป็นโจทย์ให้ล้างกิเลส ๒ ตัวนี้ได้ และมีการทบทวนปฏิจลสมุปบาทอย่างพิสดารซึ่งจะเกี่ยวเนื่องกับวิชา ๘

หลังทำวัตรเช้า เวลา ๐๖.๐๐-๐๘.๐๐ น. มีการประชุมสื่อสารบุญนิยม

รายการแสดงธรรมก่อนนั้น เวลา ๐๘.๐๐-๑๐.๐๐ น. เรื่อง “เราสู้ไปเรื่อยๆ เราไม่เมื่อย เราไม่เหนื่อย” โดย พลตรีจำลอง ศรีเมือง

รายการธรรมะภาคพิเศษ เวลา ๑๒.๐๐-๑๔.๐๐ น.

- ธรรมะกระดานดำ เรื่อง “การปฏิบัติธรรมช่วยลดภาวะโลกร้อนได้” โดย สมณะชาบซึ่ง สิริเตโช
- ธรรมะสำหรับคนใหม่ เรื่อง “ธรรมะลดภาวะโลกร้อนจริงหรือ” โดย สมณะฟ้ารู้ นโศโคโต
- ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง เรื่อง “กสิกรรมให้เป็นธรรม” โดย ลิกขมาตุสร่างฝัน อโศกตระกูล
- รายการถาม-ตอบปัญหาธรรมะสำหรับเด็กๆ และญาติธรรมทั่วไป โดยสมณะชยะชยัน สรณียโย

- รายการธรรมะวงในคุยกันเอง เรื่อง “หลุดพ้น หลุดที่ไหน” โดยสมณะร่มเมือง ยุทธวโร
รายการภาคบ่าย เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. เรื่อง “ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืนนั้นเป็น
ฉันใด” เป็นรายการที่คล้ายงานพุทธาฯ ที่ให้อิสระที่สมณะหรือสิกขมาตุเกาฯท่านใดก็ได้ พูดถึง
ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน จึงมีสมณะ สิกขมาตุออกมาพูดกันหลายรูป

รายการภาคค่ำ เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. เรื่อง “ผลผลิตจากสังฆกรรมชีวิต” โดยสมณะ
เสียงศีล ชาตวโร

วันพุธที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๑

ทำวัตรเช้า เวลา ๓.๓๐-๖.๐๐ น. **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์**บรรยายธรรมในหนังสือ “เปิดโลก
เทวดา” พ่อท่านขอกำลังรวมพลลูกโลกไปลงชื่อในการขณย้ายเรือต้องการจำนวน ๑๕๐ คน จะเริ่มในวันที่
๒๓ เม.ย. ๒๕๕๑ ต่อบ้านราชจะเป็นบ้านราชเมืองเรือจริง ในอนาคตบ้านราชจะเป็นอะไรสักอย่าง
ความต่างของสภาพบ้านราชเมื่อ พ.ศ.๒๕๔๐ ถึง พ.ศ.๒๕๕๑ ผ่านมา ๑๐ ปี เห็นความต่างได้ชัดเจน

คนเราเกิดมาแล้วตายชาติหนึ่ง วิชาจะวิ่งตามมาเมื่อไหร่ก็ได้ไม่รู้ตัว พอตายลงวิชากรรม
มันจะสังเคราะห์ ถ้าบางทีเกิดเป็นมนุษย์วิชาตามสังเคราะห์เข้ามาไม่ได้ก็มี เข้ามาได้ก็มี จะมีอะไร
คุ้มกันอยู่ พอเปลี่ยนร่างแล้วเหมือนยืนอยู่ปากเหวนรก วิชาตามเข้ามาทันพริบตานี้ มันน่ากลัวมาก
ตายจากชาตินี้แล้วแม้ทำความดีมากโอกาสจะได้เกิดเป็นคนอีกครั้งก็ยาก ฉะนั้นการเกิดเป็นคนจึงมี
บุญมหาศาล สามารถประพุดิพรหมจรรย์ได้ รีบทำอย่าชักช้า ออย่ารอ รีบมา อย่าประมาท

หลังทำวัตรเช้า เวลา ๐๖.๐๐-๐๘.๐๐ น.
เป็นการประชุมพาดิษย์บุญนิยม

รายการแสดงธรรมก่อนฉัน เวลา ๐๙.๐๐
- ๑๐.๐๐ น. เรื่อง “สร้างสติ มีปัญญา ฝ่าโลกร้อน”
โดย **สิกขมาตุรินฟ้า นาวาบุญนิยม** : พวกเราต้อง
ฝึกการแยกขยะให้เป็นระบบ จัดระเบียบให้กับ
ชีวิต ทำ ๕ ส. จิตใจก็จะเบิกบานปลอดโปร่ง
เป็นแบบอย่างให้กับลูกๆหลานๆ แล้วก็ได้ปฏิบัติ

ธรรมลดละกิเลสความรังเกียจและขี้เกียจ ส่วนเงินทองเป็นของพลอยได้ ให้มีสติในการบริโภค และอุปโภค ใช้เฉพาะสิ่งที่จำเป็นที่สุดในชีวิต แล้วให้กำจัดขยะในใจของตนเอง จะได้ช่วยภาวะโลกร้อนได้

เรื่อง “**สำนักพรคกระยาจก**” โดย **สมณะชยะชยัน สรณโย** : การมีมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดีเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์ ทำให้ท่านเจริญในธรรม เป็นคนของพรคกระยาจก ต้องทำตัวให้เป็นเหมือนวัวเขาขาด เหมือนผ้าขี้ริ้ว เหมือนเด็กจันทาล ต้องอ่อนน้อมถ่อมตน ต้องแก้ไขตนเองจนเป็น Zero waste พร้อมกับพัฒนาจิตวิญญาณตัวเองจนเป็น Zero mind กิเลสไม่กลับกำเริบอีก

รายการธรรมะภาคพิเศษ เวลา ๑๒.๐๐-๑๔.๐๐ น.

- ธรรมะกระดานดำ เรื่อง “**กำจัดขยะในใจให้เป็นศูนย์**” โดย **สมณะฟ้าไท สมชาติโก**
- ธรรมะสำหรับคนใหม่ เรื่อง “**ปรัชญา มุ่งมั่น เอาจริง**” โดย **สมณะดงดิน สุนทรโร**
- ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง เรื่อง “**ฝึกใจให้พันทุกข์**” โดย **สิกขมาตุรินฟ้า นาวาบุญนิยม**
- รากการถาม-ตอบปัญหาธรรมะสำหรับเด็กๆ และญาติธรรมทั่วไป โดย**สมณะชยะชยัน**
- รายการธรรมะวงในคุยกันเอง เรื่อง “**อ่านจิต อ่านใจไว้ก่อนเถอะ**” โดย**สมณะสื่อคม**

รายการภาคบ่าย เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. เรื่อง “**ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน**” ดำเนินรายการโดย **สมณะฟ้าไท สมชาติโก** เป็นรายการอิสระที่ให้ญาติธรรมได้พูดคุยยืนยันความสุขที่ได้เมื่อนำพาชีวิตไปตามครรลองธรรมที่พ่อท่านย่าสอน มีญาติธรรมหลายท่านร่วมยืนยันความสุขที่ได้

เวลา ๑๗.๐๕ น. มี**พิธีบรรจพระบรมสารีริกธาตุ**ที่พระอุณาโลม ของ**พระพุทธาภิธรรมนิมิต ๖ องค์** ก่อนพิธีบรรจพ่อท่านได้ให้สัมมาทิฐิ เราไม่สามารถห้ามการมีพระพุทธรูปในโลกได้ แต่เราสามารถสอนการกราบไหว้พระพุทธรูปให้คนเข้าถึงแก่นแท้ธรรมะของพระพุทธเจ้าได้เป็นการไหว้พระพุทธรูปแบบสัมมาทิฐิ

รายการภาคค่ำ เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. เรื่อง “กสิกรรมล้าลึก” ดำเนินรายการโดย สมณะ เคนดิน ดิกชวีโร ปฏิบัติกรผู้ร่วมรายการมีคุณสมเด็จ กองบุตร, คุณไม้ผล ธรรมชาติโตศก, คุณ แก่นฟ้า แสนเมือง และคุณไฟโรจน์

วันพฤหัสบดีที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๑

ทำวัตรเช้า เวลา ๓.๓๐-๖.๐๐ น. พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์บรรยายธรรมในหนังสือ “เปิดโลก เทวดา” แจกแจงบุคคล ๔ เหล่า ยิ่งโดยเฉพาะบุคคลปทปรม พ่อท่านได้แจกแจงอย่างละเอียด เห็นโทษเห็นภัย เป็นบุคคลที่เกิดมาชาติหนึ่งไม่ได้บรรลุมรรคผล เสียชาติเกิด เป็นโมฆบุรุษ

หลังทำวัตรเช้า เวลา ๐๖.๐๐-๐๘.๐๐ น. มีการประชุม ขยะวิทยา

รายการแสดงธรรมก่อนฉัน เวลา ๐๘.๐๐-๑๐.๐๐ น. เรื่อง “คุยกันฉันท์พี่น้อง” โดย สมณะหมอน มุกข์ทันโต และ

สมณะบินแก้ว อิทธิภาโว โดยให้ข้อคิดว่า ในความเป็นมนุษย์ ถ้าผู้ใดไม่พยายามทำสิ่งที่ดีที่สุด นั่นคือความเลวของมนุษย์แล้ว” ชีวิตคือการเดินทาง

ทำกลางทางให้ดีๆ ไม่ต้องคำนึงถึงปลายทาง

รายการธรรมะภาคพิเศษ เวลา ๑๒.๐๐-๑๔.๐๐ น.

- ธรรมะกระดานดำ เรื่อง “อ่านเห็น สัมผัส อากาโร ลิงค นิमित อุเทศ” โดย สมณะร่มเมือง

- ธรรมะสำหรับคนใหม่ เรื่อง “ทีฐิน่ากลัวเหลือเกินนะ”

โดย สมณะหินมัน สีสลาปากโร

- ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง เรื่อง “ต้องการชีวิตพรหม-จรรย์เช่นนี้ไหม?” โดย สิกขมาตุพูนเพียร และสิกขมาตุมาลินี

- รายการถาม-ตอบปัญหาธรรมะสำหรับเด็กๆ และญาติธรรมทั่วไป โดย สมณะชยะชยัน สรณโโย

- รายการธรรมะวงในคุยกันเอง เรื่อง “งานใจ งานวัตถุ เสริมกันเช่นนี้” โดยสมณะธาดุดิน

นอกจากนั้นในวันนี้ยังมีการเปิดสอนการติดตั้งจานดาวเทียมในเวลา ๑๒.๐๐ น. ด้วย

รายการภาคบ่าย เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น.

เป็นรายการตอบปัญหา “ตอบปัญหาผ้าโลกเทวดา” โดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

รายการภาคค่ำ เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. เรื่อง “ก้าวที่ต้องกล้า” ดำเนินรายการโดย สมณะ กล้าจริง ตถภาโว โดยช่วงท้ายท่านสมณะได้ให้ข้อคิดไว้ว่า “ทุกก้าวที่ก้าวอย่าง คือหนทางพิสูจน์ตน ฝักใจเพื่อหลุดพ้น เติมเต็มคนให้เต็มคน”

วันศุกร์ที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๑

ทำวัตรเช้า เวลา ๓.๓๐-๖.๐๐ น. พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์บรรยายธรรมจากหนังสือ “เปิดโลกเทวดา” พ่อท่านให้นิยามคนที่ทำตัวเป็นภาระคนอื่น คือคนที่พึ่งตัวเองไม่รอด ช่วยคนอื่นไม่ได้ เป็น “คนเลว” ยกเว้น เด็กไม่เดียงสา คนแก่ (ที่ไม่ล่าอาบย) คนป่วย คนพิการ คนไร้สมรรถนะ

หลังทำวัตรเช้า เวลา ๐๖.๐๐-๐๘.๐๐ น. มีการประชุมพรรคเพื่อฟ้าดิน

รายการแสดงธรรมก่อนนั้น เวลา ๐๙.๐๐-๑๐.๐๐ น. เรื่อง “ขยะเป็นบุญ หนุ่น FMTV” ดำเนินรายการโดย สมณะฟ้าไท สมชาติโก พร้อมปฏิบัติกร ๒ ท่านคือ คุณขวัญดิน สิงห์คำ และคุณราปรื่นอุดมรักษ์

คุณขวัญดินได้กล่าวถึงขั้นตอนวิธีการทำน้ำหมักจุลินทรีย์ ซึ่งก่อนที่เราจะทำได้นั้น เราต้อง

กำจัดขยะในตัวเองคือ ความซื่อสัตย์ก่อน
 นั่นเอง แล้วเราก็จะสามารถนำขยะซึ่งมี
 มากมายเหล่านั้นมาหมุน FMTV ได้

คุณرابรีนได้เล่าถึงประสบการณ์
 ในการทำธุรกิจที่ผ่านมา ซึ่งล้มเหลวมา
 หลายอย่าง จน ณ ปัจจุบันนี้ อาชีพของ
 คุณرابรีนก็คือ รับซื้อขยะ ซึ่งวิธีการของ
 คุณرابรีนนั้นก็ยังคงยึดหลักบุญนิยมอยู่

รายการนี้เน้นให้เห็นความ

สำคัญในการแปรขยะเป็นรายได้ เพื่อสนับสนุนสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ(FMTV) ซึ่งในงานนี้
 ทีมงานจำหน่ายและให้ความรู้การติดตั้งจานดาวเทียม เพื่อรับสัญญาณของโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติด้วย

รายการธรรมะภาคพิเศษ เวลา ๑๒.๐๐-๑๔.๐๐ น.

- ธรรมะกระดานดำ เรื่อง “ตั้งใจมีสติในการปฏิบัติธรรมเถอะ” โดยสมณะฟ้าไท สมชาติโก
- ธรรมะสำหรับคนใหม่ เรื่อง “ความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่จะได้รับจากงานปลูกเสก” โดยสมณะ

พอแล้ว สมหาโต

- ธรรมะสำหรับฝ่ายหญิง เรื่อง “ฝึกฝน วิปัสสนา” โดย สิกขมาตุกล้าข้ามฝั่ง อโศกตระกูล
- รายการถาม-ตอบปัญหาธรรมะสำหรับเด็กๆและญาติธรรมทั่วไป โดยสมณะชัชวาลย์ สรณีโย
- รายการธรรมะวงในคุยกันเอง เรื่อง “ทำออกกว้าง แต่อ่านภายในอยู่” โดยสมณะเน็กนบ

รายการภาคบ่าย เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๓๐ น. เป็นรายการตอบปัญหา “ตอบปัญหาผ่าโลก

เทวดา” โดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ตอนท้ายรายการมีฝนตกลงมาอย่างหนัก แต่พวกเราที่กำลัง
 เบิกบานในธรรมะที่พ่อท่านกำลังแจกแจงอยู่ จึงไม่เป็นอุปสรรคในการฟังธรรม จนหมดเวลาแล้ว
 พวกเรายังเพลิดเพลินในการฟังธรรมอยู่ พ่อท่านจึงกรุณาตอบปัญหาต่ออี้อีกถึงครึ่งชั่วโมง งานนี้
 จะเห็นอิทธิบาท เห็นความชวนชววย เห็นความเมตตาของพ่อท่าน ที่พยายามอธิบาย แจกแจง
 ธรรมะให้ลูๆฟังทุกวัน บางวันต้องเทศน์ถึง ๒ รายการ อย่างไม่แสดงอาการเหน็ดเหนื่อยเลย

หลังรายการมีการถ่ายภาพหมู่สมณะเกจิฯและสิกขมาตุเกจิฯ

เวลา ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. รายการภาคค่ำวันนี้ต้องจัดที่ศาลา เพราะฝนตกพื้นลานที่จัด
 รายการภาคค่ำเปียกแฉะ จึงต้องย้ายมาจัดที่ศาลา “๒ นาฬิกาทองของเกจิฯ” ดำเนินรายการโดยสมณะ

เดินดิน ดิกขวิโร เป็นรายการที่สมณะสิกขมาตุเกาจิฯ ขึ้นมาพูดรูปละ ๒ นาที เป็นความหลากหลายที่อบอุ่น

วันเสาร์ที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๑

ทำวัตรเช้า เวลา ๓.๓๐-๖.๐๐ น. **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** บรรยายธรรมจากหนังสือ “เปิดโลกเทวดา” การปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น องค์ธรรมต่างๆจะนำมาใช้ในชีวิตปกติสามัญ ในการทำงานต่างๆของเรา อย่างมีปฏิสัมพันธ์กัน ต่างก็มีสัมพันธ์ภาพกันอย่างเห็นเหตุ-เป็นนิทาน-เป็นสมุทัยเป็นปัจจัยแก่กันและกัน เกิดผลเป็นไปตามสังขารธรรมเปรียบเสมือนร้อยมัลลย์ดอกไม้ต่างๆ นักปฏิบัติธรรมผู้ใดปฏิบัติได้เก่ง พวงมัลลย์ก็ได้รูปทรงที่สวยงามอย่างพอเหมาะพอดี ผู้ใดเก่งบ้างไม่เก่งบ้าง ก็ได้ตามความสามารถเท่าที่ตนมีจริงของแต่ละคน

รายการเทศน์ก่อนฉันเป็นการสรุปรงานปลุกเสกพระแท้ๆของพุทธ

สุดทำงานปลุกเสกฯก็ผ่านพ้นไปอีกปีหนึ่ง แต่ละคนต่างก็ได้วิทายุทธต่างๆที่จะนำไปฝึกฝนตนเอง เพื่อที่จะได้ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืนให้กับชีวิตของตน

* คณะลูกศิษย์

งานปลูกเสดกขัตติย์ปีนี้ในปีที่ ๑๒ เหมือนเป็นภาพเข้าสายตวิเศษของชาวอโศก ฝึกเรื่องภาวนา อยู่หลับนอน ภาวนาใช้จิตเดียวบงาย ๗ วัน ๗ คืน หลายคน กลายเป็นเรื่องปกติธรรมดา เบาภาระตนแล้ว ก็ช่วยแบ่งเบา ภาระของส่วนรวม เสริมสร้างบุญของตนเพิ่มขึ้นไปอีก

งานปลูกเสด พระแท่งทองพุทธ

ปีนี้มีจำนวนผู้ร่วมงานเพิ่มขึ้นกว่าทุกปี ก็เป็นอัตราความก้าวหน้าที่เราพอใจยิ่ง เพราะนั่นหมายถึงความแข็งแกร่งขึ้นของโลกุตระ เพราะเรากำลังต้องการเพิ่มพลังฝ่ายธรรมะ เพราะเรารู้ว่า เมื่อไรที่พลังฝ่ายธรรมะสูงขึ้นๆ โลกจะเย็นลงๆ จนอาจมีส่วนช่วยบรรเทาความร้อน รุนแรง ของกลียุค ที่เราต่างกำลังเผชิญหน้าอยู่ลงได้บ้าง

จากบทสัมภาษณ์พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ฟันธง ! ขึ้นเเนะอย่างมีนัยลึกซึ้ง เราทุกคนสามารถ ช่วยโลกให้พ้นกลียุคได้ด้วยการหันมาทำที่ตัวเองมาปฏิบัติธรรม ด้วยการลดละกิเลสอย่างจริงจังและ จริงจัง นี่เป็นทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่นเลย

▲ *ถวาย* งานปลุกเสกพระแก้ว
ของพุทธ ตรงที่ ๓๒ ณ พุทธสถานสระ
อโศก อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ เริ่มงาน
๖-๑๒ เม.ย. บรรจกาศมีน่องังไร

▼ *ถวาย* ไม่มีอะไรพิเศษ นอก
จากมีอะไรลงตัว และดีขึ้น คราวนี้มี
ประชากรไปร่วมมากกว่าครั้งก่อนๆ ไม่
น่าเชื่อ ทุกปีไม่ถึงพันคนเท่าไร ใน
ศาลาเวลาเขานับมวลนั้บปริมาณ แต่ปีนี้
มีคนจำนวนพันขึ้นทุกวัน เช่นวันแรก

๑,๓๐๐ คน วันที่ ๒ ของงานเกือบ ๑,๔๐๐ คน วันที่สาม ๑,๓๐๐ คน วันที่สี่ ๑,๒๘๗ คน วันที่
ห้า ๑,๓๔๕ คน วันที่หกก่อนวันสุดท้าย ๑,๐๔๗ คน และวันสุดท้าย ๙๒๗ คน อย่างนี้เป็นต้น

ธรรมดางานปลุกเสกฯ พุทธฯ ปีที่ผ่านมาไปครั้งที่ ๓๐-๓๑ มีคนมาร่วมงานไม่ถึงพันคน
หรือพันกว่านิดหน่อย แต่ปีนี้คนเพิ่มจำนวนมากขึ้น จะเป็นเพราะรายการวิทยุ โทรทัศน์ของเรา FMTV
ซึ่งตอนนี้ก็แพร่ภาพออกไปทุกวันก็ได้นะ งานนี้จึงมีคนใหม่มาด้วย คนเก่าก็มากันคึกคักขึ้น อะไรก็ได้
หรือว่าเราถูกระตุ้นเพราะว่าตอนนี้เรายกวัดไปไว้ในบ้านกันเยอะ(FMTV) มีวัดอยู่ในบ้าน พอถึงฤดู
เทศกาลของเราหรือว่า จารีตประเพณีของเรา พวกเราต่างก็เกิดจิตใจที่ชวนชวยขึ้น

เพราะฉะนั้นการที่คนเพิ่มขึ้น มันก็เป็นเหตุการณ์ที่ดี สำหรับอาตมาปีนี้ก็เทศน์เจาะลึก
ขึ้นไปอีก พยายามเจาะลึกขึ้นเรื่อยๆ

▲ *ถวาย* มีผู้รกรกิงชักอโศกด้วความน่่งว่า ซอมออกไม่เล็งอันตราย อย่งที่ดงทำ
มาแล้ว ในเนตการณ้กันเมืองวุ่นวาย ซึ่งก้ยังไม่รู้จกจบกัน เราจะมีเรื่องเล็งๆ อีกหรือไม่ แล้วมันจะ
ด้มนรีอไม่

▼ *ถวาย* เราประมาณอยู่ว่าจะดูเหมาะหรือไม่เหมาะแค่ไหน แต่เหมาะหรือไม่เหมาะ ถ้าเรา
เอาความเห็นแก่ตัวมาเป็นที่ตั้ง มันก็เหลวถึงขั้นเหลวแน่ๆ ใช้ไม่ได้ คนส่วนมากไม่เข้าใจความเห็นแก่ตัว
ของตนเอง หรืออัตตาของตนเอง เมื่อไม่รู้ความเห็นแก่ตัวของตัวเอง ตัวความเห็นแก่ตัวของตัวก็จะ
ออกมาให้เห็นที่ว่า มันไม่เหมาะ มันไม่คุ้ม ไม่ควรเสี่ยง บ้านเมืองไม่ใช่ของเราคนเดียว ก็จะเป็นเหตุ
ผลอย่างนั้นละ แท้จริงแล้วถ้าเพื่อที่เราประเมินโดยไม่เอาอัตตา ไม่เอาความเห็นแก่ตัวเป็นที่ตั้งก็จะดี
จะยุติธรรม อาตมาใช้วิธีนี้อยู่ เห็นว่าสมควรไปช่วยประมาณนั้น ประมาณนี้ แต่ก็ดูด้วยว่ามันจะถึง
ขั้นย่ำแย่ ขนาดนั้น ขนาดนี้มัย เท่าที่ผ่านมา ก็ไม่มีอะไรมาก อาตมาประมาณ อาตมาจะเป็นคนที่
ไม่เสี่ยง จะต้องดูเหตุปัจจัย แต่เขาจะมองว่าเสี่ยงได้ สำหรับคนที่ไม่รู้ จะเอาอัตตาตนเองมาเป็นที่ตั้ง
และเขาก็ซึกแล้ว คนซึกแล้วก็จะรู้สึกว่เสี่ยงทั้งนั้นแหละ เพราะเขามีอัตตา กลัวตาย มีภยาคดีไว้เยอะ
ก็กลัว

▲ **ถาม** ขอความมั่นใจว่า วันนี้ “ธรรม=ชน=อธรรม” ยังเป็นลัทธิจรรยาที่ ตักดลัทธิต้องไม่รู้ไหม

▼ **ตอบ** ยังศักดิ์สิทธิ์อยู่ ทุกวันนี้พิสูจน์ได้เลย ยกตัวอย่างคดีของเรา แพ้จากศาลมา ๓ ศาล แต่คุณว่าจริงๆแล้ว..เราแพ้หรือชนะ เราชนะต่างหาก เราเดินหลุดออกมาได้ โดยที่เขาคาดไม่ถึง รู้แบบนี้ปล่อยให้คาราคาซังไว้ดีกว่า เพราะยิ่งคดีตัดสินแล้ว ทุกอย่างลงตัวหมดแล้ว เราก็เป็นอิสระเสรี เรามีหลักเกณฑ์นั้น อ้างอิงยืนยันได้ว่า นี่จบแล้วนะ ยิ่งดีใหญ่เลย

เพราะฉะนั้นแม่ผู้ทำที่แล้ว เหมือนเรายิ่งแย่ ะฮืดอะอมเหมือนอย่างเก่าอะไรก็ไม่อะไร หลากๆอย่าง ธรรมะต้องชนะอธรรม และธรรมะที่เราหมายนั้นไม่ได้หมายความว่าโลกีย์เท่านั้น คนไปมองกันไม่เข้าใจ มองไปว่า คนต้องได้ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข คือผู้ชนะ คนที่ไม่ได้ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข แต่เขาไดนามธรรม ได้จิตวิญญาณ เขาทำให้จิตวิญญาณพัฒนาขึ้น เจริญขึ้น นี่คือการพัฒนา คือการประสบความสำเร็จ อาตมาทำอันนี้ได้อยู่ตลอดเวลา แม้ในขณะนี้ ก็ไม่ได้ไม่มีทางกันไม่ได้ มันก็ชนะอยู่ตลอดเวลา ถ้ากันไม่ให้เราสามารถได้เผยแพร่คุณธรรมแก่ใครๆ..ได้ อันนั้นคือเราแพ้ ถ้าหากัน ปิดประตูไม่ให้เราทำงาน หรือว่าเราทำงานไปก็ไม่มีทางพัฒนาให้คนพัฒนาได้เลย โดยเฉพาะไม่ให้เราสามารถช่วยคนให้ลดกิเลส หรือไม่มีใครมาได้รับความรู้ อันนี้ ไม่มีทางมาบรรลุนิพพาน อันนี้ ถ้าเขาทำอย่างนี้ได้เรียกว่า เราแพ้ แต่ที่เขาทำได้ไหมละ เขาทำไม่ได้ เราก็จึงชนะอยู่เรื่อยไป

▲ **ถาม** แม้ที่สุด จะเกิดการฆาตกรรม หรือความตาย ก็ไม่ได้มันมาบอกว่าเราแพ้

▼ **ตอบ** การบาดเจ็บหรือถึงตาย ก็ไม่ใช่ความพ่ายแพ้ เหมือนมหาตมาคานธี พากันไปต่อต้าน ชาวอังกฤษตายไปตั้งเยอะ ก็ไม่ใช่แพ้ แม้ที่สุด คานธีเองก็ต้องตาย คานธีก็ไม่ได้แพ้ ใครว่าคานธีแพ้ คานธีไม่ได้เป็นคนแพ้ ตอนที่อาตมาแต่งเพลง “ผู้แพ้” และเขาว่าอาตมาเป็นคนจะแพ้ อันนี้เป็นนิมิตลางของสังคมรู้หรือเปล่า ที่จริงอาตมาคือผู้ชนะ “แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร” ถ้าเข้าใจนัยแฝงที่ลึกซึ้งนี้แหละลัทธิธรรม

▲ ถาม สังคมวิกฤตก็ยอม
 ทุกด้าน รวมทั้งการขาดแคลน ข้าว น้ำมัน
 และผักอื่น ๆ มันเหมือนสังคมกำลังเดินถอยถาก
 กำลังถดถอย พ่อท่านเห็นด้วยหรือไม่และมีทางออกที่จะแนะนำอะไร

▼ตอบ อาตมาเห็นด้วย มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ไม่มีทางออกอื่นหรือนอกจากจะมาจากที่เราทำ จึงจำเป็นต้องเร่งรัดพัฒนาพวกเราให้สร้างทุกอย่าง เพื่อพัฒนาตัวเราให้เจริญ คนต้องเจริญ พัฒนาขึ้น ขยันหมั่นเพียร สร้างสรรวัตถุสมบัติด้วย สร้างขึ้นได้มากก็เพื่อแม่ ถ้าพูดกันจริงๆ แล้ว สังคมของพวกเราในขณะนี้ แม้วามวลปริมาณของชาวโศกจะไม่เพิ่มขึ้น และเราก็มีคุณภาพเท่านี้ ไม่พัฒนาขึ้นกว่านี้ เราก็อยู่รอดแล้ว ขณะนี้เราพึ่งตนเองรอด ไปรอด

สังคมโลกห้ามไม่อยู่ ที่มันจะเสื่อมทรุด มันก็ต้องเกิด เขาก็ต้องเป็นไป เราก็ต้องช่วยตัวเอง และช่วยเกื้อกูลเขา แม้พวกเราจะรอดแล้ว พึ่งตัวเองได้ ไม่เบียดเบียนใคร แต่เราก็ไม่ใช่คนใจดำ เราเห็นอยู่แล้วว่า วันนี้สังคมน่าสงสาร เราจำเป็นต้องช่วยเขา เพราะฉะนั้นเราจะต้องรู้วันนี้ ทุกคนต้องรู้ว่า เราต้องขยันเพิ่มขึ้น พัฒนาตัวเองให้เจริญ ให้บรรลุธรรมไวๆ มากขึ้นด้วย ทั้งมวลปริมาณของคน พวกเราจะมากขึ้นด้วยก็ยินดี เราจะได้สร้างสรรค์ มีประโยชน์คุณค่าต่อโลกต่อสังคมมากขึ้นเรื่อยๆ

▲ ถาม ทางออกของพวกเราก็มีอยู่แล้ว แต่ทางออกที่จะแนะนำแก่พวกท

▼ตอบ เราก็แนะนำอยู่ ตอนนี้มีรายการทั้งวิทยุ TV ที่จะให้สติแก่สังคม สงสัยก็เขียนคำถาม เข้ามาถามในรายการได้ ทางรอดมีอยู่ทางเดียว คือ การมาปฏิบัติธรรมเรื่องนี้พูดมานานแล้ว ประชาชนต้องมาเข้าใจธรรมะ มาศึกษาธรรมะ แต่คนจะยังไม่เชื่อที่อาตมาพูดนี้หรือ เขาจะหัวร่อ ด้วยซ้ำ เรื่องอะไร..มาปฏิบัติธรรมจะเป็นทางออกของวิกฤตสังคมอย่างที่เป็นอย่างนี้ มันต้องไปเรียนตาม มหาวิทยาลัย ปริญญาตรี-โท-เอก โน่น จึงจะมาแก้วิกฤตได้ เขาจะเชื่ออย่างนั้นเป็นต้น แต่อาตมาขอ ยืนยันว่า ต้องให้คนมาปฏิบัติธรรม เพราะการปฏิบัติธรรมไม่ใช่มีความรู้เช่นคนมีปริญญาตรี-โท-เอก ไม่ได้ ผู้ปฏิบัติธรรมก็ได้ แต่ที่ที่ต้องให้เน้นมาปฏิบัติธรรมก็เพราะคนขาดศีลธรรม สังคมขาดคุณธรรม คนในโลกปัจจุบันนี้ไม่ขาดความรู้ แต่ความรู้กอบกู้สังคมไม่ได้ มีแต่มันจะเห็นแก่ตัว ยิ่งมีความรู้มาก ถ้าไม่ลดกิเลสก็ยิ่งเอาเปรียบคนอื่นมาก เห็นแก่ตัวมาก รวมหัวกันปล้นสังคมมากยิ่งขึ้น สังคมมันจึง ยิ่งแย่อย่างที่เห็นที่เป็นอยู่ขณะนี้แหละ จึงต้องเน้นความรู้ทางธรรม เราก็ต้องการเผยแพร่เพื่อให้ความรู้ความ จจริง ให้สติแก่สังคมแก่มวลมนุษยชาติด้วย อาตมาทำงานเผยแพร่ธรรมะมาถึงวันนี้ก็พูดได้ มันมาถึง ยุคนี้ ถึงวาระนี้แล้ว เราก็มีโทรทัศน์ มีสื่อสารออกไปสู่สังคมมนุษยชาติ เราได้โอกาสหรือได้มีช่วงเวลา

โดยไม่นึกเหมือนกันว่า ชีวิตพวกเราชาวโศก จะบังอาจมี TV กับเขาได้ เอาจริงเอาจังแล้ว ก็เป็นไปไม่ได้ เราต้องใช้เครื่องมือ ใช้ทุกอย่างนี้แหละ เพื่อจะได้ช่วยเหลือเพื่อพ่ายสังคมโลกเขาได้บ้าง ไม่มากก็น้อย

▲ **ถาม** พังตุลล้างแก้วว่า ต้องมาอาชรรมะเฉพาะที่เรากำหนด

▼**ตอบ** มันเป็นธรรมชาติชนิดหนึ่ง ที่แต่ละสำนักก็ต้องเชื่อมั่นในตนเองว่าดี ว่าถูกต้อง จึงเห็นของตนๆ และเมื่อพาดพิงไปถึงของผู้อื่นที่ยังไม่ถูกก็จะว่าไม่ถูก ส่วนที่ถูกเหมือนกันก็ว่าถูก เหมือนกันอยู่นะ ส่วนของผู้อื่นที่ถูกกว่าก็ไม่ค่อยจะมีหรอก เพราะเราก็จะเชื่อว่าของเราแน่แหละถูกเรา จึงไม่ไปเป็นลูกศิษย์สำนักอื่นไง เพราะมันใจว่าของเราแน่แหละถูกกว่า และเราก็ต้องพูดของเรานั้นแหละ มาก ว่าถูกว่าดี ไซ้ใหม่ มันจึงดูเหมือนกับยกตัวยกตน แล้วก็ดูเหมือนมีเชิงไปชมผู้อื่นเขา ดูถูกคนอื่นเขา ไปว่าเขา ก็เท่านั้นเอง เราเห็นชัดเจนนวที่เรานี้ถูกจริงดีจริงแล้ว ทางอื่นยังไม่สมบูรณ์หรือ ยังไม่ถูกเท่า เราจึงเลือกเอาตามทางนี้แบบนี้ไง มันเลียงไม่ออกจริงๆ

▲ **ถาม** ทางอื่นไม่ได้ แต่ทางเราจะได้ มีข้อแตกต่างตรงไหน

▼**ตอบ** เราก็ต้องเห็นแจ้งจริงๆว่า ทางที่เราเลือกนี้มันสัมมาทิฐิยังไง ทางอื่นเขามีส่วนที่ยัง มิฉกาทิฐิอะไรบ้าง อย่างเช่น ส่วนมากเขาจะใช้แต่วิถีกดขี่ สมาริสะกดจิต ไม่ใช่สัมมาสมาธิ ซึ่งเป็นวิธีที่ตัวเขาจะรอดแต่ช่วยสังคมไม่ได้ วิถีกดขี่ตัวเองรอด ตัวเองก็อดก็ทนได้ ตัวเองก็มักน้อยสันโดษ ลงได้ เพราะฉะนั้นก็พอเอาตัวรอด ก็ไม่ไปฟุ่มเฟือยหรือไม่ไปกระดึ่กระดักกับสังคมโลกข้างนอกเขามากมาย ตนเองก็รอด แต่เขาช่วยสังคมไม่ได้ เพราะวิธีของเขาเขาทิ้งสังคม ทิ้งเรื่องโลกก็อย่างพาซื้อที่้อๆ แต่วิธีแบบที่เราเข้าใจแล้วนั้นมันรู้เท่าทันสังคม แต่เราอยู่เหนือฤทธิ์เดชของโลกก็ในสังคมได้จริง มันรู้กิเลส ในตนลดฤทธิ์แรงกิเลสในตนได้จริง ทางอื่นช่วยสังคมไม่ได้ แต่ทางเราช่วยตนได้ช่วยสังคมได้ เป็นต้น ตัวอย่างที่พวกเราช่วยตนเองรอดแล้ว และเราก็ยังช่วยสังคมได้ด้วย มันจึงต้องมาทางนี้ มันเห็นได้ชัดๆอยู่ มันครบทั้งประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ทั้งในด้านตนเองซึ่งก็ไม่มีปัญหา เพราะเราลดกิเลสต้นเหตุ มักน้อยสันโดษ แต่ขยันหมั่นเพียรสร้างสรรเกินที่ตนกินตนใช้ ตนเองมีส่วนเหลือก็ถือกุศล มีพลังอนุเคราะห์โลก ช่วยเหลือโลก ช่วยเหลือสังคม เป็นประโยชน์ต่อสังคมต่อมวลมนุษยชาติก็ได้ เขายังเดือดร้อนมากขึ้นๆ สังคมมันยิ่งแย่งชิง ยิ่งขาดแคลน ยิ่งไปไม่รอด เราก็ยิ่งต้องช่วยเขามากขึ้น

▲ **ถาม** วิธีของพวกเรา ถ้าพูดถึงการช่วยตัวเองให้รอดก่อน ก็คือการต้องมากดละกิเลสของ พวกเราแต่ละคนลง แต่ทั้งนอกไม่เคบได้เงินตำสอนในนว่าในลคกิลล

▼**ตอบ** ที่อื่นไม่รู้จักกิเลส เพราะเขาไม่ชัดเจนในคำสอนของพระพุทธเจ้า เข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้าไปอีกอย่างต่างกับเราไง เขาก็พูดถึงกิเลสบ้างเหมือนกันนะ แต่เขาไม่มันไม่แมนเหมือนพวกเรา เราต้องมี“วิชา” เป็นต้น แต่เขาสอนกันเขาไม่สามารถมี“วิชา”กัน เห็นมั๊ย! พูดไปพูดมา ยกตนเข้าแล้วไง พอพูดอย่างนี้มันก็ดูเหมือนมันยกตัวยกตน และชมคนอื่นแล้ว แต่ที่จริงสาธยาย ลัทธิธรรมเพื่อแจกแจงธรรม เราจำเป็นต้องพูดว่าอย่างที่เราได้ทำลงไปนี้แหละมันถูกอย่างนี้ พวกเรานี้เป็น

วิทยาศาสตร์ มันสัมผัสได้จริงๆ แม้นามธรรมก็สัมผัสได้ด้วยวิชา รู้แจ้งเห็นจริง เป็นจริงยืนยันทันจริง มันถึงของจริง ของเขานั้นได้แต่หลักการเป็นอรรถวาทุปาทานชะเยอะ คือยึดได้ก็แต่แค่พูดๆเท่านั้น เรื่องตัวตนอะไรก็แค่ได้แต่พูด ไม่ใช่ปฏิบัติเข้าไปได้จนสัมผัสถึงเนื้อแท้ถึงตัวถึงตนของจิตเจตสิก มันได้แต่ภาษา ได้แต่ตรรกะ ได้แต่แค่คิดแค่นี้ก็ แค่อเอาตามหลักเกณฑ์มาพูดเท่านั้น แต่โดยสถานะแท้จริง เขาไม่มีสภาวะ เขายังไม่มีบัญญัติระดับ“วิชา”เข้าไปสัมผัสสภาวะจริง เขายังไม่ถึงขั้นจับตัวกิเลสให้ชัดเจน ล้างตัวกิเลสได้อย่างแท้จริง กิเลสลดลงจริงจนเป็นอาริยะบุคคลที่แท้จริงขึ้นมา เขายังไม่ถึงความเป็น ความจริงอย่างงั้น มันจึงได้เท่าที่มันได้

▲ *ภาพ พระพุทธเจ้าบรมครูธรรม กัถวการลดละกิเลสไปนม*

▼ *ตอบ* ใช้ ลดกิเลสอย่างถูกต้องตัวตนของมันเลย ศาสนาพุทธมี“วิชา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง แต่สายอื่นที่ไม่ใช่สายเราเขาก็ว่าเขาลดละกิเลสเหมือนกัน เขานั่งสะกดจิต นั่งสมาธิ เขาก็ว่าลดกิเลส แต่เราเห็นชัดเจนว่า มันไม่ใช่ลดกิเลส มันเพียงแต่...

๑. เขากลับเคลื่อนกิเลสของตนเอาไว้ สะกดจิตที่มันยังมีกิเลสนั้นแหละเอาไว้ เขาไม่ได้เรียนรู้ให้เกิด“วิชา” วิปัสสนาญาณ เป็นต้น จนสามารถเจาะลึกหยั่งเข้าไปถึงเนื้อตัวกิเลสในจิต และเขาก็ไม่รู้เท่าทันสังขม เขาสัมผัสสังขมไม่ได้ เพราะไม่มี“โลกุตรจิต” คือ จิตที่อยู่เหนือโลกีย์นั้นๆได้แล้ว มันไม่เป็นโลกุตร เพราะฉะนั้นเมื่อไม่เป็นโลกุตร

ถ้าโดนสังขมกระแทกเอา เขาก็ทนไม่ได้ เขาจึงต้องหาสถานที่อยู่ ไม่ให้มาเกี่ยวข้องกับสังขม ไม่ให้เกี่ยวกับโลกีย์นั้นๆ เขาถึงได้แปลศัพท์หลายคำ ว่า เขาไม่เกี่ยวข้องวุ่นวาย กับสังขมกับโลกีย์ แต่ของเราเกี่ยวข้องอยู่กับโลกีย์เลย ไม่ได้ห่างสัมผัสสัมพันธ์ กันสนิทสนม แต่เรา..เดินเหมือน

ฝากองกิเลสโลกีย์ กองเท่าๆเขาก็ตาม เราก็เหมือนเดินอยู่ในที่ว่างตามที่ พระพุทธเจ้าท่านเห็นเป็น ปาฏิหาริย์อย่างนั้นอย่างแท้จริง ฤทธิ์เดชของสังขมโลกีย์ทำอะไร เราไม่ได้ ไฟระคะไฟโทสะไฟโมหะ ไหม้เราไม่ได้ เราเหมือนไม่มีเนื้อ ไม่มีตัวให้ไหม้แล้ว พุทธที่แท้จริง ของพระพุทธเจ้า นี่เป็นปาฏิหาริย์ ปานนี้ เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ จิตเราอยู่เหนือโลกีย์เขา โดยโลกีย์

ทำอะไรเราไม่ได้ มันปลอดภัย แต่ที่อื่นเขาไม่เป็นอย่างนั้น เขาไม่มี“โลภุตรจิต”ที่อยู่เหนือโลกีย์ เพราะฉะนั้นเขาจะมาช่วยสังคม ก็ช่วยไม่ได้เพราะพอมาสัมผัสกับสังคมสัมพันธ์กับโลกีย์ เขาก็ทนไม่ไหว สู้ไม่ได้ เขาไม่ได้ฝึกฝนตามแนวทางมรรคองค์ ๘ ไม่ได้ฝึกฝนสังกับปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะจนรู้เท่าทันและมีวิสัยอยู่เหนือความเป็นโลกีย์ได้จริง จึงทนต่อผัสสะโลกีย์ไม่ได้ ยิ่งแรงกระแทกของโลกีย์หนักๆ มากๆ เขาก็ยิ่งไม่มีทางสู้ได้เลย กิเลสที่มันยังไม่ได้ฆ่าให้ตายจริง มันยังมีอยู่ในจิตใจในอนุสัยมันก็จะประทุขึ้นมาอยู่เนืองนอน เพราะไม่ได้เรียนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวตนกิเลส ดังที่เราเรียนๆกัน

๒. ปัญญาเขาไม่รู้เท่าทันสังคม เพราะเขาไม่ได้อยู่กับสังคม เขาไม่ได้ศึกษาสังคม เขาหนีเขาปล่อยทิ้งขว้างไม่เอาตาตูดดูแล ไม่รับรู้ เขาปิดประตูรับรู้ ปิดประตูความฉลาด เขาไม่ฉลาดต่อสังคม เขาไม่มีโลกวิทู เขาจึงเกิดโลกานุกัมปายะไม่ได้ เพราะจิตของเขาไม่เป็นโลกุตระ

๓. คุณสมบัติ ๓ ประการ โลภุตรจิต โลภุวิทู โลภุกันฆา ไม่อาจเข้าถึงได้ด้วยวิธีทำสะกดจิต นั่งสมาธิหนีสังคมแบบนั้น ซึ่งเขาจะไม่ได้อะไรเลย สมาธิอย่างนั้นที่อื่นเดียมีเยอะ เขาอาจมักน้อยได้จริง เขาก็สบายรอดตัวได้จริงๆ ตัดช่องน้อยแต่พอตัว แม้จะได้จริง แต่มันไม่เป็นประโยชน์ตนประโยชน์ท่านอย่างสมบูรณ์

▲ *ถาวร การลดกิเลส เขาเรื่องอะไรก่อน เริ่มต้นอย่างไรและมียุทธวิธีอย่างไร*

▼ *ตอบ* เริ่มต้นไม่มาตั้งแต่เปิดอบายเป็นต้น และก็จับตัวกิเลสได้ อย่างที่เอาตามอธิบายแล้วอธิบายอีกว่าจะต้องจับตัวกิเลสในจิต รู้สึกกายะ คือตัวตนกิเลส ต้องรู้แจ้งสักกายะ และลดสักกายะกำจัดกิเลสตัวที่เราจะมีปีสสนาญาณรู้ตัวมันจริงนี้ให้หมด กิเลสดับ อาสวะสิ้นก็ต้องเห็น รู้แจ้งว่าอาสวะสิ้น ดับไปแล้ว ลดละจางคลายก็ต้องรู้แน่แท้ แน่ๆจริงๆ ไม่ใช่เดาๆเอา ประมาธเอาแต่สะกดจิตไปแล้ว ก็รู้สึกจริตของเราไม่ดับ เท่านั้นไม่พอ มันไม่ดับเอาเฉยๆเท่านั้น ยังไม่พอ มันต้องถึงแม้ถูกกระแทก ถูกยั่วยวน อยู่กับฤทธิ์แรงของโลกีย์เท่าไรอย่างไร จิตก็ไม่มียุทธวิธีลุกขึ้นมาดับ กิเลสไม่เกิดจริงๆ อันนี้ของเราอยู่ได้โดยมีสัมผัสเป็นปัจจัย ไม่ได้หนีจากสัมผัส ไม่ได้หนีจากการอยู่กับโลกีย์ อันนี้มันต่างกัน

การลดกิเลสเป็นลำดับๆ ต้องมีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย มีเป็นขั้นๆ คือ โสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ และอรหันต์นั้นแหละ โสดาฯ ติดอบาย ก็มาลดอบาย สกิทาฯติดโลกธรรม ก็มาลดโลกธรรม ลดกามมาอยู่เหนือกาม มาอยู่เหนือโลกธรรม เราต้องกำจัดตัวกิเลสของเรา แต่เราก็อยู่กับกามของโลกอยู่กับโลกธรรมในโลก เราไม่ได้วิ่งหนี สัมผัสอยู่รู้เห็นแก่ใจ แต่สิ่งเหล่านี้ทำอะไรเราไม่ได้ เพราะกิเลสของเรา มันดับเราเกิดปัญญา มีปัญญาเป็นจริงแล้วว่า สิ่งเหล่านี้เราไม่เอา เพราะเรา

เข้าใจซัดว่า มันไร้ค่า ไร้สาระ และเราก็ไม่ต้องสุขต้องทุกข์ อทุกข์ขมสุขขอย่างแท้จริง หรืออเบกขาได้วางปล่อยเฉย เป็นกลางได้ หรือมัชฌิมา จิตเป็นกลางๆ ไม่ลบไม่บวก ไม่ชอบไม่ชัง ไม่มีอิच्छารมณ อนิच्छารมณ อย่างนี้เป็นต้น มันเกิดจริง

▲ *ถาม* พระพุทธเจ้าในชาติที่มีประสูติเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ได้คลคละกิลสนธิหรือไม่

▼ *ตอบ* พระพุทธเจ้าไม่ได้มาดลละ ไม่ได้มาปฏิบัติธรรมในช่วงที่เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ มีแต่บารมีเต็มทั้งนั้น ที่ท่านได้มาตั้งแต่ชาติก่อนๆ มาแล้ว มาถึงชาตินี้หนะบารมีท่านเต็มแล้วบริบูรณ์แล้ว เรื่องนี้คนทั้งหลายยังเข้าใจผิดอยู่มาก ซึ่งเป็นเรื่องซับซ้อนลึกซึ้งยิ่ง พูดแล้วจะงง มันเข้าใจยาก ฟังดีๆ คิดตามดีๆ

พระพุทธเจ้าเกิดมาในชาติเป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้ ไม่ได้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธศาสนาอะไรเลย มีแต่ท่านต้องไปรับวิบาก เช่น ที่ไปอยู่ในป่า ๖ ปี นั้น ก็ไม่ใช่ท่านปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า มันเป็นการไปใช้หนี้วิบากของท่าน ตามที่ท่านได้สารภาพ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๓๒ ท่านก็ได้เล่าไว้คือ ท่านเล่าถึงตั้งแต่ชาติแต่ปางก่อน ในชาติหนึ่งที่ท่านเกิดเป็นโชติपालะ ท่านได้ละลาบละล้งจางจ้วง พระพุทธเจ้ากัศสปะ อกุศลวิบากอันนั้นยังหลงเหลือสืบต่อมาถึงชาตินี้ แม้ท่านได้สร้างกุศลมาตั้งเยอะ ตั้งแยะปานนั้น ก็ยังไม่หมดวิบากอกุศล ยังต้องมารับวิบาก ต้องออกไปอยู่ในป่า บำเพ็ญทุกกรกิริยาอยู่ตั้ง ๖ ปี และท่านก็ตรัสว่า **ที่ท่านปฏิบัติอยู่ในป่า ๖ ปีนั้น อันนี้ไม่ใช่ทางบรรลู่ ทางนี้เป็นทางผิด และท่านก็ไม่ได้บรรลู่ธรรมด้วยการปฏิบัติอยู่ในป่านั้น** นี่เป็นเรื่องที่ต้องศึกษาให้ดีๆ ทำความเข้าใจกันดีๆ มันไม่ใช่เรื่องสามัญ แต่มันเป็นเรื่องของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นพุทธวิสัย ที่พ้นจากคนสามัญจะเป็น

ในชีวิตของเจ้าชายสิทธัตถะตั้งแต่ก่อนจะแต่งงาน ท่านก็ได้ปฏิบัติธรรม แต่งงานแล้วท่านก็ไม่ได้ปฏิบัติธรรม ออกไปบวชก็ปฏิบัติธรรมที่ไม่ใช่เรื่องของพุทธ แต่เป็นการปฏิบัติไปตามค่านิยมของสังคมสมัยนั้น ซึ่งผู้ออกบวชก็ทำไปตามจารีตในยุคนั้น ที่ยังไม่มีพุทธศาสนา คิดตามดีๆ ว่า ตอนนั้นยังไม่มีจารีตประเพณีใดที่เป็นพุทธเลย การปฏิบัติของใครก็ตาม ยังไม่ใช้การปฏิบัติของศาสนาพุทธ เพราะพุทธศาสนายังไม่เกิด ขอยืนยันว่า ไม่ใช่การประพฤดิหรือปฏิบัติของศาสนาพุทธ ซึ่งยุคนั้นการปฏิบัติของนักบวชนิยมกันว่าออกไปประพฤดิกันเ็นป่า เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะออกบวชก็ไป

ประพตติบำเพ็ญตามค่านิยมในสมัยนั้น ซึ่งท่านก็ได้ปฏิบัติ

“ทุกกรกิริยา”ต่างๆทั้งนั้นในช่วงที่อยู่ในป่า ๖ ปี ก่อนจะตรัสรู้

พอถึงวาระ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ที่ท่านนั่งใต้ต้นโพธิในวันวิสาขบูชาท่านก็ทรงรู้ได้จากการ“บุพเพนิวาสานุสติญาณ”ของพระองค์ ซึ่งท่านก็ได้ระลึกชาติเก่าก่อนของท่านเป็นอันมาก ไม่รู้ก็ชาติๆ จนนับไม่ถ้วน พระองค์จึงได้รู้แจ้งว่า ท่านมีภูมิธรรมของพุทธมาแล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงบำเพ็ญบารมีมานานับชาติไม่ถ้วนแล้ว ได้สั่งสมบารมีความเป็นสัมมาสัมโพธิญาณมาแล้วท่านมี“พุทธการกธรรม”

เต็มแล้ว พุทธการกธรรมคือ **ธรรมที่จะทำให้เป็นพระพุทธเจ้า**

ท่านมีภูมิที่จะต้องตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าเต็มแล้ว เพียงแต่ว่าท่าน

จะเป็นหรือไม่เท่านั้น ในชาตินั้น ทีนี้เมื่อท่านตรวจแล้วท่านก็รู้ว่า

ท่านเป็นแล้ว ท่านมีบารมีที่จะเป็นพระพุทธเจ้าครบถ้วนแล้ว จากนั้นพระองค์

ก็ทรงตรวจดูในกาละนั้นว่า จะเป็น“พุทธุปบาทกาล”หรือไม่ พุทธุปบาทกาล คือ กาละ นั้นเป็นเวลาที่ดีควรจะมีการเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเพื่อสร้างศาสนาพุทธหรือยัง เมื่อท่านตรวจจตุตถกกาลแล้ว เห็นว่า กาละนั้นเป็นกาละที่ต้องประกาศตัวเป็นพระพุทธเจ้าได้แล้ว และต้องทำงานสร้างศาสนา จึงได้ตกลง พระทัยประกาศตนเป็นพระพุทธเจ้า ต่อสังคมในยุคนั้น ประกาศว่าท่านตรัสรู้ ท่านเป็นพระพุทธเจ้า

ดังนั้น ในพระชาติที่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะนี้ ท่านไม่ได้ปฏิบัติธรรมอะไร ท่านไม่ได้มีขั้นตอนอะไร อันนี้ต้องชัดเจน ท่านเอาพระสัมมาสัมโพธิญาณที่ท่านได้บำเพ็ญมานานับชาติไม่ถ้วนแล้วนั้น มาประกาศต่อโลกต่างหาก ท่านไม่ได้ปฏิบัติธรรมที่เป็นพุทธธรรมใดๆเลย ใน ๖ ปีที่อยู่ในป่า แต่ท่านมี“พุทธธรรม” ที่มีทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย พุทธธรรมที่เป็นโลกุตระ เป็นอเทวนิยม มีอารยธรรมที่เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคตามี อรหันต์ โพธิสัตว์ เต็มพร้อม มีศีล สมาธิ ปัญญา มีหลักธรรมสังโยชน์ ๑๐ มีโพธิปักขิยธรรม ๓๗ มีพุทธธรรมอะไรต่างๆนานา ตามหลักเกณฑ์ทุกอย่าง มีมรรค ๘ อันไม่ใช่ธรรมะอย่างฤๅษีดาบส อย่างนักบวชตามลัทธิต่างๆ ที่มีต่างกันไปมากมาย ที่ไปนั่งสะกดจิตหลับตาอยู่ในป่า เป็นต้น หรือธรรมะที่เป็นเทวนิยมทั้งหลาย อันหลากหลายลัทธิ แต่เป็นธรรมะที่เป็นของพุทธโดยเฉพาะ ซึ่งพระองค์ได้บำเพ็ญสั่งสมบารมีมานานับชาติไม่ถ้วน จนเต็มครบ เป็น“พุทธการกธรรม”สัมบูรณ์แล้ว

▲ **ภาพ ประวัตินิพนธ์ของพระพุทธรูปเจ้าหน่ามาเริ่มต้นอย่างในการปฏิบัติธรรมได้นิธิ**

▼ **๗๖๖** ถ้าจะเอาตัวอย่างในชาติที่เกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ๓๕ ปี ก่อนจะประกาศ พระองค์เป็นพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้แต่ในชีวิตที่เป็นนักบวช ๖ ปี จากพระชนมายุ ๒๙ ถึง ๓๕ นั้น ก็เอามาเป็นตัวอย่างการปฏิบัติธรรมของพุทธไม่ได้ เพราะอย่างที่บอกแล้วว่า เจ้าชาย สิทธัตถะไม่ได้ประพตติธรรมที่เป็นพุทธศาสน์เลย วิสัยพระพุทธเจ้าไม่ใช่ตัวอย่างที่จะทำตาม เพราะ มันเป็นคนละบารมีคนละขั้นตอน ผู้ที่มาปฏิบัติธรรม เพื่อจะละละดเป็นโสดาฯ สกิทาฯ อนาคตาฯ

อรหันต์สามัญ ไม่ใช่มาปฏิบัติเพื่อเป็นพระอรหันต์ล้มมาพุทธเจ้า มันคนละวิสัย คนละเกณฑ์ คนละขีดกัน เป็นเรื่องลึก ซึ่งมาก คนละวิสัย ต้องทำความเข้าใจอย่างสำคัญที่จะเอาเป็นตัวอย่าง แต่ประวัติทั้งหลายของพระพุทธเจ้านับชาติไม่ถ้วน ที่ต้องศึกษาอย่างสำคัญนั้นแหละ ที่จะเอาเป็นตัวอย่าง ก็ตามที่พระองค์ทรงสอนที่มีเบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลาย ท่านมาสอนให้เราปฏิบัติ คนนี้คนนั้นก็ไล่ไปตามลำดับ แม้แต่พระอาริยะสาวกที่มีบารมีสูงๆ ก็มีเยอะเยอะ ที่ไม่ต้องปฏิบัติอะไรมากมาย เดี่ยวเดียวท่านก็บรรลุธรรมแล้ว โดยไม่ต้องเลิกตามลำดับ เลิกอบายมุขมาก่อน แล้วก็มาเลิกกาม มาเลิกโลภธรรม มาเลิกโลภอรรถา อะไรอย่างนี้ ท่านที่มีบารมีสูงแล้ว ท่านไม่ต้องปฏิบัติเลยก็มากมาย บางองค์ฟังธรรม ๔ ประโยค ก็ได้บรรลุอรหันต์ บางองค์ฟังธรรมไม่กี่กัณฑ์ ฟังธรรม ๗ วัน ท่านก็บรรลุอรหันต์แล้ว เพื่อนพระยสสิก ๕๐-๖๐ รูป มาฟังธรรม มาปฏิบัติธรรมไม่นานก็บรรลุเป็นพระอรหันต์แล้ว ซึ่งท่านมีบารมี ท่านมาฟังธรรม มาปฏิบัติไม่นานก็บรรลุเป็นอรหันต์ เหมือนท่านไม่ได้มามีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย ไปตามลำดับ โสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ ไม่ใช่เลย เพราะบารมีของคนในยุคพระพุทธเจ้านั้นพร้อมพร้อม มีบารมีถ้วนทั่ว ที่เป็นอุคคตัตถัญญ เป็นวิปจิตัตถัญญ มากมาย ไม่ใช่พวกเนยะ(คือบุคคลที่ต้องพากเพียร อุตสาหะหมันผิกผน หมันนัง ฟัง หมันชักถาม หมันทำให้มาก มีอีกหลายชั้นหลายตอน) เหมือนพวกเรา

บทสรุป

ชาวพุทธส่วนใหญ่ไม่ศรัทธา ไม่เชื่อจริงว่า
ศาสนาจะช่วยสังคมได้

และวันนี้ ศาสนาก็ช่วยสังคมไม่ได้แล้วจริงา

เมื่อคนส่วนใหญ่ไม่ได้ประโยชน์จากศาสนา

เขาจึงไม่มีศาสนาไว้ยึดเหนี่ยวจิตใจ

เขาจึงไม่สนใจศึกษาศาสนา

เขายังห่างไกลศาสนา

และประเพณีธรรมชั่วมากขึ้น

จนกระทั่งโลกเสียสมดุลระหว่างกรรมดีและกรรมชั่ว
กลียุคจึงเกิดขึ้น

แต่ที่จริงแล้ว ชาวพุทธส่วนใหญ่

ยังไม่ได้เข้าถึงพุทธศาสนาที่ถูกตรงถูกต้อง

ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อันมีธรรมฤทธิ์ช่วยตน ช่วยสังคม และโลกได้อย่างแท้จริง

ดังตัวอย่างที่ชาวอโศกได้นำไปยึดถือเป็นแนวทางปฏิบัติ

จนเห็นผลเกิดจริง เป็นจริงแล้ว.

วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

หลังที่เตรียมอุปกรณ์สำหรับการกู้เรือ เอี่ยมจิ้น ที่คุณโอฬารบริจาคให้ ๑๔ ลำ ซึ่งจมอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ใกล้ๆสะพานแขวนพระราม ๙ ขบวนรถลำเลียงโดยมีรถลากจูง ๑๘ ล้อ ๒ คัน บรรทุก ๖ ล้อ ๑ คัน และตามด้วยรถเก๋งเกาๆ ของอาสาสมัคร เริ่มออกเดินทางจากราชธานีอโศก มุ่งหน้าเข้ากรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นโนอากู้เรือและโนอาชนเรือ ยุคนี้ไม่ต้องไปสร้างให้เสียเวลาแล้ว

เมื่อทีมงานเดินทางมาถึงแถวๆหนองกิ้ง รถหัวลากยุคโบราณขออนุญาตจอดซ่อมตู้ข้างรับลม เพราะที่ข้างพลขับและท่านสมณะที่นั่งให้กำลังใจอยู่สุดที่จะทนกับความร้อนของอากาศ รถแก๊งแฉะเติมแก๊ส LPG ขบวนรถจึงนัดแนะไปรอกันข้างหน้า เพื่อที่จะให้เด็กหนุ่มๆได้โอกาสพักรับประทานอาหารกันสรุปว่าไปจอดรอกันที่ศูนย์โตโยต้าแถวๆโชคชัยก็

แล้วกัน

ทีมงานตั้งใจกันว่า เราจะต้องเข้าไปให้ถึงเป้าหมายคือ ท่าเรือของคุณโอฬารที่สะพานแขวนให้ได้ในยามรุ่งคืนนี้

เมื่อมาถึงลานจอดอันกว้างขวางของศูนย์รถโตโยต้า เจ้าออลไ่วหัวลากเกรตเอที่บรรทุกทุ่นเหล็กขนาดใหญ่มาด้วย จึงมีโอกาสได้พักจอดอย่างสบายๆ

หนุ่มๆใช้ข้าวต้มและข้าวสวยกันเพียงมองดูจานกองบนโต๊ะเป็นพะเนิน คนในร้านคงมองว่า ไอ้พวกนี้มาจากไหนกันหนอ? สั่งอาหารกินกันอย่างน่าสงสัย ไม่มีเนื้อสัตว์เลย กินกันอย่างเอร็ดอร่อยเสียด้วยซี แต่งตัวเหมือนมาจากชนบทชัดๆ แกรมไม่ใส่รองเท้าด้วย อะไรของมันหว่า....

สมณะและฆราวาสบางคนที่ได้รับประทานอาหารมือเดียวก็พักผ่อน เดินจงกรมฆ่าเวลากันไปตามเรื่อง เพราะอย่างไรก็ดี ต้องรอเพื่อนเรอีกคันหนึ่งที่ยังอยู่หนองกิ้ง และกว่าจะตามมาทันที่นี่คงต้องรอร่วมสองชั่วโมงเป็นอย่างต่ำ

และก็เป็นอย่างที่คาดคิดประมาณสองชั่วโมง หัวลากจูงรุ่นโบราณที่เจ้าหน้าที่จดทะเบียนไม่ค่อยจะเต็มใจต่อทะเบียนให้หนักก็ห้อมมาถึง แต่ปรากฏว่าโซเฟอร์และผู้ติดตามยังไม่ได้กินข้าวกัน จึงต้องรอ....รอ....รอกันอีกรอบหนึ่ง เพื่อความพร้อม

เมื่อทุกคนทุกคนเรียบร้อย ก็เคลื่อนขบวนกันต่อไป จนมาถึงใกล้ๆสระบุรี เจ้ารถโบราณอีกแหละเกิดอาการไฟส่องทั้งสองตาหรือหลอดๆ แล้วก็หมดแสง ตามอดไปในที่ที่สุด ขบวนเดินทางจึงต้องแอบข้างทาง เพื่อปรึกษาหารือกันแก้ปัญหา **คุณนักธรรม**ผู้ซึ่งชำนาญเส้นทางบอกว่า ข้างหน้าประมาณสิบกว่ากิโลเมตร มีร้านซ่อมไดนาโมตลอด ๒๔ ชม. เราช่วยกันประกบหน้าหลัง ส่องไฟประกอกลงไปให้ถึงร้านซ่อม

เมื่อถึงร้านซ่อมแล้ว เจ้ารถหกล้อครนก็มียอมเสียเปรียบ ขอตรวจขอซ่อมระบบไฟด้วยเช่นกัน เพราะไฟโซ้วข้างมีอาการติตๆดับๆอยู่

ขบวนคาราวานขนอุปกรณ์ก็เรือออกเดินทางจากร้านซ่อมก็ตึกมากแล้ว คิดว่าคงเข้าท่าเรือ ไม่ทันเวลาคืนนี้แน่นอน จึงตกลงกันว่า ขบวนจะไปจอดรอเวลาที่อำเภอวังน้อย เพราะที่นั่นมีลานจอดกว้างขวาง

ที่ ๔ กว่าๆ พวกเราก็มาถึงวังน้อย ทุกคนต่างก็โล่งอกไปตามๆกัน ที่สามารถผ่านพ้นมาอย่างปลอดภัย ในเส้นทางร่วม ๖๐๐ กิโลเมตร เหลือประมาณ ๙๐ กิโลเมตร ก็จะถึงเป้าหมาย

● แล้ว ทุกคนต่างก็ปลดปล่อยความตึงเครียด
● ความวุ่นกันทันที เรียกว่าวางมือจากพวงมาลัยก็
● สลอบเหมือดกันทันที และพรั่งนี้กลางวันก็ขอพัก
● เต็มที่กันก่อน เพื่อจะลุยงานกันต่อที่ท่าเรือ แม้ว่า
● ใจอยากจะเข้าไปคืนนี้ ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะว่า
● ขึ้นเข้าไป การจราจรในกรุงต้องเป็นอัมพาต เพราะ
● ขบวนของพวกเราเป็นแน่ หลังตี ๕ เป็นเวลาที่รถ
● ต่างๆพากันออกมาเยอะเยอะแล้ว แอบเข้าไปตอนตี
● ๒ พรั่งนี้คงสวี วี้ วี้ กว่ากันเยอะเลย

● เข้ามีด รถเก๋งเก๋าๆขออนุญาตหัวหน้า
● ขบวนล่วงหน้าเข้ากรุงเทพไปก่อน เพื่อไปทำธุระ
● ส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องรถ ซึ่งบอกว่าจะได้ถือโอกาส
● ซ่อมแซมในส่วนที่ควรปรับปรุง

● เข้าวันรุ่งขึ้น ขบวนรถของพวกเราเข้ามาถึง
● ท่าเรืออย่างปลอดภัย โดยการนำทางของ**คุณผ่านฟ้า**
● ซึ่งเป็นผู้ชำนาญเส้นทางในกรุงเทพฯมากกว่าใครๆ
● **ท่าเรือของคุณโอฬารนั้น อยู่ตรงกันข้ามกับ ปาก**
● **ซอยราษฎร์บูรณะ ๔๐** และเมื่อเครื่องมือกู้เรือต่างๆ

● ***คุณโอฬาร**
● **มาร่วมงาน**
● **วันรับกลด**

โดยเฉพาะทุ่นเหล็กขนาดใหญ่ ซึ่งต้องจ้างรถเครนมายกลงนั้นได้ลงน้ำเรียบร้อย พวกเราก็ช่วยกันสะล้างพื้นที่ และกางเต็นท์สำหรับอาศัยกัน ซึ่งอย่างน้อยก็หนึ่งเดือนแน่นอน ด้านสุขภาพที่ดีที่มีส่วนเกาของท่าเรือหลงเหลืออยู่ มองเห็นคอห่านตั้งโตอยู่ ๒-๓ หลัง ซึ่งพอจะใช้งานได้ เพียงแต่หาผ้ายางที่มามากางกันก็ใช้ได้

เรือบางลำที่กู้ขึ้นมาแล้ว สภาพไม่ได้

ดูสภาพเรือที่จะมาอยู่กับตอนแรกๆ ก็มีความรู้สึกใจโหว่ๆ แหว่งๆ ยังไงชอบกล เพราะบางลำแทบจะเรียกว่าซากเรือมากกว่า ซึ่งดูซีเห่เอา มากจริงๆ ถามตัวเองว่า กู้ขึ้นแล้วจะเอาไปอย่างไร เนี่ย และก็มืออยู่ลำหนึ่งมันจมลึกชะด้วย คงเป็นตัวปัญหาให้เหนื่อยแน่ๆ แถมซีโคลนทับถมอยู่ในเรือหนาอ่อนแอทีเดียว

แต่เมื่อคุณผ่านฟ้าและหลวงตาพรหมบอก ว่า เรือพวกนี้ในส่วนตัวเรือจะดีและไม่รั่วเป็นส่วนมาก เนื่องจากมีแผ่นอะลูมิเนียมตีทับใต้ท้องเรือเอาไว้และคงก็ไม่ยากเท่าไร ขอให้พลังมาช่วยกัน โยกขยะและซีโคลนกันเยอะๆ ก็แล้วกัน จากนั้นใช้เครื่องปั๊มพญานาค ๓-๔ ตัว ดูดน้ำออก เรือก็ลอยขึ้นได้แล้ว

พวกเราช่วงแรกมีกำลังไม่กี่คน ก็หยอหยกเหงาๆ กันพอสมควร แต่เมื่อหลังงานพุทธาภิเษกผ่านไป ก็มีสมณะและเด็กนักเรียนสัมมาสิกขาจากสาขาต่างๆ ของชาวโศก และญาติธรรมมาช่วยกันมากขึ้น ทำให้มีกำลังใจและพลังมากขึ้น ในด้านอาหารหลายฝ่ายต่างก็ช่วยสนับสนุนกันเพียบ ทั้งส่วนตัวและหน่วยงานต่างๆ ของพวกเรา จนบางวัน

สมณะกับภุมและคุณเอื้อภัทร

“ท่านถักบุญ” ซึ่งมีบทบาทเป็นหัวหน้าบวชนในครั้งนั้น ต้องบอกเด็กๆ ว่า ช่วยเขย่าท้องให้พร่องๆ เข้าไว้ เพื่อบรรจจุได้เยอะๆ

“เมื่อคืนแหม่น้ำ(หัวขโมย)คาบแบตเตอร์ของเรือดูโคลนไปแล้ว” เสียงโทรบอกข่าว จากคุณผ่านฟ้า ทำให้“แหม่น้ำ”ซึ่งมานอนป่วย พักอยู่ห้องลูกชายแถวๆ บางกะปิ กทม. เนื่องจากสามวันก่อนลงไปดำน้ำ ใช้เครื่องดูดโคลนภายในเรือที่จมลึกเกิดล้าล็กน้ำจนติดเชื้อโรคทำให้ปวดท้อง จนต้องไปให้หมอฉีดยา(ฉีดยา)นอนกินยาอยู่สองสามวัน เสียงโทรบอกข่าวของหาย ทำให้ต้องรีบลุกขึ้น เพื่อจะไปช่วยดูแลกัน ทรัพย์สินส่วนกลางเป็นสาธารณโภคี ช่วยกันรักษาดีๆ ก็มีให้ใช้ได้นานๆ

ยังไม่ทันได้ทำใจ เรื่องแบตเตอร์หายไปได้ ซักเท่าไร ชาวล่ามาเร็วบอกว่า หัวดูโคลนก็หายไปด้วย “อ้าว....แล้วเราจะเอาอะไรไปดูดโคลนเรือลำนั้นล่ะ” โคลนหนาชะด้วยซี เหมือนรัฐบาลบางยุคที่โดนเรียกว่า อย่างหนานั้นแหละ ที่สำคัญหัวดูอันนี้ ทีมช่างน้องชายของคุณผ่านฟ้า ต้องใช้เวลาตีคัตตัน ค่อนคืนผลิตมันขึ้นมากกว่าจะสำเร็จได้ และด้วยความตั้งใจมุ่งมั่นที่สูงอย่างนี้ มันจึงไม่สามารถประเมินค่าราคาของมันได้ น่าเสียดายจริงๆ โถ..... เจ้าแหม่น้ำลุ่มเจ้าพระยาเอ๊ย....รู้จักบาปบุญบ้างมั๊ยเนี่ย?

“แบตเตอร์ของเรือลำนั้นก็หายไปแล้วเหมือนกัน” ชายหนุ่มยามเฝ้าท่าเรือขี่มือไปที่เรือลากจูงที่จอดเป็นอัมพาทอยู่ใกล้ๆ เรือของพวกเรา พร้อมบอกให้รู้ถึงความร้ายกาจของแหม่น้ำแถวนี้ “ไอ้พวกนี้มันดำน้ำเก่งมากๆ มันดำไกลถึง ๑๐-๑๕

ตาหลับขับตานอนไปตามๆกัน กลายเป็นค้ำคานนอนกลาง วันชยันกลางคืนกันถ้วนหน้า ไม่ว่า ฐานะไหน

พ่อท่านสมณะ โพรธิรักษ์ มาเยี่ยมถึงท่าเรือให้ กำลังใจลูกๆที่เหน็ดเหนื่อย

เมตรที่เดียว สามารถไปโผล่ตรงเป้าหมายได้อย่าง เจียบเจียบ เหมือนปีศาจที่เดียว” หนุ่มผิวทองแดง อธิบายสรรพคุณชั่วของพวกมิถุนาซีทางน้ำ ริม เจ้าพระยา

“เราสู้เรือขึ้นมาได้ลำหนึ่งแล้ว” เสียงบอก ชาวจากคุณผ่านฟ้าอีกนั้นแหละ ทำให้เฒ่าน้ำรู้สึก ยินดีด้วย แต่ก็ไม่นานนัก แด่ชั่วข้ามคืนเท่านั้น เรือลำนั้นมันก็จมลงไปอีก เพราะเรือยังมีรูรั่วเยอะ แต่ขาดการดูแลต่อเนื่องสักสามชั่วโมงก็เป็นเรื่องได้ทันที แต่ที่นั่นแหละ Everything happens for the best. ทุกอย่างที่เกิดขึ้น จะได้เป็นประสบการณ์ให้กับ พวกเรา ที่ไม่ค่อยประสีประสากันเรื่องน้ำเรื่องเรือ ก็จะได้เข้าใจมันมากขึ้น.....สาธุ.....

แต่สายๆของวันต่อมา พวกเราต่างก็ช่วยกัน คิดแก้ไขปัญหา และก็สามารถจัดการเจ้าเรือซี้ร้อน ลำนี้ขึ้นมาได้อีกครั้ง และรับรองว่า มันจะไม่มี โอกาสได้จมลงไปเป็นปะการังเทียมอีกแน่นอน และ เมื่อมีลำที่หนึ่งขึ้นมาได้ ทีมกู้เรือก็เริ่มมีกำลังใจมากขึ้น จากนั้นลำที่ ๒-๓-๔-๕ ก็ตามติดกันมาอย่าง ค่อนข้างเร็ว และก็ไม่มีโอกาสจมลงไปอีกด้วย เพราะว่าทีมเราเริ่มบรรลुरुธรรมตรงนี้แล้ว แต่ก็ต้องอด

• อดนอนกัน ทำให้ทุกคนมีกำลังใจกันเพิ่มขึ้นเป็น
• อย่างมาก ขณะนั้นเฒ่าน้ำกำลังทำความสะอาดเรือ
• ลากจูงอยู่ พ่อท่านมาจึงไม่ได้มีโอกาสไปอยู่ใกล้ๆ
• แต่แค่ได้เห็น“พ่อ”ข้างเดียว แค่นั้นก็มีปิติเกิดพลัง
• แล้ว บอกตัวเองว่า....งานนี้เป็น“โพธิกิจของ
• พระโพธิสัตว์” เรามีวาสนาได้มาช่วยตรงนี้ นับว่า
• เป็นบุญท่วมหัวแล้ว แม้ว่าเรียวแรงจะถดถอยไป
• ไม่เหมือนกับ ๗-๘ ปีที่ผ่านมาก็ตาม คิดในใจว่างาน
• นี้แม้ตายก็ตายในสนามรบของโพธิกิจเพื่อมนุษยชาติ
• “ตายไม่ดี แต่ถ้าตายดี ก็น่าสรรเสริญนะ”

• **พลตรีจำลอง ศรีเมือง** ก็มาเยี่ยมให้กำลังใจ
• ใจพวกเรา ท่านอุทิศส่าห์ปีนขึ้นมามบนเรือที่เพ็งกู่เสริจ
• ใหม่ๆ ผู้หลักผู้ใหญ่มาให้กำลังใจแบบนี้ พวกเราก็
• รู้สึกหายเหนื่อยไปเยอะเลย ช่างเป็นความประเสริฐ
• แสบๆ หลายๆคนมาเยี่ยมหอบเสียบียงมาสับสนุน
• ก็รู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของทุกคน

• “วัดนี้รวยนะ มีเครื่องจักรกลหนักมาช่วย
• กู้เรือเยอะเลย” เสียงชาวบ้านที่มามุงดูพวกเรา พุด
• ขึ้นมาลอยๆต่อหน้าพวกเราที่ยืนอยู่ ๔-๕ คน และ
• เฒ่าน้ำก็ยืนตรงนั้นด้วยรู้สึกจ๊กจี้ เพราะไม่ค่อยตรง
• กับความจริงนัก จึงบอกเขาว่า **ความจริงไม่เรียกว่า**

รวบ แต่เรียกว่า วัดนี้ขยัน เพราะว่าพวกเราขยันที่จะมาเสียสละ ทำงานฟรี หาเงินเข้าส่วนกลาง ซึ่งมีการค้าขายอาหารและอื่นๆ จึงพอมีเงินหาซื้อเครื่องมือพวกนี้ได้บ้าง ซึ่งก็เป็นของมือสองไม่ใช่ของใหม่ ทุกอย่างเป็นของมูลนิธิ เป็นสาธารณโภคีทั้งหมด

ดูเหมือนเขานิ่งฟังอย่างครุ่นคิด แล้วพยักหน้ารับรู้ แต่จะรับทราบอย่างไรที่พยักหน้าหรือเปล่านั้นไม่รู้ พยักหน้าแบบงงๆ ก็อาจเป็นได้นี่ เพราะเป็นเรื่องไม่ง่ายเลยที่จะเชื่อและเข้าใจสำหรับคนทั่วไป

มีทีมดนตรีวงฆราวาส นำเครื่องเสียงมาติดตั้งและเปิดเพลงขับกล่อมพวกเรา เพื่อให้ความสนุกสนานผ่อนคลายกันบ้าง ซึ่งวันนี้เด็กนักเรียนสัปดาห์มาจากหลายสาขามารวมตัวกัน ร้องรำชิวิตช่วยกู้เรือ ดูเหมือนว่า แทบครบหมดทุกสาขาทีเดียว ทั้งสันตโศก ศีระขอโศก ราชธานี โศก สีม้าโศก ภูผาฟ้า ศาสลือโศก และปฐมโศก ทำให้คนวัดและญาติธรรมผู้ใหญ่เบาแรงไปไม่น้อย บรรยากาศจึงเต็มไปด้วยความสนุกสนาน และงานโทยชีโคลนออกจากเรือก็เป็นไปอย่างรวดเร็วกว่าปกติ

จะได้ยินเสียง“ท่านลักบุญ” ส่งเสียงทางโทรโข่งแจกกงานให้เด็กนักเรียน ไปสมทบกับผู้ใหญ่

ตามความจำเป็นเร่งด่วนของแต่ละวัน ดูท่าทางท่านมีไฟลุกโชนอยู่ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ไม่ทราบว่าจะตอนจำวัดนั้น จะหลับละเมอบ้างหรือเปล่า ???

เผื่อน้ำต้องทำหน้าที่เป็นนายท้าย ขับเรือลาก จูงเรือ ที่กู้ขึ้นมาได้แล้ว ไปยังอีกจุดหนึ่ง เพื่อการชำระสะสางชีโคลน และอุดรูรั่วให้เรียบร้อย เพื่อไม่ให้มันจมไปได้อีก ซึ่งก็ห่างกันไม่กี่กิโล และเมื่อจัดการซ่อมแซมเรียบร้อย ก็ต้องลากกลับมาอีกที่หนึ่ง เพื่อเตรียมตัวรอลากจูงไป จ.ปทุมธานี และไปขึ้นรถสาลี่ฟ่วงอีกต่อหนึ่ง ซึ่งงานใช้เรือลากจูงระยะไกล พวกเราตกลงจ้างมืออาชีพมาช่วย เพื่อความปลอดภัยทุกประการ

แค่ขับเรือเป็นอย่างเดียวไม่พอ ต้องมีประสบการณ์เรื่องการลากจูงเรือ โดยเฉพาะลากจูงเรือที่ไม่มีหางเสือด้วย รวมทั้งต้องรู้จักเส้นทาง รู้ร่องน้ำ ที่จะต้องผ่านไปว่า ตื้น-ลึกอย่างไร!! ตรงจุดไหนบ้าง!! หากไม่มีข้อมูลสำคัญเหล่านี้ ปัญหาจะตามมาอย่างมากมาย และที่สำคัญเผื่อน้ำขับเรือเป็นแต่ไม่มีใบขับชี(ใบอนุญาตนายท้ายเรือหรือกัปตันเรือ) เรือมีทะเบียนแต่คนขับไม่มีใบอนุญาต ก็ยังผิดกฎหมายอยู่ดี จึงปฏิเสธเรื่องขับเรือลากจูงอย่างไม่ลังเล

อย่างที่พูดมาบ้างแล้ว พวกเราส่วนใหญ่ไม่ชำนาญเรื่องการดูแลเรือ และอื่นๆเกี่ยวกับเรือ จึงเสนอต่อท่านถักบุญว่า ช่วงจ้างมี้อาชีพมาลากเรือไปขึ้นรถที่จังหวัดปทุมธานีนั้น ควรบอกเขาว่าให้มาช่วยดูแลเรื่องการผูกเรือเพื่อที่จะลากจูงไปด้วย เพราะพวกเราไม่เป็นเรื่องนี้นะ การผูกเชือกนั้นมีความสำคัญมากทีเดียว อันตรายอาจเกิดขึ้นได้ทันทีจากกรณีที่เชือกหลุดหรือขาดกลางทาง และไปปะทะกับเรือของชาวบ้าน

งานกู้เรือ งานเกี่ยวกับเรือ ยิ่งน้ำเชี่ยวลมแรง คลื่นใหญ่ โอ้...มันอันตรายมาก ต้องอาศัยความคล่องแคล่ว บวกความกล้าหาญ ที่จะต้องตัดสินใจแบบฉับพลัน นึกขึ้นมาประทับใจพุทธพจน์ที่บอกว่า.....

**ควรเร็ว ในสิ่งที่ควรเร็ว
และควรช้า ในสิ่งที่ควรช้า
อย่าช้าในสิ่งที่ควรเร็ว
และอย่าเร็วในสิ่งที่ควรช้า
หากว่าเชื่องช้า ในสิ่งที่ควรเร็ว
จะทำให้เสียประโยชน์ไปเปล่า
เช่นเดียวกัน เร่งรีบโลดแล่น ในสิ่งที่ควรช้า
ซึ่งก็จะเกิดความเสียหายเช่นกัน**

แต่นั้นแหละ งานกู้เรือเป็นแค่ประโยชน์ท่านหรือนอกตัวนอกตนเท่านั้น งานขัดเกลากิเลส ลดละอึดติดตัวตน จึงเป็นงานหลักของนักปฏิบัติธรรม ประโยชน์ตนประโยชน์ท่านต้องสอดคล้องไปด้วยกัน อย่างเบิกบาน จึงเป็นเรื่องอุกกรรม เฒ่าห้าหลายครั้งอึดติดตัวเบ็งเข้าครอบงำจนเบ้ออกอาการ กว่า จะกลับลำได้ทันทีเสียรังวัดไปแล้ว....เฮ้อ!!

ไม่น้อยกว่าสองครั้ง ที่คิดจะยกธงขาวกลับบ้าน ก่อนเสร็จภารกิจ แต่เวทาก็มีเมตตาช่วยกันยื้อยุดจุดกระชากเอาไว้ โดยกระซิบข้างหูว่า “เอ็งกลับไม่ได้เด็ดขาด หากงานที่รับไว้ยังไม่เสร็จเรียบร้อย” หมายถึงเรือใหญ่ ๒ ลำ ที่จมลึกลงที่คลองที่จังหวัดปทุมธานี เป็นเรือที่พวกเราซื้อไว้กว่าสองปีแล้ว และก็ไปนอนอยู่ใต้น้ำลึก ๕-๖ เมตร

เป็นปะการังเทียมนานร่วม ๒ ปีเช่นกัน

เป็นเรื่องความสามารถส่วนตัว เลยจำเป็นต้องใช้เฒ่าห้าอดีตนักประดาน้ำ เอาถังน้ำมันขนาด ๒๐๐ ลิตร ซึ่งต้องไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ลูกต่อเรือ ๑ ลำ ตาลงไปผูกกับเรือ และก็อึดอากาศเข้าไป เป็นบอลลูนให้ดึงเรือขึ้นมา จนแคมเรือพันน้ำ จึงจะสามารถดูหน้าออกได้ มันเป็นเหตุให้ยึดตัวไว้ จนหนีไม่ได้

มองไปทางฝั่งตรงกันข้าม เรือสำราญขนาดใหญ่จมนอนตะแคงโชว์ความหายนะอยู่ คิดๆก็น่าเสียดายในความหุรหุรของมัน ดูท่าทางราคาคงเจียด ๑๐๐๐ ล้านบาท!!! แต่ตอนนี้มันก็กลายเป็นปะการังเทียมอยู่เช่นกัน

ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ของเราไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการจอดเรือว่า เวลาน้ำขึ้นน้ำลงแล้วมันจะมีผลต่อเรือของเราที่จอดเทียบท่าอยู่หรือไม่ จึงเป็นเหตุให้เรือล่มเรือจมอยู่หลายครั้ง บางครั้งก็หลุดลอยไปต้องตามหากัน บางครั้งเรือก็แขวนโตงเตงอยู่กับเสา หรือท่าเทียบเรือ บางครั้งก็เชือกขาด หล่นลงมาบ้างก็ผูกแล้วเรือกระแทกกันเบ็งเบ็ง เพราะไม่ได้เอายางล้อรถยนต์มาค้ำแคมเรือไว้ เมื่อมีคลื่นผ่านมาเรือจึงเกิดการกระแทก เสียหาย แตกหัก

รู้มากก็ยากนาน อึดอัดมาก เหนื่อยมาก

ไม่ค่อยยกล้ำพูด กลัวว่ารู้น้อยจะพลอยรำคาญ จำต้อง
ปล่อยให้ได้เรียนรู้กันด้วยตัวเอง เป็นประสบการณ์
ตรง หากว่าไม่ใช่เรื่องเสียหายใหญ่โตเกินไป ถือว่านี่
เป็นหลักสูตรให้เขาน้ำได้ฝึกปล่อยวางบ้าง ได้ฝึก
อ่านจิตอ่านใจ รู้เท่าทันอัตตตามานะ การอวดรู้ อวด
เก่งไปในตัว

เพิ่งจะสัมผัสกับตัวเองซัดๆคราวนี้แหละว่า
**น้ำเจ้าพระยานั้นค่อนข้างไม่สะอาดจริงๆ ยามน้ำ
ลงสารพัดสรรพสิ่งที่ลอยตามน้ำมาแปะติดอยู่ข้าง
เรือที่เข้าน้ำนอนเฝ้าอยู่** บางทีก็จำต้องลุกขึ้นมาเขี่ย
ซากสัตว์ออกไปให้พ้นข้างเรือ เพราะนอนดมอยู่ไม่
ไหว ที่สำคัญ พวกขยะสลายตัวยาก เช่น กล่องโฟม
ขวดแก้ว ขวดพลาสติกนานาสารพัด ร้อยอย่างพัน
ชิ้นที่มาแออัดอยู่ข้างเรือ

หลายคนเหยียบตำตะปุกเก่าๆ จนต้องไป
ฉีดยากันบาดทะยัก และหลายคนที่มีบาดแผลจะ
รู้สึกว้า หายช้าเป็นหนองอักเสบซ้ำ คงเป็นเพราะน้ำ
มีเชื้อโรคสารพัดนั่นเอง

อย่างไรก็ดี ทีมกู้เรือของเราก็มีท่านสมณะ
ชูปดิน ทำหน้าที่คอยดูแลให้กับทุกคนที่ได้รับบาดเจ็บ
มาด้วยความเต็มใจ

ได้ข่าวว่า วันที่ ๒๒ มีนาคม พ่อท่านจะ
ทำพิธีแจกกลดให้นักเรียนสัมมาสิกขาที่จบ ม.๖
ที่ทำเรือแห่งนี้ และให้เรียกว่า **“รุ่นกู้เรือ”** และวันที่
๒๑ ช่วงเย็นก็ให้มีการเล่นดนตรีกันตามประสา วง
ฆราวาสและอื่นๆ เรียกว่า **“รวมที่รวมห้อง”** สนุก
สนานก่อนจากกันให้เต็มที่ ซึ่งล่ำลาอาลัยกันแบบ
ชาวอโศก ไม่ต้องมีน้ำเมากันแต่อย่างใด นับว่างานนี้
เป็นส่วนประกอบอันสุนทรีย์ทีเดียว

วันที่ ๙ มีนาคม เวลาประมาณ ๐๔.๐๐
นาฬิกา พวกเรากู้เรือลำสุดท้ายที่ทำเรือโอฬารขึ้นมา
ได้ มันเป็นเรื่องที่ยุ่งยากกว่าลำอื่น เพราะจมลิกกว่า
แต่ก็ยังไม่ถึงกับต้องให้เขาน้ำดำน้ำไปผูกถึงอวดอากาศ
แม้ว่าจะกู้เรือได้หมดแล้ว ใช่ว่างานจะน้อยลง
เพราะการซ่อมแซมอุดรูรั่วนั้นต้องใช้เวลาไม่น้อยทีเดียว
หลายลำหัวหัก ทางขาด กระจาดแตก ซึ่งไม่ต่ำกว่า
๕ ลำที่อาการหนักๆ คิดว่า ต้องใช้เวลากว่า ๑๐ วัน

จึงจะล่องน้ำไปได้อย่างปลอดภัย

สุภาชิตว่า **“อย่าคบเด็กสร้างบ้าน อย่า
คบหัวล้านสร้างเมือง”** แต่งานกู้เรือครั้งนี้ กำลัง
ส่วนใหญ่คือ นักเรียนสัมมาสิกขาของเราที่ได้
มาช่วยกัน ตั้งแต่ ม.๑-ม.๖ เด็กทุกคนต่างช่วยกัน
ทั้งโกยและล้างซีโคลนในเรือกันอย่างไม่รังเกียจ
สกปรกเปรอะเปื้อน และก๊วยขันแข็ง เป็นซูปเปอร์จิว
ซูปเปอร์แจ๋วกันทั้งนั้น จึงนับว่า **การคบเด็กกู้เรือ
นั้นทำได้** ไม่ค้านแย้งกับสุภาชิตโบราณแต่อย่างใด

**ทุกวัน สมณะ พระ เณร ประมาณ ๑๕
รูป ออกไปบิณฑบาตแถวอุทยานราษฎร์บูรณะ
สร้างความตื่นตาตื่นใจให้ชาวบ้านแถวนั้นไม่น้อย**
จริยวัตร ศาสตร์และศิลป์ของเหล่าพุทธบุตรแท้ๆ
ย่อมแตกต่างกับทั่วไป เช่น การไม่รับเงินรับทอง
ที่ชาวบ้านนำมาถวายใส่บาตร และการไม่รับอาหาร
เนื้อสัตว์ การเดินที่เป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่แย่ง
ชิงกันเดิน ไม่แสดงอาการซีโลภ รวมทั้งการบอก
สังขารม ทำบุญให้ถูกพุทธ ทำบิณฑบาตให้ถูกธรรม
เป็นการดีตาอุททางปัญญาให้รู้จักพระ และแสดง
ความชัดเจนว่า นี่คือการโปรตุสัสต์ มีใช้การล่าสัตว์

โอ้ว.....โอ้ว.....โอ้ว.....มีความสุข
จริงโวย.....

โอ้ว.....โอ้ว.....โอ้ว.....ภูมิใจความ
สุขจริงโวย.....

เสียงกู่ตะโกนดังมาจากสะพานแขวนพระราม
๔ ยามใกล้รุ่งสาง ประมาณตี ๕ ของทุกวัน
เขาน้ำฟังเสียงกู่ก็สัมผัสได้จริงๆว่า เขามีความสุข
และพยายามมองหาอยู่สองสามคืนแล้ว ว่าเจ้าของ
เสียงอยู่ตรงไหน แต่ไม่สามารถมองเห็นได้

น้ำอิสสา(ริชยา)บุรุษบนสะพานแขวนเสีย
จริงๆ อากาศช่วงเช้าลมพิษก็มีน้อย เพราะยังไม่ม
ารถออกมาวังมากมาย แถมมีไอน้ำออกซิเจนลอยวน
ขึ้นไปจากแม่น้ำเจ้าพระยาอีกด้วย เหมือนกับว่า
โลกนี้ขึ้นอยู่กับคนเดียว....อยากจะทำตามบ้าง แต่กลัว
ว่าเหล่าสมาชิกที่กำลังหลับอยู่จะพากันแตกตื่น

“เรือห้องเบนจมเมื่อคืน ไม่รู้ว่าเครื่องสูบน้ำดับเพลิงเจ๊งหรือเปล่า” ท่านักบุญบอกให้ทราบ ว่า เรืออะลูมิเนียมห้องเบน ที่พวกเรานำมาใช้ บรรทุกเครื่องสูบน้ำ เพื่อใช้ฉีดชำระล้างโคลนในเรือ ที่กู้ขึ้นมา นั้น จมเสียแล้ว และมันเป็นเครื่องที่ยืม เขามาใช้ด้วย หากเกิดความเสียหายก็ต้องซ่อมกันอีก เห็นว่า ราคาของเจ้าเครื่องสูบน้ำี่ประมาณหนึ่งแสน บาทนะ

สาเหตุก็มาจากความไม่เข้าใจ เรื่องน้ำขึ้น-น้ำลง เรื่องการผูกเรือขึ้นทะเล แถมความกลัว เจ้าแมวน้ำหัวขโมยจะมาคาบเอาไป จึงเกิดการเอาโซ่เหล็กเส้นโตไปล็อคเครื่องบนเรือป้องกันหาย เรือจึงเกิดการไม่ขึ้น-ลงตามน้ำ มันเป็นเจตนาดีของ พวกเราที่จะพยายามรักษาทรัพย์สินสมบัติส่วนกลาง เพียงแต่ขาดความรู้และประสบการณ์

วันที่ ๓๔ มีนาคม ๒๕๕๓

เด็กนักเรียนสัมมาสิกขาจากไพศาลี นำโดย **ท่านมือมัน ปุณฺณโร** และ**ท่านเทินธรรม จิรฺสโร** พร้อมกับแม่น้ำ เดินทางกันมาที่จังหวัดปทุมธานี เพื่อทำการกู้เรือ ๒ ลำที่พวกเราซื้อไว้นานกว่า ๒ ปี แล้วฝากชาวบ้านที่นั่นไว้ช่วยดูแล แต่มันก็จมอยู่ใต้น้ำนานเกือบ ๒ ปีเช่นกัน แถมจมอยู่กันคลอง ซึ่งน้ำค่อนข้างลึกด้วย คงประมาณ ๖ เมตร ได้

ทีมชุดนี้แบ่งพลังมาจากที่สะพานพระราม ๙ เรามาด้วยกันประมาณ ๑๘ ชีวิต พร้อมด้วยถังน้ำมัน ๒๐๐ ลิตร สำหรับเอาลงไปอัดอากาศตั้งเรือให้ลอยขึ้นอีก ๕๕ ลูก ซึ่งแม่น้ำบ่นบอกไปทันทีว่า ถังน้ำมันแค่นี้มันไม่มีแรงอัดมากพอ ที่จะดึงเรือใหญ่ขนาดนี้ลอยได้หรอก แต่ทางฝ่ายสนับสนุน บอกว่า จะส่งตามมาที่หลัง

บางคนยังคิดว่า ถังน้ำมันแค่ ๒๐ กว่า ลูกก็ดึงขึ้นได้แล้ว ไม่อยากจะเถียง แต่อยากจะทำบอกว่า เรือเอี่ยมจิ้นเท่าที่เห็นนั้น มันทำมาจากไม้เคี่ยม ซึ่งมีน้ำหนักมากแต่แข็งแรง ต่างกับพวกไม้

เนื้อแข็งชนิดอื่นๆ เช่น ไม้ตะเคียนทอง ไม้สัก ไม้พะยอม ไม้เสียดซ้อ ฯลฯ ไม้พวกนี้จะมีน้ำหนักเบา กว่า ไม้เคี่ยม แต่ความแข็งแรงจะด้อยกว่าไม้เคี่ยม

ทดสอบดูก็ได้ว่า ลองเอาท่อนซุงไม้เคี่ยม หักน้ำ มันจะจมน้ำไปอยู่กันคลองทันที แต่ท่อนซุงไม้สัก ไม้ตะเคียนทอง ฯลฯ มันจะลอยปริมน้ำ ไม่จม พ่อของแม่น้ำเคยสอนว่า **“มึงอย่าเอาไม้เคี่ยมมาทำเรือออกทะเลเด็ดขาด เพราะมันจมถึงดิน ฟังอะไรไม่ได้หากเรือล่ม”**

แต่การที่ใช้ไม้ตะเคียนทองหรือไม้อื่นๆ ที่ลอยน้ำได้ด้วยตัวมันเองนั้น มาต่อเรือสร้างเรือ ไว้ใช้ก็สามารถเกาะอาศัยเรือที่ล่มได้ ไม่จมน้ำตาย แต่หากว่า เอาไม้เคี่ยมมาต่อเรือประมงเล็กๆ ซึ่งต้องเสี่ยงต่อการโดนคลื่นถล่มซัดล่มเกือบทุกปีนั้น ย่อมไม่สนุกแน่ๆ

เมื่อดำน้ำ (ใช้เครื่องปั๊มสูบลมอากาศ ต่อสายลงไปใต้น้ำ) นำถังน้ำมัน ๒๐๐ ลิตร ลงไปผูกกับเรือลำแรกจนหมด ๕๕ ลูก แต่ก็ไม่มีผลตอบรับ หรือเกิดอาการกระตุกกระดิกของเรือโบราณแต่อย่างใดเลย จึงต้องโทรไปบอกฝ่ายบริหารว่า อย่างน้อยเรือแต่ละลำต้องใช้ถังไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ลูก โปรดช่วยจัดหามาให้ด่วนด้วย

ประมาณทุ่มกว่าๆ เด็กผูกเปลนอนเล่นกันบนกิ่งไทรริมน้ำอยู่ ๕-๖ คน แม่น้ำนอนเต็นท์น้อยอยู่ข้างล่าง ต่างก็รู้สึกตกใจ กับเสียงน้ำแตกตุ้ม ดังสนั่นหวั่นไหว และถังน้ำมันที่ผูกเรืออยู่ใต้น้ำ ๖ ลูก ก็พุ่งขึ้นมาเหนือน้ำพร้อมกัน

เด็กๆ ตอนแรกพากันดีใจ ตะโกนว่า... **เฮ้ยเรือลอยขึ้นมาแล้วไว้วัยพร้อมๆกัน** จึงทำให้แม่น้ำต้องรีบรูตชิปเต็นท์ เปิดประตูออกมาดูเหตุการณ์ พอเห็นสภาพของถังที่ลอยขึ้นมา ก็เดาได้ทันทีว่า เกิดอะไรขึ้น.....

บอกเด็กว่า **เรือไม่ได้ลอยขึ้นมาหรอก แต่ชิ้นส่วนของเรือมันโดนถึงอัดอากาศ ดึงหักขึ้นมาต่างหาก** และรีบบอกให้เด็กที่ชอบเล่นน้ำ ว่าเธอช่วยเอาเชือกไปผูกถึงพวกนั้นไว้กับหลังคาเรือด้วยซี เพื่อป้องกันไม่ให้มันโดนกระแส น้ำพาหายออกไป

เด็กตัวเล็กแต่ขยันและไม่เป็นโรคกลัวน้ำ รีบคว้าชูชีพกระโดดลงไปทันที และเมื่อผูกไว้เรียบร้อย ก็ว่ายกลับมา จึงถามว่า ไม่นั่นหนักขึ้นมายาวไหม? ได้คำตอบ ยาวและใหญ่ด้วยครับ!!!! ไม่ผิดอย่างที่คาดไว้จริงๆ

ซึ่งเมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างนี้ ทำให้ผม น้ำรู้สึกมีนับถือและบอกกับทีมงานว่า เรือลำนี้ตัวน้อยและตะปูที่ตอกยึดไว้มันเก่าขึ้นสนิมและขาดไปมากแล้วละ ไม่นึกไม่คอยดีเท่าไร ที่มันขาดขึ้นมาในไม่ใช่อันแรกนะ มันเป็นอันที่สามแล้ว สองอันที่ขาดอยู่ใต้น้ำนั้น ไม่บอกไม่มีใครรู้หรอก เพราะผมได้เปลี่ยนไปผูกอันอื่นเรียบร้อยแล้ว ....เมื่อมันเป็นแบบนี้ เราศึกษาที่ผูกยากละซี ผมนำบ่นให้ฟัง

ทันใดนั้นเอง เสียงพูดขึ้นมาว่า **“ผมว่าผูกไว้กับรูระบายน้ำน่าจะแข็งแรงที่สุด”** ผมนำฟังแล้วสะดุดปึงทันที .....เออ จริงซิเนะ!! ทำไมเราจึงนึกไม่ออก...ว่าเรือทุกลำมันต้องมีรูระบายน้ำ และรู นั้นก็ถูกเจาะไว้ที่ระวางเรือ หรือที่เรียกว่า **“กงเรือ”** ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ใต้ไม้คร่าวใหญ่ที่เราผูกถึง แล้วนอตขาดหลุดขึ้นมา จุดนี้นับว่ามันแข็งแรงที่สุด เหมือนกับที่**“น้องอาร์ม” สัมมาสิขมา ม. ๖ ศาสลือโคกช่วยแนะนำมา** น้องอาร์มไม่ใช่ชาวเรือเหมือนเรา แต่

กลับนึกขึ้นได้ก่อนคงเพราะก่อนมาช่วยตรงนี้ได้ไปช่วยล้างซีโคลนในเรือ ที่สะพานพระราม ๔ มา

แล้ว จึงสังเกตเห็นรูระบายน้ำในเรือและนำมาบอก ผมนำได้ใช้เป็นจุดใหม่สำหรับการตำลงไปผูกดังต่อไป....มันเหมือนกับนิทานอีสป **เรื่องหนูช่วยกัดแทะเชือกช่วยพญาราชสีห์ทางเรือจริงๆ** อดตัวเองไม่ได้ **“มึงโง่ไม่เผื่อใครเลยนะ.....”**

วันที่ ๓๗ มีนาคม ๒๕๕๓

ตอนสายๆตำน้ำลงไปผูกถึง เพื่ออัดอากาศดึงเรือขึ้นมาจากท้องคลอง เมื่อผมนำผูกถึงไปประมาณใบที่ ๗๐ เรือก็มีอาการโคลงเคลงอยู่ใต้น้ำจนรู้สึกได้ แต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจว่า เรือเริ่มลอยขึ้นมาตั้งแต่ลูกที่เท่าไรกันแน่ เพราะช่วงที่ทำงานอยู่ใต้น้ำนั้น แต่ละคราว รวม ๔ ชั่วโมง ไม่สามารถรู้ได้ว่าเรือลอยหรือไม่ เพราะน้ำขุ่นมาก และเรือก็ใหญ่เสมือนกับว่า เราเป็นปลาที่มากาะอาศัยเรืออยู่เท่านั้น มาเผลออีกที....เรือลอยขึ้นมาพันผิวน้ำแล้ว

และเมื่อผูกถึงเสริมไปอีกจนได้ ๔๘ ลูกก็สามารถใช้ปั๊มพญานาค ๒-๓ ตัวดูดน้ำออกจนหมดเกลี้ยง เจ้าเรือโบราณก็กลับมาเป็นเรือสมบูรณ์อีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้ไปนอนเป็นปะการังเทียมอยู่ใต้น้ำนาน

ทุกคนรู้สึกดีใจที่สามารถช่วยกันกู้เรือที่จมน้ำลึกขึ้นมาได้ ๑ ลำแล้ว

ทีมเด็กศาสนิกศาสลือโคก นำโดยท่านสมณะมีอัมน์ช่วยกันล้างซีโคลนในเรือกันอย่างขยันขันแข็ง จนตึกประมาณ ๔ ทุ่มกว่า จึงกลับมาอาบน้ำพักผ่อน ผมนำไม่ได้ช่วยอะไรตรงนั้นเลย หลบมานอนพักเพื่อเอาแรงไว้ลุยใต้น้ำในวันรุ่งขึ้น บอกจริงๆว่าสุขภาพตอนนี้ค่อนข้างแย่มาก เพราะลงไปอยู่ใต้น้ำนานเกินไป ทำให้ปวดโอดโอย ไอแฉะๆๆอยู่บ่อยๆ หุกก็เริ่มอื้ออิ่งและเจ็บมากขึ้นๆ

สมัยที่ยังหนุ่มๆ เคยดำน้ำแบบบอชชีพเพื่อหาแร่ดีบุกใต้ทะเลอันดามันนั้น ไม่เคยตำลงไปอยู่นานขนาดนี้เลย แค่ชั่วโมงครึ่งเท่านั้นเอง แต่ก็มียู่

ครั้งหนึ่งที่เคยควบ ๒ กะซ้อน เนื่องจากขาดคน จึงต้องดำเนินงานใต้น้ำถึง ๓ ชั่วโมงรวด

แต่มาทุ้เรือที่นี้ ลงไป ๓ ชั่วโมงเป็นอย่างต่ำ บางครั้งร่วม ๕ ชั่วโมงด้วยซ้ำ...ยังถามตัวเองว่า... เราทำได้ไง แต่คิดว่า ชุดเสื้อยางของมนุษย์กบนั้นแหละ ช่วยเป็นเหตุปัจจัยให้เราทนหนาวเก่งขึ้น

หลังจากที่สามารถกู้ขึ้นมาได้ เฒ่าน้ำก็ไม่รีรออะไรอีกแล้ว บอกทีมงานว่า จะกู้ลำโน้นต่อเลย ให้เด็กช่วยกันนำถังที่แก้ออกแล้ว ลำเลียงไปที่เรืออีกลำทันที และในเย็นวันนั้นเอง ก็นำถังไปผูกได้ประมาณ ๑๕ ลูก และคิดว่า อีกวันครึ่งหรือตอนสายของวันที่ ๑๙ มีนาคม เราสามารถเอามันขึ้นมาลอยอยู่ผิวน้ำได้แน่นอน ฝ่ายบริหารเมื่อได้รับทราบความคิด คงกลัวว่า เฒ่าน้ำจะแข็งหรือปอดบวมตายเพราะความเย็นเสียก่อน จึงบอกว่า ไม่ต้องไปกะเกณฑ์ว่าวันไหนเสร็จหรอก ทำไปเรื่อยๆก็แล้วกัน แต่เสร็จเร็วก็ดีนะ.....

ตอนเย็นวันรุ่งขึ้นหลังจากที่หมดถังไปประมาณ ๙๐ ลูก เพิ่งจะรู้สึกว่าการเคลื่อนไหวนิดหน่อย จึงบอกว่า ลำนี้คงต้องใช้ถังไปอัดอากาศมากกว่าลำแรกแน่ จึงขอลงมาเพิ่มและก็ได้มาอีก ๕๐ ลูก

ยิ่งทำงาน ก็เริ่มเรียนรู้ฉลาดขึ้นเพราะงานมันสอน จึงบอกเด็กว่า ต่อไปอาจจะไม่ผุดขึ้นมารับถึงอัดอากาศจากเชอบนผิวน้ำอีกแล้ว แต่จะให้เธอจมน้ำไปตามเชือกที่อาจจะผูกไว้ใต้น้ำ แต่ให้สังเกตดูฟองอากาศที่พวยพุ่งขึ้นมาว่า ตอนนี้อัดน้ำอยู่จุดไหน ก่อนที่จะจมน้ำถึงถังลงไป ทีละลูกๆ ตามจังหวะที่อามารับเอาถังไปผูกจนเสร็จเรียบร้อย แต่อย่าลืมนั่งถังลงไปในขณะที่อายังอยู่ใต้น้ำถึงถังนั้นะ มันอันตราย เพราะน้ำขุ่นขึ้นมาก อามองไม่เห็นหรือว่ามีถังถึงลงมา โดนถังหล่นใส่ไม่สนุกแน่ๆ

จนได้...เมื่อเปลี่ยนจากห้องอาร์ม ซึ่งถึงจนถึงงานเข้าใจกันอย่างดี ไม่มีปัญหา มาเป็นเด็กอีกคนหนึ่งซึ่งไม่ค่อยรอบคอบ ถังน้ำมันขนาด ๒๐๐ ลิตร จึงหล่นลงไปบนหัวพอดี พอดี แต่ว่าบังเอิญโชคดี ที่ไม่โดนขอบถัง จึงไม่เจ็บมากนัก วันนั้นจึง

ขอพักงานแค่นั้นก่อน

การดำน้ำแบบรวดเดียวไม่ผุดขึ้น-ดิ่งเพื่อมารับถังนั้น ช่วยให้งานรวดเร็วกว่าหลายเท่า และที่สำคัญ การดำผุด ๑๐ ครั้ง ก็ปวดแก้วหู ๑๐ ครั้ง จากความกดดันของน้ำ ๑๐๐ ครั้ง ก็ยอมปวด ๑๐๐ ครั้งแน่ คงไม่ไหวหรอก แต่ก็ต้องเสี่ยงกับความไม่รู้เท่าถึงงาน หรือการพลาดพลองของคนหย่อนถังไปโดนอากาบาตเจ็บได้แน่

วันรุ่งขึ้น คือ

วันที่ ๓๗ มีนาคม ๒๕๕๓

ซึ่งก็บอกไปแล้ว ด้วยความมั่นใจว่า วันนี้เราจะพิชิตมันขึ้นมาให้ได้ และเวลาประมาณบ่าย ๑๕.๔๐ น. เรือเอี่ยมจันทน์ขนาดใหญ่กว่าลำแรก ก็โผล่ขึ้นมาลอยน้ำได้อย่างสง่างาม ด้วยแรงอัดของอากาศในถังน้ำมันขนาด ๒๐๐ ลิตร ถึง ๑๒๐ ลูก

และการกู้เรือวิธีนี้ จะเป็นประวัติศาสตร์บันทึกไว้ เป็นหลักวิชาการว่า จะต้องใช้ถังจำนวนเท่าไร ต่อการกู้เรือชนิดนี้และขนาดนี้ ไม่ต้องไปเดาหรือไปจ้างใครมาคำนวณให้ยุ่งยาก ประสบการณ์ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๒ ของเฒ่าน้ำในการกู้เรือแบบนี้ ครั้งแรกจำได้ว่าใช้ถังน้ำหนัก น้ำ ขนาด ๒๐๐๐ ลิตร ๘ ลูก กู้เรือสำราญที่บ้านราชา(ราชธานีอโศก)เมื่อ ๘-๙ ปีก่อน คราวนั้นใช้เครื่องดำน้ำแบบมนุษย์กบ

เรือสำราญลำนั้นเล็กกว่านี้มาก และก็เป็เรือไม้สักไม้ตะเคียนด้วย จึงใช้แรงอัดอากาศน้อยกว่า แต่คราวนั้น มีคนช่วยแค่ ๓-๔ คน และจำได้ว่า เกือบสิ้นชีพอยู่ใต้น้ำ เพราะอากาศหมดถึงออกซิเจน การใช้เครื่องดำน้ำแบบมนุษย์กบนั้น เฒ่าน้ำไม่ค่อยคุ้นเคยมากนัก จึงกะไม่ถูกว่า มันใช้ได้นานเท่าไร

เฒ่าน้ำล้างตัวจากการลุยโคลนอยู่ใต้น้ำ และรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าเพราะความหนาวเย็นรุ่มลุ่ม ซึ่งบอกตัวเองว่า เราคงต้องขออนุญาตพักสัก ๒-๓ วัน เพื่อฟื้นตัวเองจากงานใต้น้ำ ชนิดที่ลุยแบบ

ทุ่มเทชีวิตให้ และเพราะรู้ว่า สุขภาพแยแล้ว
อาการไอ อาการปวดหูที่รุนแรงขึ้น รู้สึกว่าในรพ.มี
อาการรวมและเจ็บ จนวิตกหุจะหนักหรือเปล่านะ
?? การขออนุญาตลาพักจึงไม่ลังเลเลย

ภาระหน้าที่ซึ่งทีมงานเห็นว่า เฒ่าน้ำมี
ความสามารถทำได้ ก็บรรลุถึงเป้าหมายแล้ว
ต่อไปทีมงานกู้เรือ จะต้องทำ คือการล้างเรือและ
อุดรูรั่วให้เรียบร้อย และก็จ้างมืออาชีพมาลากจูงเรือ
ไป ขึ้นรถพ่วงสลักที่จังหวัดปทุมธานี และเคลื่อน
ย้ายต่อไปยังราชธานีอโศก

วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๓

เวลาประมาณ ๔ โมงเย็น เฒ่าน้ำมาลา
ท่านถักบุญกลับบ้านไป ดูแลพื้นฟูสุขภาพตัวเองที่
บ้านลี้กระยะหนึ่ง และก็จักกลับไปอีกครั้ง เมื่ออาการ
ดีขึ้น ขณะที่ทราบลาท่านก็รู้สึกยินดีที่วันนี้ดู
บรรยากาศครึกครื้น คับคั่งไปด้วยญาติธรรม ทั้ง
เด็กและผู้ใหญ่มาร่วมงานกัน วันนี้มีบรรเลงขับร้อง
ดนตรีกันหลายวงแนวๆ เป็นการโหมโรงฉลองความ
สำเร็จ ของการกู้เรือ และแสดงความยินดีกับลูก
หลานที่เรียนจบกัน **ซึ่งพ่อท่านจะทำ“พิธีรับกลด”**
ให้นักเรียนที่จบ ชั้น ม.๖ ของสัมมาสิกขาทุกสาขา
ในวันพรุ่งนี้

☆ เฒ่าน้ำ ตะกั่วป่า

๒๔ มีนาคม ๒๕๕๓

✱ **พิธีรับกลด ของนักเรียนสัมมาสิกขา**
รุ่น“ภูเรือ” ๒๒ มี.ค. ๕๓

พิธีรับกอด **รุ่นกู่เรือ**

พิธีรับกอดของนักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาของชาวโอศกทั่วประเทศ ที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ในปีนี้มีวาระพิเศษที่โครงการอนุรักษ์เรือไทยได้รับบริจาคเรือเอี่ยมจุ่นเกือบ ๒๐ ลำ แต่เรือจมอยู่ในแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งเป็นงานที่ยาก ลำบาก ต้องอาศัยพลังมวลจำนวนมาก **จึงมีการระดมกำลังของพวกเราจากทั่วสารทิศมาช่วยกันกู่เรือ นักเรียนสัมมาสิกขาเองก็เป็นกำลังสำคัญที่มาร่วมงานบุญนี้** ซึ่งการกู่เรือกำลังจะเสร็จแล้ว ก็เป็นวาระที่นักเรียน

ชั้น ม.๖ จะมีพิธีรับกอด ซึ่งจะจัดขึ้นที่ราชธานีโอศก พ่อท่านจึงมีดำริให้ย้ายมาจัดที่ท่าเรือโอฬาร ที่พวกเราช่วยกันกู่เรือ ซึ่งเป็นบรรยากาศที่แตกต่างจากทุกๆปี ปกติจะมีการทำพิธีที่พุทธสถานต่างๆ แต่ตั้งแต่ปี'๕๙ เราได้ไปช่วยกันกู่ชาติที่ข้างธรรมเนียบรัฐบาล จึงได้จัดพิธีรับกอดกันที่นั่น รุ่นนั้นจึงได้ชื่อว่า **“รุ่นกู่ชาติ”** ปี'๕๐ ที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีจัดงานเกษตรแห่งชาติ ชาวโอศกได้ไปจัดงานเพื่อฟ้าดินร่วมด้วย ซึ่งก็ตรงกับช่วง

รับกอดของนักเรียน จึงได้จัดพิธีกันที่นั่น รุ่นนั้นจึงได้ชื่อว่า **“รุ่นพอเพียง”** รุ่นนี้ปี'๕๑ ได้มาจัดพิธีที่ทำเรื่อนี้จึงได้ชื่อว่า **“รุ่นกู่เรือ”**

ปีนี้มีจำนวนนักเรียนที่จบทั้งสิ้น ๔๖ คน จากโรงเรียนสัมมาสิกขาศีระขุโขลก(สส.ษ.) ๑๓ คน, โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมโอศก(สส.ฐ.) ๑ คน, โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโอศก(สส.สอ.) ๑๓ คน, โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีโอศก(สส.ธ.) ๑๑ คน, โรงเรียนสัมมาสิกขาศาสีโอศก(สส.ศ.) ๒ คน, โรงเรียนสัมมาสิกขาสีมาโอศก(สส.ม.) ๑ คน, โรงเรียนสัมมาสิกขาภูผาฟ้าหน้า(สส.ภ.) ๒ คน และโรงเรียนสัมมาสิกขาทินผาฟ้าหน้า (สส.ฟ.) ๓ คน

๒๑ ปี.ค. ๒๕๕๑

นักเรียนเข้าพื้นที่ที่ทำเรือโอฬาร พระรามเก้า ในช่วงเย็นรายการเปิดใจนักเรียนที่เรียนจบ และหลังจากนั้นภาคค่ำเป็นการแสดงวงดนตรีของนัก

ร้องหลายวง เช่น วงฆราวาส, วงคีตลาลซี, วงอมตะ, วงกรรมาชน, วงไก่แมลงสาบ เป็นต้น

๒๒ มี.ค. ๒๕๕๑

ช่วงเช้าทำบุญตักบาตร

เวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น.

เริ่มพิธี เวทีที่จัดพิธีมีการเอาเรือเอี่ยมจุ่นทำเป็นเวที คุณโอฬารผู้เป็นเจ้าของท่าเรือและได้บริจาคเรือให้ ๑๔ ลำ ได้กล่าวเปิดพิธี หลังจากนั้นฟังการแสดงธรรมจากพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

ต่อจากนั้นเป็นพิธีรับกลดเสร็จพิธีแล้วรับประทานอาหารร่วมกัน.

นายสายฟ้า จันทเขต

(อัน) ม.๖ สส.ธ. “กว่าจะจบม.๖ ได้ยากมาก ยากตรงที่กฎระเบียบเคร่งครัด ผมเคยถูกตีเพราะทำผิดก็เสียใจ แล้วก็เห็นว่าตนเองตั้งใจที่จะปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นเรื่อยๆ ผมจะนำสิ่งที่ได้ร่ำเรียนไปใช้ในวิถีชีวิตความเป็นอยู่ เช่น ผมคิดจะกินเจไปเรื่อยๆ คิดว่าตัวเองคงไม่เจ้าชู้

สิ่งประทับใจคือ เป็นโรงเรียนที่คนทุกคนเป็นครูของเรา และเป็นครูที่ไม่รับเงินเดือน ขอฝากถึงน้องๆว่า ขอให้ทุกคนตั้งใจเรียนให้จบให้ได้ จงสร้างฝันของตัวเองให้ถึงเส้นชัย โรงเรียนที่เป็นสังคมของครอบครัวอย่างนี้ไม่มีอีกแล้ว นี่คือเราทำเพื่อครอบครัวของเรา เพื่อตัวเรา...”

ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน

❖ ธันวาคม ๒๕๕๐

รัฐ..สวัสดิภัตตราหาระพีฟ้า   สดใส
เพชร..วิเศษล้ำมณี   ท่วมท้น
ยอด..คุณยิ่งใหญ่ยังมี   ทั่วจักรวาลเลข
คุณ..พ่อไทเขอตथा   กว่าแม่เกษมเสริญ

บทอาศิรวาทนี้ จากหน้าปก เราคิดอะไร ฉบับที่ ๒๐๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ พ่อท่านฯได้ประพันธ์ ถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ครบ ๘๐ พรรษา ธันวาคมถือเป็นเดือนมหานุญของชาวอโศก **โรงบุญมังสวิรัต ๕ ธันวาคมหาราชา** ปีนี้มีเป้า อยู่ที่ ๘๐๐ โรงบุญ เพื่อร่วมเฉลิมฉลอง ๘๐ ปี ที่ทรงครองราชย์ ได้ผลเกินคาด ญาติธรรมกลุ่มต่างๆ ทั่วประเทศสามารถลดความโลภของตน เปิดโรงบุญแจกอาหารได้ถึง ๑,๓๐๐ โรงบุญ

บันทึกจาก ...ปัจจุบัน:

งานใหญ่ๆอีกงานหนึ่งที่เป็นมหานุญ คือ **งานปีใหม่ตลาดอารียะ'๕๑** ปีนี้คิดว่าเป้ากำไรอารียะ หรือ ขาดทุนในระบบทุนนิยม ประมาณว่า ๔ ล้านขึ้น เพื่อให้ประโยชน์กับชาวบ้านได้ซื้อสินค้าทั้งอุปโภค

และบริโภคต่ำกว่าทุน เป็นการพิสูจน์ทฤษฎีบุญนิยม แม้จะจนแต่ก็สามารถทำงานสร้างสรรค์เสียสละให้กับสังคมได้

อีกงานบุญหนึ่งที่เป็นส่วนย่อย คือ **บุญลอมข้าว** ทาง**หินผาฟ้าหน้า** จัดเป็นครั้งที่ ๑๑ แล้วระหว่างวันที่ ๗-๘ ธ.ค. มีทั้งโรงเรียนมัธยมวัดวิจิตรและร้านขายสินค้าต่ำกว่าทุน เป็นตลาดอาริยะย่อยๆ มีชาวบ้านและนักเรียนข้างเคียงมาร่วมงานคึกคัก รองผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิ ให้เกียรติมาเป็นประธานเปิดงาน โดยมีข้าราชการที่ติดตามอีกหลายสิบท่าน

๑๒ ธ.ค. **ศิระขอโศก** ก็จัดงาน**บุญลอมข้าว** ครั้งที่ ๑๐ โดยเชิญ**ช่วยແທງ**ของตนจากที่ต่างๆ มาร่วมงาน นิมนต์พ่อท่านฯแสดงธรรมเปิดงานเป็นสำคัญ ที่เหลือเป็นกิจกรรมเล็กๆน้อยๆที่ชาวชุมชนและนักเรียนจัดทำกันขึ้น มีนิทรรศการเกี่ยวกับข้าว

แม้ชาวโศกจะทำบุญกันมาก หลายคนทำอย่างหมดเนื้อหมดตัว แต่การเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย ก็เป็นสังขารที่ไม่มีใครหลีกเลี่ยง เดือนธันวาคมนี้มีญาติธรรมเก่าแก่ เสียชีวิตถึง ๒ ท่าน **โยมสำอาง กิตติเวช** พี่สาวสิกขมาตุ ผุสดี เป็นอุปฐากยุคแรกของชาวโศก และเป็นกรรมการมูลนิธิธรรมสันติมานานหลายปี เสียชีวิตเมื่อ ๗ ธ.ค. ๒๕๕๐ ด้วยอายุ ๙๓ ปี

อีกท่านหนึ่ง คือ **ทพญ.พากฟ้าหนึ่ง อโศก-**

ตระกูล ประธานมูลนิธิคนสร้างชาติ กรรมการชุมชนปทุมอโศก กรรมการกองทัพอธรรมมูลนิธิ ศูนย์โรงเรียนสัมมาสิกขาปทุมอโศก แพทย์แผนไทยและผู้ผลิตยาสมุนไพรของศูนย์เจาะวิจัยฯปทุมอโศก ทันทแพทย์หญิงประจำคลินิกทันตกรรมปทุมอโศก และตำแหน่งอื่นๆอีกมากมาย ด้วยความเสียสละทุ่มเทอย่างจริงจังให้กับงานต่างๆ จึงได้รับยกย่องว่าเป็นขุนพลที่สำคัญยิ่งท่านหนึ่งของกองทัพอธรรม หมอพากฟ้าหนึ่งเสียชีวิตจากอุบัติเหตุรถยนต์ วันที่ ๓๐ ธ.ค. ๒๕๕๐ ในช่วงงานปีใหม่ ด้วยวัย ๕๔ ปี

ก่อนงานปีใหม่หลายปีที่ผ่านมา พ่อท่านฯไปประจำที่บ้านราชา ตั้งแต่ต้นๆเดือนธันวาคมเพื่อตรวจดูงานและการเตรียมงานต่างๆ ส่วนรายการโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ ที่พ่อท่านฯรับทั้ง **เจาะลึกฝึกกรรมและวิถีอารยธรรม** สามารถถ่ายทอดสดได้จากบ้านราชา จึงไม่ต้องเดินทางไปๆมาๆระหว่างสันติอโศกและราชธานีอโศก เหมือนช่วงเข้าพรรษาที่ผ่านมาซึ่งยังไม่มีอุปกรณ์ส่ง-รับสัญญาณ

ระหว่างอยู่ประจำที่บ้านราชานั้น ก็เดินทางไปชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง มหาวิทยาลัยอุบลฯ เป็นครั้งคราว เพื่อเทศน์และประชุมกับชาวชุมชน ม.อุบล รวมถึงนักศึกษาที่ได้มาเรียนปี ๑ ตามหลักสูตรของคณะบริหารศาสตร์ สาขาเศรษฐกิจพอเพียง

นอกจากนี้ พ่อท่านฯได้แสดงธรรมกับเด็กนักเรียนสัมมาสิกขา (๒๓ ธ.ค. ๒๕๕๐) ที่ได้มาเข้าค่ายเยาวชน**อโศกสัมพันธ์(ยอส.)** ก่อนการแจก**ขวัญธรรม**ให้กับนิสิต ม.วช. นักเรียนสัมมาสิกขา หนูๆลูกๆหลานๆของชาวโศก เป็นของขวัญก่อนปีใหม่ พ่อท่านฯได้ให้ข้อคิดกับเด็กๆที่น่าสนใจไว้ด้วยเช่นกัน (๒๘ ธ.ค. ๒๕๕๐)

ส่วนงาน **คืนสู่เหย้า เข้าคืนถิ่น สัมมาสิกขา** ของสมาคมศิษย์เก่าสัมมาสิกขา และงาน **คืนสู่เหย้า** ของศิษย์เก่าพุทธธรรม(๒๘-๒๙ ธ.ค.) ที่เลื่อนมาจัดก่อนงานปีใหม่ หวังจะให้บรรดาศิษย์เก่าได้มาช่วยเตรียมงานปีใหม่ด้วย ผลปรากฏว่ามากันประมาณ ๘๐ คน มีศิษย์เก่าที่อยู่ตามพุทธสถาน

ต่างๆเป็นหลัก เมื่อเทียบกับจำนวนศิษย์เก่าที่จบออกไปทั้งหมดนับเป็นส่วนน้อยนิด แม้จะรวมศิษย์เก่า พุทธธรรมแล้วก็ตาม เป็นเพราะช่วงเวลารับบวช ไม่สะดวกสำหรับผู้ทำงานแล้วและผู้ที่กำลังเรียนอยู่ ก็ตาม หากจัดในช่วงวันเวลาอย่างนี้อีกในปีต่อไป ผู้จะมาร่วมได้ก็ประมาณนี้บวกลบไม่มากไปกว่านี้ เท่าใดนัก ผลที่จะเกิดตามมาก็คือศิษย์เก่าที่ไม่สามารถมาได้ ๒-๓-๔-๕...หลายๆครั้งเข้าก็จะรู้สึกว้าใจ เคยชินกับการไม่ได้มาร่วมงาน เมื่อไม่ได้มีส่วนร่วม งาน *คืนสู่เหย้า เข้าคืนถ้ำ* ก็จะกลายเป็นเพียงชื่อ ผู้มาร่วมงานก็จะเหลือแต่ศิษย์เก่าที่อยู่ตามพุทธสถานต่างๆ

“บุญ” ในอีกบริบทหนึ่ง

ต้นเดือน ๑ ธ.ค.๒๕๕๐ นางสาววันรัก อุ่นจันทิก นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ได้มาขอสนทนาสัมภาษณ์พ่อท่านฯ เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง **“An analytical study of the concept of Pukka in Theravad Buddhism”**

นิสิต มจร. : ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องบุญที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

พ่อท่านฯ : อาตมาก็เข้าใจคำว่า บุญ เป็นสองนัยหลักๆ นัยที่หนึ่งก็หมายถึงคุณงามความดี เป็นความดีในระดับไหนก็ตาม ถ้าจะว่าแล้วก็มันเป็นแบบโลกียะแหละส่วนมาก เพราะฉะนั้นคุณงามความดีอะไรต่างๆ ถ้าผู้ใดที่ได้กระทำความ กายกรรม วาจกรรม มโนกรรมที่ดีก็คือบุญทั้งนั้น ถ้าทำตรงข้ามกับบาป คำว่าบุญกับบาปนั้นในความเข้าใจของอาตมานั้นไม่ได้แคบอยู่แค่ว่า ทำทาน เสียสละไม่ใช่แค่นั้น บาปก็คือไม่ได้ทำทาน บาปคือทำชั่ว ซึ่งไม่ได้ตรงกันข้ามกับบุญเลย มันคนละเรื่องเลย อะไรรอย่างนี้ บาปคือทำชั่วอะไรก็แล้วแต่ ซึ่งไม่เกี่ยวกับทานอะไรอย่างนี้ เป็นต้น ซึ่งมันไม่ใช่กันหนึ่ง

สอง แหม่ๆ ซัดๆ ที่เป็นโลกุตระเลย บุญก็คือการชำระกิเลสจากจิตวิญญาณ นี่เป็นหลักแท้ เป็นตัวสำคัญ เพราะฉะนั้นถ้าผู้ใดทำบุญถึงขั้นโลกุตระ ขั้นที่ได้ทำลายกิเลส ได้ชำระกิเลสของตนเองออก หรือว่ายังไงทำให้คนอื่นได้ชำระกิเลสด้วยก็ยิ่งเป็นบุญชั้นสูง... ผู้ทำปฏิบัติเมื่อใดก็ตามที่ได้ชำระกิเลสตนเอง เมื่อนั้นจะเป็นบุญทั้งสองอย่างเลย ทั้งเป็นคุณงามความดี

ที่แท้จริง และทั้งเป็นโลกุตรธรรมหรือเป็นปรมาตม์ เป็นเรื่องของการได้ลตกิเลส

นิสิต มจร. : ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับบรรพชิต เรื่องวิมานวัตถุ เปรตวัตถุ และไตรภูมิพระร่วง

พ่อท่านฯ : ก็เข้าใจนะว่า วิมานวัตถุ ...เปรตวัตถุ อะไรพวกนี้ ได้ยินมาในพระไตรปิฎกนั้นนะ อาตมาเข้าใจว่าเป็นเรื่องที่มีผู้รู้ท่านเจตนาที่จะสื่อให้เป็นบุคคลาธิษฐาน **สื่อให้เป็นรูปธรรมตัวตนที่เข้าใจได้ง่ายๆ** เข้าใจได้ชัดๆ ถึงกรรมกิริยาต่างๆของบุคคล สัตวโลกที่ทำได้ทำชั่วทั้งหลายแหล่ ทำดีก็เป็นเทวดา เป็นเรื่องราวเหมือนกับเป็นตัวตน ทั้งๆที่เรื่องจริงแล้ว จะเป็นเปรตหรือเป็นเทวดาก็ตาม มันเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ จิตวิญญาณตัวนั้นเป็นเปรต จิตวิญญาณเท่านั้นเป็นเทวดา ร่างกายเป็นเทวดาเป็นเปรตไม่ได้ วิญญาณไม่ใช่รูปธรรม ไม่มีรูปร่าง อสีรีระ...เพราะฉะนั้นเปรตก็เป็นอสีรีระ เทวดาก็เป็นอสีรีระ ไม่มีรูป ไม่มีร่าง ไม่มีโฉม ไม่มีกาย มองไม่เห็นได้ด้วยตา เป็นตัวตนเป็นรูปร่างก็ไม่ได้ เพราะวิญญาณอัน อนิหัสสนัง อนันตัง สัพพโต ปภัง...พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัดว่า เห็นไม่ได้ อนิหัสสนัง วิญญาณเห็นไม่ได้...อนันตัง ไม่มีขอบเขต ไม่มีที่สิ้นสุด สัพพโต ปภัง มันกระจายอยู่ทั่วไป มันเหมือนแสงที่สว่างกระจายไป สัพพโต ปภัง มันกระจายไปเหมือนแสงยังงี้ จะเห็นตัวตนยังงี้ มองเห็นแสงเป็นรูปร่าง... แต่คนมันไม่เข้าใจความจริง ไม่รู้ว่าจิตวิญญาณคืออะไร...จิตวิญญาณพอออกจากร่างแล้วมองเห็นเป็นตัวเป็นตน เป็นอะไรต่ออะไรนั้น มันเป็นเรื่องที่ไม่เป็นความจริงเลย มันไม่มีรูปร่างให้เห็น เห็นไม่ได้ ไม่มีรูปไม่มีร่าง ไม่มีโฉมกาย เพราะฉะนั้นที่เข้าใจว่าผู้ที่ท่านอธิบายหรือท่านกล่าวท่านเขียน จะเป็นว่าพระพุทธเจ้าท่านตรัสจริงหรือว่าอาจารย์รุ่นหลังมาเขียนเติมอะไรก็ตามใจเถอะ อาตมาไม่มีปัญหาอะไร ในประเด็นนั้น ท่านจะมุ่งหมายเพื่อที่จะสร้างความชัดเจนในการสื่อ ในการอธิบาย สัมมตติ เป็นสัมมตติธรรมขึ้นมาให้คนเข้าใจง่ายขึ้นก็ว่าไป

นิสิต มจร. : มีพัฒนาการเกี่ยวกับเรื่องแนวคิดในเรื่องบุญริเปลาละคะ แล้วก็จะอะไรเป็นปัจจัยของพัฒนาการเรื่องบุญเนี่ยคะ

พ่อท่านฯ : อ้อ เรื่องบุญมันพัฒนาการเสมอ เพราะว่าคนจะต้องทำบุญไม่ทำบาปให้ได้ เหมือนสุดยอดโอวาทปาติโมกข์ พระพุทธเจ้าก็ตรัสแล้วว่า สัพพปาปัสสะ อกรรมัง ไม่ทำบาปทั้งปวงให้ได้ เพราะต้องรู้บุญรู้บาปที่ชัดเจน หรือแม้แต่ในพระอภิธรรมก็สอนไว้เลย กุสลาธรรมา อกุสลาธรรมา ต้องรู้จักกุศลและอกุศล ใ้อที่เป็นบาป อกุศลก็บาป กุศลก็บุญ ให้ชัดเจนว่ามันเป็นกรรมกิริยาอย่างใดทั้งหมด แล้วต้องให้คนรู้จักบาปรู้จักกระทำทางกาย วาจา ใจ หยุดตัวเหตุที่ต้องไปทำบาปอย่างนั้นอยู่ จนเป็น...สัพพปาปัสสะ อกรรมัง ไม่ทำบาปทั้งปวง กุสลัสสุบสัมปทา ทำแต่สิ่งที่ดีที่เป็นกุศล ที่เป็นบุญ ที่เป็นคุณค่าความดี ทีนี้คนเราผู้ที่จะทำแต่บุญ ไม่ทำบาปได้แน่นอนก็ต้องเป็นคนหมดกิเลส ทำสจิตตปริโยปนัง ทำจิตใจให้ปราศจากกิเลส จิตใจผ่องใส หมดดับสิ้น ถ้าไม่หมดกิเลส มันยังไม่แน่นอน แม้ทำบุญก็ยังทำบาปได้อยู่ วนไปวนมา ไม่เที่ยง ผู้ที่แน่นอนเที่ยงแท้ไม่ทำบาปอีกเลยก็คือพระอรหันต์ขึ้นไป จึงไม่ทำบาปทั้งปวง ทำแต่ดี ทำแต่ดีเพราะจิตท่านบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่มีกิเลสที่จะเกิดทำร้าย ทำบาป ทำชั่วทำอะไรแล้ว

นิสิต มจร. : ท่านคิดว่า แนวคิดเรื่องบุญมันมีอิทธิพลต่อคัมภีร์พระเวท แล้วก็ความเชื่อดั้งเดิม เช่น ความเชื่อเรื่องผีหรืออะไรอย่างเงี้ย มีอิทธิพลต่อเรื่องบุญในประเทศไทยมั๊ยคะ?

พ่อท่านฯ : โอ้ย แรงมาก มีอิทธิพล ที่ว่าแรงมากก็หมายความว่า เป็นความเข้าใจในเรื่องผี อะไรเนี่ย มันเป็นเรื่องเชื่อแต่ดึกดำบรรพ์มาแต่นาน สืบทอดมาตั้งแต่ศาสนายังไม่เป็นศาสนา เป็นเรื่องการนับถือศาสนาผีอะไรอย่างงี้ นับถือวิญญาณผี เทวนิยม...มันฝังรากมาแต่เดิม เพราะฉะนั้นก็

สืบทอดมาอย่างหนาแน่น แม่ที่สุตศาสนาพุทธที่เข้าใจชัดแล้วเรื่องผี เรื่องเทวดา อะไรต่ออะไร แท้จริงแล้วก็ตาม ศาสนาพุทธเข้ามาในถิ่นในย่านนี้...ก่อนประเทศไทยจะเกิดด้วย ศาสนาพุทธเข้ามาก่อน เข้ามาแล้วให้ความเชื่อถือเดิมมันก็ยังเป็นอยู่ ยังมีอยู่ มันฝังรากลึก ยังไม่สะอาดหมดจดจากเทวนิยม ได้ง่ายๆหรือก ยังไม่เข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบได้ เพราะมันมันก็ยังปนเป ยังผสมผสาน มันก็ยังเหลือ เชื้อติดอยู่ โดยเฉพาะคำว่าผี คำว่าวิญญาณชนิดที่เป็นผี เป็นตัวเป็นตน เป็นอำนาจศักดิ์สิทธิ์อะไรต่อ อะไรต่าง ๆ นานา ที่ต้องคอยเชื่อผี เชื้ออำนาจศักดิ์สิทธิ์ เชื้อ...เรียกว่าจะต้องกลัวผี กลัวไปในทางที่มัน กลัวลนๆ ลานๆ กลัว...

ถ้ากลัวผี ผีนี่คือจิตวิญญาณชั้นต่ำ จิตวิญญาณที่ไม่ดี ถ้ากลัวก็ต้องอย่าให้มันอยู่ในตัวเรา ผีคือจิตวิญญาณที่อยู่ในตัวเรา พูดตรงๆ **จิตวิญญาณที่..เป็นกิเลสนั้นแหละคือ ผีจริงๆ กิเลสนั้นแหละ มันพาเราต่ำ มันพาเราไม่ดี** ผู้ที่มีสำนึก มีความรู้ชัดเจนแล้วก็จะสำนึกแล้วก็ต้องพยายามเอาผี ออกจากตัวเอง หรือว่าฆ่าผีออก เพราะผีพาตกต่ำ รู้จักผีว่ากิเลส คือผีอยู่ในตัวเรา ก็จะต้องเอาผีนี้ ออก หรือว่าฆ่าผีนี้ให้ตาย จับผีออกจากตัวเราให้ได้ ผู้ที่รู้ความจริงอันนี้จึงเรียกว่าเป็นเทวดา มีหิริ มี โอตตปปะ กลัวในบาป กลัวในบาปก็คือกลัวเหตุปัจจัยที่พาไปทำชั่ว เหตุปัจจัยที่พาไปทำในสิ่งที่มันไม่ดี หรือตัวกิเลสเหล่านั้นแหละผีแท้ มันก็ต้องเกรงกลัวถ้าเรามี เราจะรู้สักหิริ โอตตปปะ กลัว เกรง ผู้ที่ เข้าใจจริงแล้ว จะสำนึกเลยว่า โอ้ เรามีสิ่งไม่ดี เหมือนกับสาวงามที่หน้าเปื้อนอะไรเปรอะหน้า โอ้โฮ กลัว อาย ต้องรีบเช็ด ต้องรีบปิดออก พระพุทธเจ้าท่านสอนให้รู้ว่า ใจความชั่วหรือเหตุแห่งชั่ว มันอยู่ในตัวเราต้องรีบรู้จักแล้วก็รีบจัดการ ให้เอาออกให้เร็วเหมือนกับผ้าชุบน้ำมันเผาไฟไหม้อยู่บนหัว ต้องรีบเอาออก มันเป็นภัย มันจะเอาเราตาย มันพาเราเลว ถ้าเหตุชั่วหรือใจไม่ดีหรือว่าใจสิ่งไม่ดีมันอยู่ใน ตัวเราหนึ่งนาที มันก็พาเราชั่วหนึ่งนาที มันอยู่หนึ่งชั่วโมงก็พาเราชั่วหนึ่งชั่วโมง มันอยู่นานเท่าไรก็พา เราชั่วเท่านั้น ต้องรีบเอาออก มันเป็นความจำเป็นต้องรีบจัดการ...แต่ถ้าเรามีสิ่งที่ดีพาเราทำบุญทำกุศล บ้าง ดีเป็นจิตวิญญาณเทวดา ไม่ต้องไปกังวลมาก ไม่ต้องเรียนรู้ก็ได้ ไม่ต้องไปกลัวก็ได้ว่ามันจะอยู่กับ เรา มันก็พาเราทำดีอยู่นั้นแหละ เพราะมันไม่เกิดโทษเกิดภัยทั้งตนทั้งผู้อื่น แต่ใจที่อยู่กับตัวเรา เนี่ย ใจเหตุที่ไม่ดีที่อยู่กับตัวเราเนี่ย มันต้องรีบรู้ รีบจัดการ คนอื่นมีก็รีบๆบอกกัน อย่าไปช้า ต้องรีบ ตำนานหรือรีบบอกเหตุปัจจัย นี่คือกัลยาณมิตรในศาสนาพุทธแท้ๆ หรือต้องรู้ทุกข์ รู้เหตุแห่งทุกข์ แล้ว

ประชาชนคนไทยแม้จะเป็นพุทธมันน่าจะสุขสบาย สันติ สงบ ไม่มี
ความและทะเลาะเชื่อ “ผี” อย่างถูกต้อง ไม่มีการหลอกกัน การทุจริตขี้โกงบ้านเมืองก็จะ
ไม่เป็นแบบนี้ ผู้มีความรู้ในสังขารมเข้าไปบริหารประเทศก็จะไม่เป็นแบบนี้ แต่
เพราะไม่เชื่อ “กรรม” ไม่รู้จัก “ผีจริง” จึงไม่กลัวผีจริง การโกงการทุจริตจึงมากมาย
บ้านเมืองจึงเดือดร้อนอย่างที่เห็นๆ กันอยู่...

ก็ดับเหตุแห่งทุกข์ให้ได้ อันนี้คือหัวใจศาสนาพุทธ

เพราะฉะนั้น เรื่องผีต่างๆ ของพระพุทธเจ้าคือ นัยยะที่อาตมาอธิบายนี้ แต่คนยังไม่เข้าใจ ที่
ถามว่าในประเทศไทยเป็นยังไง ประเทศไทยเข้าใจผิด ผีที่มีตัวมีตน มีรูปร่างหลอกกันมานานนั้นเป็น
เรื่องเทวนิยม เป็นเรื่องของความดีคำบรรพ์ที่ยังไม่มีภูมิปัญญา ไม่มีพุทธปัญญา ไม่มีใจความเข้าใจ
เพราะฉะนั้นคนจึงกลัวผีหลอกข้างนอกตัว แต่ไม่กลัวผีข้างในตัว แต่ถ้าผู้ที่มีความจริงอย่างลึกซึ้ง...อย่าง
ที่อาตมาพูดแล้ว เอ..มันเหตุไม่ดี ผีมันอยู่ในตัวเรา เราไม่ต้องสำนึก ละอายต่อบาป ว่าเรามีผี ก็เป็น
หิริแล้ว ตัวเรามีผีก็ต้องบริหารจัดการ พัฒนาปฏิบัติตามวิธีของพุทธ กำจัดผี ในตัวเราให้ได้ ผีในตัวเรา
ตาย จิตวิญญาณแรกก็เกิดเป็นเทวดาที่แท้จริงของพุทธ แต่ที่นี้ไม่เข้าใจสังขารมพวกนี้จึงเลอะเลอะ
ผีก็เลยเป็นเรื่องอะไรก็ไม่รู้ ดีไม่ดีก็ไปคบกับผี ไปเที่ยวอ้อนวนอนบนบานผี อะไรต่ออะไรหลอกกัน
ละทะเลาะ เข้าทรงผี เลี้ยงผี...สารพัดจะทำ เป็นเรื่องนอกศาสนาพุทธทั้งนั้น ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธแท้ๆ
เพราะสอนศาสนากันผิดๆ เพี้ยนๆ จึงเสื่อม ในยุคที่รุ่งเรืองเป็นสังขารม มีครูบาอาจารย์ดีๆ สอนดีๆ
ศาสนาที่ถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิ ก็พากันรู้จักผี ซึ่งเป็นเรื่องของจิตวิญญาณ ไม่ใช่เรื่อง “ผีหลอกๆ” แต่
เดี๋ยวนี้ครูบาอาจารย์พากันเพี้ยนไปหมดแล้ว ก็เลยสอนไม่เป็นความจริง เพราะฉะนั้นประชาชนคนไทย
แม้จะเป็นพุทธมันน่าจะสุขสบาย สันติ สงบ ไม่มีทะเลาะและทะเลาะเชื่อ “ผี” อย่างถูกต้อง ไม่มีการหลอกกัน
การทุจริตขี้โกง บ้านเมืองก็จะไม่เป็นแบบนี้ ผู้มีความรู้ในสังขารมเข้าไปบริหารประเทศก็จะไม่เป็น
แบบนี้ แต่เพราะไม่เชื่อ “กรรม” ไม่รู้จัก “ผีจริง” จึงไม่กลัวผีจริง การโกงการทุจริตจึงมากมาย บ้านเมือง
จึงเดือดร้อนอย่างที่เห็นๆ กันอยู่...

นิสิต มจร. : ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องการตีความเรื่องบุญของ...

พ่อท่านฯ : อาตมาเป็นคนอ่านหนังสือน้อย ไม่ใส่ใจในการศึกษาด้วย จึงเป็นคนไม่ค่อย
จะรู้อะไรกับเขา ...จะเข้าใจแต่เพียงรวมๆ จากที่มีการแสดงออกของสังคมที่อาตมาพอรู้ได้ เป็นเรื่องของ
ประชาชนที่เขาแสดงออก เขาเข้าใจเขาก็พูดกันออกมา แสดงออกมา ส่วนรายละเอียดของผู้รู้ ของ
นักปราชญ์ ของอะไรที่แสดงออกเรื่องของการตีความเรื่องบุญนั้นแหละ อาตมาก็พอรู้เลอะๆ เท่านั้นเอง...
เท่าที่อาตมาได้พบปะบ้างได้ศึกษาบ้าง ผู้รู้ที่เขานับถือกัน...อาตมาก็พยายามติดตามฟัง...ก็ยิ่งเห็นว่า ยัง
ไม่ค่อยแม่น ก็ไม่ได้หมายความว่าไปยกตนข่มท่านนะ ก็เห็นว่ายังไม่แม่นในเรื่องของบุญ ลักษณะบุญ
ความหมายของบุญที่แท้ ก็อย่างที่ว่า บุญก็คือทาน ทานก็คือเสียสละ แต่ที่เสียสละแต่ภายนอก
ภายในใจกลับสอนกันให้ยิ่งโลภกว่าเก่า อยากได้กลับคืนมามากกว่าเก่า ซึ่งไม่เกิดผลในการทานเลย ก็
ยังดีว่าที่มีผู้รู้ที่บอกว่าบุญคือเครื่องชำระกิเลส...แต่ก็รู้สึกว่ามันไม่เอาจริงเอาจังในเรื่องการสร้างบุญที่แท้จริง
ก็มีแต่บุญคือทาน เพราะอะไร เพราะว่าผู้รู้หรือผู้เป็นครูบาอาจารย์ ผู้ที่บริหารงานอะไรต่างๆ นานานี้ยัง
เป็นโลภก็ ก็เน้นแต่ทานว่าเป็นบุญ ถ้าเราสอนเรื่องทาน คนก็จะมาทำทานกับเรา แล้วเราก็จะได้

ทรัพย์สินทางการเงินของข้าพเจ้าของ เพราะฉะนั้นจึงสอนบุญกันแต่แก่ท่านเป็นส่วนใหญ่ จะเห็นได้แต่ละวัดๆ มีแต่เรื่องของท่าน บุญก็คือท่าน...ยิ่งทุกวันนี้บางวัดบางสำนักนี้โอ้โฮ มีแต่บุญใหญ่...มีแต่ทานๆๆ แล้วตัวเองก็ได้ทรัพย์สินการ...ได้ทำอะไรสมใจตนเอง มาเสพสม...ใช้เงินเป็นหลัก...เพราะไม่เข้าใจบุญที่แท้

เพราะฉะนั้นในผู้รู้ทั้งหลายที่ท่านเข้าใจอย่างไร ก็สอนอย่างนั้น จะมีบ้างดังที่กล่าวแล้วว่า บางท่านหมายความว่า เป็นเครื่องชำระ ซึ่งเป็นความจริงสำคัญของความเป็นบุญ ที่อาตมาพูดตั้งแต่ต้น...ก็มีอยู่บ้างแต่น้อย และก็ต้องทำให้มันเป็นผล เพราะจริงๆแท้ๆ บุญก็คือเครื่องชำระกิเลส

นิสิต มจร. : ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรคะเกี่ยวกับการทำบุญในสังคมไทย

พ่อท่านฯ : ก็เมื่อเข้าใจอย่างไรก็เห็นอยู่ในคนไทย เขาเข้าใจอย่างไรเขาก็ทำกันอยู่อย่างนั้น เต็มไปหมดในประเทศไทย เห็นอย่างไร ก็เห็นอย่างที่เขาทำ มันไม่ค่อยตรงมันไม่ค่อยได้ประโยชน์ที่แท้ แม้ไปเป็นการสงเคราะห์กัน เป็นการช่วยเหลือกัน เป็นบุญเป็นการสงเคราะห์กัน การทานการเสียสละไปช่วยกัน ...มันก็เป็นความจำเป็นของสังคม มันก็มีประโยชน์มีผล แต่มันไม่บริสุทธิ์ตรงที่ว่า จริงๆ แล้วการทำทาน มันจะเกิดบุญจริงๆเนี่ย อันนี้ซ้อชนะ ฟังดีๆ การทำทานเนี่ยมันจะเกิดบุญจริงๆ ก็คือคุณให้เขา แล้วก็มีความของทาน ให้เงินเป็นต้น ให้เงินทำบุญร้อยหนึ่ง เขาว่ากันนะ ทำทานร้อยหนึ่งเป็นบุญ แต่เปล่า ทำทานเขาตั้งใจช้อนะ ขอให้ได้อานิสงส์กลับคืนทดแทนมาให้แก่เขามากกว่าที่เขาทาน ทานร้อยช้อนมาเป็นแสนเป็นล้าน การทานที่ตั้งใจอย่างนี้ซึ่งเป็นมโนกรรมแท้ๆ ตั้งจิตอย่างนั้นจริงๆเลยนะ ตั้งใจเลยว่าทำอย่างนี้แล้วจะได้ อานิสงส์ เขาจะได้สิ่งที่ตอบแทนขึ้นมาสูงกว่านั้น ตั้งใจอยากได้ด้วย ขอด้วย ทำทานครั้งนี้ขอให้รวย ขอให้ได้ลาภ ยศ สรรเสริญ ได้อะไรก็ได้แล้วแต่จะอธิษฐาน นั่นคือทำจิตที่เกิดกรรม เป็นมโนกรรม ตั้งจิตแล้วเป็นกรรมจริงแล้ว การทำทานนั้นเป็นการล้างกิเลสโลก แต่การทำทานร้อยหนึ่งพันหนึ่ง จะเอาสิบล้านจะเอาร้อยล้าน เป็นความโลภมัย ไม่ได้เป็นการทำทานเลย ไม่ได้เป็นการทำบุญเลย ไม่ได้ชำระกิเลสเลย เข้าใจมัย เพราะฉะนั้น การทำทานอันนี้ ไม่มีคำว่าบุญ ไม่มีการทำทานที่ชำระกิเลส มันเสริมกิเลสเข้าไปหนักกว่าเก่า เป็นกรรมกิริยาที่เกิดในจิตแท้ๆ เป็นมโนกรรมที่ตั้งจิตจริง ตั้งจิตช้อนกันจริงๆ แล้วครูบาอาจารย์ก็สอนให้ตั้งจิตอธิษฐาน ซึ่งก็คือ“ขอ”อย่างนี้จริงๆ เพราะฉะนั้นคนไทยส่วนใหญ่ ไม่ได้เข้าใจประเด็นสัจธรรมอันนี้เลย แล้วมันจะได้ผลอะไรในการปฏิบัติบุญ หรือแม้ปฏิบัติทาน ...มันมี

ผลบ้างทางสังคมศาสตร์ ทำทานเป็นพฤติกรรมที่ดี ผู้มีมากก็เฉลี่ยแก่ผู้มีน้อย เป็นเศรษฐศาสตร์ส่วนหนึ่งอย่างหนึ่ง มันก็ดี ดีในทางสังคมศาสตร์ ในทางเศรษฐศาสตร์เท่านั้นเอง แต่ในสังคมศาสตร์หรือญาณวิทยา มันไม่ได้มีผลทางด้านศาสนาแนวลึก ไม่มีผลทางปรมัตถธรรมของศาสนาอะไร

นิสิต มจร. : เพราะว่าจริงๆ ในพระไตรปิฎกที่หนูทำวิทยานิพนธ์มา เรื่องของบุญจะเป็น Section ที่ใหญ่มาก ใหญ่มากๆ ยิ่งกว่า section ของการรักษาศีลและการเจริญสมาธิ...

พ่อท่านฯ : เรื่องสมาธินี้ต้องพูดกันอีกนาน เพราะสมาธิ อาตมาบอกได้เลยว่าทุกวันนี้สมาธิที่เป็นกันอยู่ คึกขากันอยู่ เข้าใจกันอยู่ อย่างว่าแต่ในประเทศไทย อาตมาว่าทั่วโลกมัน ไม่มีสมาธิของพระพุทธเจ้า เพราะสมาธิของพระพุทธเจ้าต้องปฏิบัติมรรค ๗ องค์ ปฏิบัติมรรคทั้ง ๗ องค์ซึ่งเป็นองค์ประกอบในการปฏิบัติแล้วจึงเกิดสัมมาสมาธิ อยู่ในมหาจิตตารัสกสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ นั่นแหละ พระพุทธเจ้าท่านสอนเรื่องปฏิบัติสัมมาสมาธิ ซึ่งเป็นสมาธิที่ไม่ได้เกิดจากการนั่งหลับตา สมาธิที่หนึ่งหลับตามันมีมาก่อนของพระพุทธเจ้าอุบัติ เกิดก่อนพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ไปเรียนกับอาฬารดาบส-อุทกดาบส ซึ่งเป็นจานเป็นสมาธิเป็นอะไรไปถึงรูปจานอรุจานนั้นไง ท่านก็บอกว่ามันไม่ใช่ทางที่ถูกต้อง ท่านก็ไม่เอา...

จากพระไตรปิฎก พระผู้มีพระภาคตรัสตั้งนี้ว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็สัมมาสมาธิของพระอริยะ อันมีเหตุมีองค์ประกอบคือ ๑. สัมมาทิฎฐิ ๒. สัมมาสังกัปปะ ๓. สัมมาวาจา ๔. สัมมากัมมันตะ ๕. สัมมาอาชีวะ ๖. สัมมาวายามะ ๗. สัมมาสติ เป็นไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง ประกอบด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แล เรียกว่าสัมมาสมาธิของพระอริยะ อันมีเหตุ มีองค์ประกอบ.... เห็นไหม เหตุหรือองค์ประกอบมาจาก มรรค ๗ องค์ ไม่ได้หมายความว่า เหตุหรือองค์ประกอบในการได้มาซึ่งสมาธิ คือ การไปนั่งเพ่งกลืน หรือไปนั่งหลับตาทำเอา เหตุหรือองค์ประกอบที่จะทำให้เกิดสัมมาสมาธิ นั่นคือองค์ทั้ง ๗ ในมรรค ๘ พระพุทธเจ้าตรัสชัดเจน แต่เขาไปแยกว่า ปฏิบัติองค์ทั้ง ๗ นั้นก็ปฏิบัติไป ไม่เกี่ยวกับสมาธิ ส่วนสมาธิก็ไปนั่งหลับตาเอา เขาแยกองค์ที่ ๘ ไปต่างหาก เป็นสมาธิที่ไปนั่งเพ่งกลืนหรือนั่งหลับตาทำเอา เขาแยกอย่างนั้นกันจริงๆ ใช่ไหม

นี่คือความผิดพลาดในศาสนาพุทธอย่างไม่มีหัว ไม่มีทางได้สัมมาสมาธิ ไม่มีผลแบบพุทธ เพราะมันออกนอกทางปฏิบัติมรรคองค์ ๘ แล้วนะ เพราะพระพุทธเจ้าไม่ได้บอกว่ามรรคองค์ ๘ สมาธิหรือสัมมาสมาธิก็คือไปนั่งหลับตาเอา ก็ท่านบอกมันเกิดจากองค์ทั้ง ๗ นี่ที่เป็นเหตุเป็นองค์ประกอบ เป็นเหตุให้เกิดสัมมาสมาธิ... แล้วสมาธิอย่างที่นั่งหลับตามันก็มีสภาวะดีเหมือนกัน ถ้าเข้าใจเป็นสัมมาทิฎฐิ ก็มีประโยชน์ พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ตีทั้ง ใช้ได้ ทำเจตสมถะ ทำสมาธิที่นั่งหลับตาสกตจิตแบบนั้นก็เป็นอุปการะหลายอย่าง แต่ต้องรู้ว่ามันไม่ใช่ทางเอกที่จะพาไปนิพพาน มันไม่ใช่มรรคองค์ ๘ นี่มันเกิดจากการปฏิบัติกันคนละแบบ ไม่ใช่ทางตรงทางเดียวที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ มันไม่ใช่พระพุทธเจ้าให้ใช้เป็นอุปการะ เอามาใช้ประกอบได้ ต้องเข้าใจว่าจะเอามาใช้ประกอบอย่างไร แล้วก็เข้าใจสภาพของสมาธิอย่างนั้น มันจะเกิดจิตแบบไหน สมาธิพระพุทธเจ้าจะเกิดจิตแบบไหน สัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้ากับสมาธิที่เป็นผลของจิตที่มันได้มันต่างกันอย่างไรมันต้องชัดเจนมันต้องละเอียด เพราะฉะนั้นจะทำให้ถูกมันต้องศึกษา เพราะเรื่องจิตไม่ใช่เรื่องง่าย

นิสิต มจร. : ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการอุทิศส่วนกุศล

พ่อท่านฯ : ใ้เรื่องอุทิศส่วนกุศล ก็คืออุทิศบุญไปให้ผู้ตาย ผู้เป็นตายยังอุทิศให้กันไม่ได้ พิสูจน์กันตั้งวันี่เลย อาตมามีบุญเท่าไร มีกุศลเท่าไรเป็นของอาตมา อาตมาก็จะแบ่งให้คุณว่าั้นนะ คุณเอาไปได้มัย คุณจะเอาไปยังไง บุญของอาตมาที่เป็น“กัมมัสะกะ” เป็นบุญของอาตมา เป็นของ

**การแบ่งกุศลหรือแบ่งบุญแบ่ง
บาปที่ทำกันอยู่นี้ เป็นเรื่องนอกกริต
นี่อาตมาเต็มใจแบ่งบุญให้คุณ
คุณแบ่งเอาไปสิ แบ่งเอาไปได้ไหม
พิสูจน์เห็นากันหลัดๆอย่างนี้เลย ไม่ต้อง
ไปเดากันเมื่อตายแล้ว ไปอยู่บ้านเลขที่
เท่าไร ลงนรกหรือขึ้นสวรรค์ยังไม่รู้เลย**

อาตมา อาตมาทำแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสแล้ว กัมมัธสโกมทมิ กัมมททายโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ
กัมมปฏิสรโณ กรรมใดกระทำชั่วทำดีต้องเป็นของตน สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก ใครทำ
สุกตทุกกฏานอ ใครทำดีทำชั่ว เป็นผลวิบากเป็นของผู้นั้นๆ เราเป็นทายาทกรรมของเราเอง กรรม
เป็นนามธรรม เหมือนความรู้สึก เป็นนามธรรม แบ่งกันไม่ได้ แบ่งไม่ได้เหมือนเงินเหมือนทอง
เหมือนที่ดินที่นาที่ไร่...มันแบ่งไม่ได้ มันเป็นของเรา เป็นมรดกของเรา ไม่รับก็ไม่ได้อีก เราทำแล้วเรา
บอกเราไม่เอา ทำชั่วไปร้อยหนึ่งแล้วบอกไม่เอา หรือว่าทำชั่วไป ๘๐ แบ่งให้คุณ ๒๐ มันก็ไม่ได้ คำนแย้ง
คำสอนของพระพุทธเจ้าหมด

เพราะฉะนั้นการแบ่งกุศลหรือแบ่งบุญแบ่งบาปที่ทำกันอยู่นี้ เป็นเรื่องนอกกริต อาตมาเชื่อมั่น
ในความจริงนี้และเห็นลัจจะเป็นอย่างนี้จริงๆตั้งแต่ต้น บวชทำงานศาสนามาจนเดี๋ยวนี้ ยังพูดอยู่ เขาก็
หาว่าไปทำลายจารีตประเพณี ไปทำลายธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าให้วิปริต เขาก็พูดกันว่า อาตมามั่นใจว่า
พวกคุณต่างหากที่ทำลาย แต่อาตมาไม่ได้ไปว่าเขาแรงๆขนาดนั้นหรอก แต่เขาเป็นคนที่ทำผิด ทำอย่าง
นั้นต่างหากที่นอกกริตนอกรอย กรรมไม่ว่ากุศลหรืออกุศลมันแบ่งได้ที่ไหน เพราะฉะนั้นพิสูจน์เห็นๆ ตั้งแต่
เรายังไม่ตายจากกันไปหรอก นี่อาตมาเต็มใจแบ่งบุญให้คุณ คุณแบ่งเอาไปสิ แบ่งเอาไปได้ไหม พิสูจน์
เห็นๆกันหลัดๆอย่างนี้เลย ไม่ต้องไปเดากันเมื่อตายแล้ว ไปอยู่บ้านเลขที่เท่าไร ลงนรกหรือขึ้นสวรรค์
ยังไม่รู้เลย จะแบ่งแล้วส่งไปให้ด้วยนะ เอ้า *ยถา วาริวหา...* สวดส่งไปด้วย แล้วไปยังไง ไปให้ตรงไหน
แล้วคุณรู้หรือ คุณเป็นบุรุษไพรชณีย์หรือ รู้ที่อยู่แล้วหรือ จึงจะไปส่งได้ถูกตัวผู้ที่เราจะให้

บุญบาปมันเป็นนามธรรม อาการนาม เช่น คุณตีหัวเขา เป็นกรรมที่คุณทำ เขาไม่ได้ตี
ด้วยกับคุณเลย คุณก็จะแบ่งกรรมตีให้เขาส่วนหนึ่ง มันยังงี้ แบ่งยังงี้ ก็เขาไม่ได้ทำด้วยนะ มัน
ไม่เป็นเรื่องของลัจจศาสตร์ มันเป็นเรื่องของธรรมะขั้นปรมาตถ์ ซึ่งเป็นเรื่องที่ละเอียดลออกของ
พระพุทธเจ้า เพราะงั้นกุศล อกุศล มันเป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง เป็นเรื่องที่คัมภีร์... มันเป็นเรื่องลัจจจะที่ไม่ใช่
ตรรกศาสตร์หรือสมมุติลัจจะเท่านั้น *บัณฑิต เวทนียา* บัณฑิตที่บรรลุลัจจจะจึงจะรู้ความจริงพวกนี้

นิสิต มจร. : แล้วทำไมแนวคิดเรื่องการอุทิศส่วนกุศลถึงเกิดขึ้นมาในพุทธศาสนา

พ่อท่านฯ : มันมีในศาสนาเก่าๆ ในศาสนาอื่นๆ เพราะเข้าใจเพียงเวทนียามว่าจิตวิญญาณ
เนี่ยเป็นตัวตน จิตวิญญาณเป็นสิ่งที่คบหาได้ เป็นอำนาจเป็นฤทธิ์จริงเกี่ยวเนื่องกัน แต่พระพุทธเจ้า
ตรัสว่าจิตวิญญาณหรือมโนเนนีย มันไม่มีรูปร่าง อสริรัง เอกจรัง มันไม่มีรูปร่าง มันก็อยู่ของมันคนเดียว
ท่องเที่ยวไปเดี่ยวๆเดี่ยวๆ มันไม่เกี่ยวกับใคร มันตายแล้วมันก็ไม่เกี่ยวกับใคร แม้จิตวิญญาณที่ตายแล้ว

ไม่อยู่ในร่างกายมันยังเป็นอัตภาพอยู่ ยังไม่ปรินิพพาน มันก็ต้องอยู่กับวิบากของมัน มันจะลงนรก มันจะทุกข์ มันจะสุข ขึ้นสวรรค์ก็ของมันคนเดียว เอกจรรย์ มันไม่เกี่ยวกับใครหรอก มันไม่มีรูปร่างด้วย อาตมาเพิ่งจะได้คำอธิบาย ที่เป็นตัวอย่างข้างเคียง ที่พอจะให้เห็นว่าจิตของคนหรือวิญญาณของคนเนี่ย มันเป็นอย่างไรมาก่อน ในขณะคุณตกภวังค์เนี่ย คุณก็คิด คุณไม่อยู่กับกาย คุณไม่รู้สึกร่างแล้ว บางทีตกภวังค์แล้ว ภายนอกมันไม่รู้รู้อะไรเลย หูไม่ได้ยิน บางทีคนจับเข่าก็ยังไม่ว่างรู้ตัวรู้ตน หรือคนนอนหลับก็คือ ทิ้งร่างข้างนอกชั่วคราว ทิ้งทวารข้างนอกไม่เกี่ยวข้อง หรือคนสลบ ไม่รู้แล้วภายนอก ตา หู จมูก ลิ้น กาย ไม่เกี่ยวข้องกันเลย คุณก็อยู่กับภพของคุณในภวังค์ นั่นคือภพ นั่นคือจิตวิญญาณที่คุณเป็นคุณอยู่ ฉะนั้นเดียวกัน คุณตาย จิตวิญญาณก็เป็นอย่างนี้เหมือนกัน แล้วขณะที่คุณสลบอยู่ จิตวิญญาณของคุณ คุณก็รู้สึกว่า คุณจริง จิตวิญญาณของคุณคุณจะมีเรื่องฝันเป็นเรื่องราวอะไรจะทุกข์จะสุขอะไรก็ตามใจใน ขณะที่คุณสลบหรือคุณนอนหลับ คุณฝัน คุณตกภวังค์ คุณก็เป็นอย่างนั้นๆ คุณตายไปแล้วมันก็เป็น อย่างนั้น อยู่ที่คนเดียว ท่องเที่ยวไปเดี๋ยวมาเดี๋ยว มันไม่ได้เกี่ยวกับใคร เอกจรรย์ อสรีรัง มันไม่มี ตัวตน ไม่ได้เห็นใคร ใครไม่ได้เห็นเขา ใ้อที่เอามาเล่าเป็นเรื่องนิทาน เอามาทำเป็นหนัง...สารพัดเรื่อง วิญญาณเป็นตัวตน วุ่นวายไปหมด ล้วนเป็นความเข้าใจที่ยังไม่ใช่ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ก็เอาใ้อ เรื่องไม่จริงพวกนั้นนะมาพูดกันต่อ ครอบงำทางความคิดกัน เพราะยังอวิชชา ยังไม่มีความรู้ ยังไม่มีความเข้าใจในสังขารของพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้แล้วจริงๆ ก็เลยพูดผิดๆ เพี้ยนๆ ก็เลยเลอะๆเทอะๆ

ถ้ามาหากันได้ วิญญาณที่อยากพบกันออกป่านนั้นก็ต้องมาหากันเป็น กันให้วุ่นไปหมดแล้ว ไม่ต้องมาพิสูจน์ดีเอ็นเอ ว่าใครลูกใคร ใครพ่อใครคนไหน ตีมันก็มาบอกแล้ว วิญญาณก็มาบอกแล้ว ไม่ต้องตรวจสอบคนนั้นคนนี้กันสำหรับ

อะไรต่าง ๆ นานาไป... กลัวกันไปทั้งบ้านทั้งเมือง คนตายไปแล้วก็ตายไป ในร่างที่ตายก็ไม่ใช้ผี ตายแล้ว วิญญาณก็ท่องเที่ยวไปตามวิบาก

ถ้าผีหลอกได้หรือผีมาหาคนได้ เกี่ยวข้องกันได้ คลื่นสั่นมีที่ฆ่าคนตายเป็นแสนที่ผ่านมา ตายโหงด้วยนะ วิญญาณอย่างนี้เดือดร้อนดิ้นรน วิ่งหากันให้พละนเลย ศพพ้ออยู่ไหน ศพลูกอยู่ไหน คนที่ยังไม่ตายตามหาศพกันจะแย่ ถ้าวิญญาณมาหากันได้ วิญญาณก็ต้องดิ้นรนจะหาญาติแน่ๆ หาคนที่รักแน่ๆ ไข่ม้อย ถ้ามาหากันได้ วิญญาณที่อยากพบกันออกปานนั้นก็ต้องมาหาคนเป็นกันให้วุ่นไปหมดแล้ว ไม่ต้องมาพิสูจน์ดีเอ็นเอ ว่าใครลูกใคร ใครพ้อใครคนไหน ผีมันก็มาบอกแล้ว วิญญาณก็มาบอกแล้ว ไม่ต้องตรวจศพคนนั้นคนนั้นก็กันสาหัสสพรอก นี่ตายเป็นแสนๆ วิญญาณที่ตายไปสตร้อ้นๆไม่เห็นวิ่งมาหาคนเป็นที่ตามหาจะแย่เลย อาตมาว่า คนตายตั้งเป็นแสน ถ้าวิญญาณมาหาคนเป็นได้ มันก็จะมาหาทั้งแสนนั้นแหละ ไข่ม้อย นี่ไม่เห็นมี มีแต่อุปาทานไม่กี่รายว่า มาหาอย่างนี้อย่างนี้ ซึ่งเป็นเรื่องอุปาทานหรือเรื่อง“ผีหลอก”แท้ๆ นี่เป็นของพิสูจน์ที่ยืนยันชัดเจน ถ้าเผื่อว่าจิตวิญญาณมันไม่“เอกจรั”จริงคือ มันไม่ใช่*“ภาวะที่ท่องเที่ยวไปแต่เดียว ไม่เกี่ยวกับใคร”* มันก็ต้องมาหาคนที่รักที่ต้องตายจากไปอย่างโหดร้ายนี้แน่ๆ ถ้ามันเป็นตัวตนไปหากันได้จริง ก่อนจะตายจากกันนี้ ถ้าเป็นคู่อาฆาตที่มันตามฆ่าตามล้างกันเนี่ยนะ พอมันตายแล้วคนใดคนหนึ่งตาย มันก็ตามฆ่ามาฆ่าคนเป็นที่มันเป็นคู่อาฆาตที่มันยังไม่ตายซี เพราะว่ามันตายแล้วมันไม่ติดคุกนี่ มันตายแล้วมันนอกกฎหมายแล้ว มันตายแล้วจะมาทำร้ายยังงี้ก็ได้ เพราะว่าคนเป็นไม่เห็นมันนี่ มันจะมาบีบคอ มันจะมาฆ่ายังงี้ก็ได้

คนรักกันก็ร้องท่มร้องไห้จะเป็นจะตายคิดถึงกัน ก็ทำไม่ไม่มาหาละ แต่ก็จะจะมีบางคนบอกว่ามีนะ มีผีมาแสดงตัว เกิดเจอรูปเจอตัวเจอตนขึ้นมาได้เหมือนกัน นั่นมันคืออุปาทาน มันเป็นมโนมยอัตตา...ซึ่งผู้ไม่มีภูมิจูก็*ไม่รู้ว่ามโนมยอัตตา*คืออะไร *รูปที่สำเร็จด้วยใจ อัตภาพหรืออาตมันที่สำเร็จด้วยจิตเป็นรูปเป็นร่าง เป็นตัวเป็นตนเป็นเสียงเป็นอะไรก็ได้* คืออุปาทานของคน เกิดจริงเป็นจริงแต่มันไม่ใช่ของจริงเลย มันเป็นภาพหลอก ซึ่งภาพหลอกพวกนี้ทางหมอทางแพทย์เขาก็บอกว่า เป็นโรคเห็นภาพหลอก ใ้อันมันรูปหลอน ตาเห็นภาพหลอน นั่นแหละ แต่เขาก็ แหม..เห็นจริงๆ เอ้า..คุณก็เห็นจริงๆนะ ประสาทเราเองหลอกเราเอง เห็นรูปที่ตนเองปั้นเอง แต่คนที่เห็นด้วยอุปาทานนี้มันไม่ถึงขั้นประสาทเสียทีเดียว จิตมันปั้นภาพขึ้นมาหลอกตัวเอง จิตมันมีอุปาทาน แล้วมันก็เกิดผลที่เห็นได้ เห็นรูปร่าง เห็นเทวดา เห็นผี เห็นสวรรค์นรก หรือแม้ผู้ทำฌานแล้วเห็นอะไรต่ออะไรไปต่างๆ ก็ตาม ความจริงวิญญาณไม่มีรูปร่าง มันอสรีรัง จิตวิญญาณไม่มีรูปร่าง ไม่มีตัวตน อนัตตา อสรีรังก็เรียนกันอยู่แต่ไม่ค่อยเข้าใจกัน

นิสิต มจร. : ท่านอธิบายเรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณอย่างนี้ แสดงว่าท่านไม่คิดว่าสวรรค์มีจริง นรกมีจริงลึคะ

พ่อท่าน : มีจริงซี ทุกข์มีจริง สุขมีจริงมัยละ ความเจ็บปวดทุกข์ร้อนมีมัย ความเลวร้ายมีจริงมัยละ ความดีงามมีจริงมัยละ มันก็มีจริงซินรก สวรรค์ มีจริงซีสวรรค์นรก เทวดา อุบัติเทพ วิสุทธิตเทพ สมมติเทพ มันก็มีจริงซี แล้วเข้าใจมัยละ คุณลักษณะของสมมติเทพเป็นอย่างไร ลักษณะของอุบัติเทพเป็นอย่างไร ถ้าคุณมีญาณหยั่งรู้ความเป็นวิญาณลักษณะอย่างใดอย่างนั้นจริง คุณต้องมี“วิชา”มีดวงตาแห่งธรรม รู้จิตวิญญาณต่างๆที่ว่าเป็นยังงี้ คุณต้องมีญาณรู้อากาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ พระพุทธเจ้าสอนไว้ รู้อุปนามของจิตวิญญาณ รู้ด้วยอากาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ คุณจะต้องมีญาณมีวิปัสสนาญาณ รู้แล้วคุณก็จะเข้าใจว่า อ้อ...นี่ตอนนี่เราเป็นสมมติเทพ ตอนนี่เราเป็นอุบัติเทพได้แล้ว ตอนนี่เป็นวิสุทธิตเทพแล้ว วิสุทธิตเทพคือจิตสะอาดบริสุทธิ์ เป็นเทวดาบริสุทธิ์เป็นพระอรหันต์

หรือเป็นเทวดาผู้ถอนอัสวะ จะเป็นโสดาบันถอนอัสวะในอภาย ในโลกอภาย โลกนรก ไม่ต้องตกนรก อีกรักก็ได้ อย่างนี้เป็นต้น คุณก็ต้องรู้ความจริงนั้นด้วยภูมิปัญญาที่เห็นของจริงตามความเป็นจริง ไม่ใช่เดาไม่ใช่ได้แค่เหตุผลเป็นตรรกศาสตร์...

นิสิต มจร. : แล้วที่บรรยายในคัมภีร์ทั้งหลายว่า ตายแล้ว ลงนรก เจอคนทั้งหลาย ขึ้นหม้อลงหม้อ

พ่อท่านฯ : ไม่มี ไม่มี ในโลกวิญญานไม่มีหม้อมีโหะไร หลงกันว่ามี..นั่นแหละถึงได้ปั่นมาพหลอกมาหลอกกันอยู่ จนเป็นตัวเป็นตนเห็นกัน จึงและกันใหญ่อยู่ทุกวันนี้

นิสิต มจร. : แล้วท่านคิดยังไงคะ เกี่ยวกับอาจารย์ทั้งหลายที่สอนคำสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้

พ่อท่านฯ : คิดยังไง ก็คิดว่าท่านสอนยังงี้แหละมันถึงไม่มีอาริยบุคคล โลกถึงได้เดือดร้อน มันถึงได้ทำชั่ว มันถึงได้มีกิเลสกันมากมาย ชับซ้อน กิเลสยิ่งหยาบยิ่งหนา อาตมาก็ถึงบอกถึงว่าอยู่ปรามกันอยู่นี้ไง แต่ท่านไม่เชื่อหรอก เพราะอาตมาเองอาตมาเป็นคนเกิดมาปางนี้ มันอากั๊พ

หนึ่ง...ไม่ได้เรียนธรรมะจากสำนักไหนเลย ไม่มีครูบาอาจารย์เลย สอง...นอกจากไม่ได้เรียนธรรมะ ไม่ได้มีครูบาอาจารย์ ก็ยังมาอวดตีบอกว่า เป็นของตนเองจากชาติเก่าชาติก่อน หรือรู้เอง เป็นของตนเอง มีของเก่าเอามาสอน สาม...สอนก็ดันฝ่าไม่เหมือนเขาอีก ค้านแย้งเขาอีก ลี...อาตมาไม่มีพวก ไม่มีลูกศิษย์ร่วมสำนัก ไม่มีศิษย์พี่ศิษย์น้องในสำนักเลย เพราะไม่มีอาจารย์ไม่ได้เรียนในสำนักไหนในชาตินี้ แต่คนอื่นเขามีคณะสืบทอดกันมา มีกระแสหลัก แล้วคิดดูซิมันจะเป็นยังไง เขาก็ไม่เชื่ออาตมา ผู้คนประชาชนเขาจะมาเชื่ออะไรอาตมา อาตมาไม่มีใครช่วยยืนยันอ้างอิงได้เลย ไม่มีเพื่อนร่วมสำนักที่เรียนมาด้วยกัน หัวเดียวกระเทียมลีบแท้ๆ จึงได้แต่พิสูจน์ความจริงออกมาให้ได้ว่า ถ้าจริง..อาตมาต้องนำธรรมะที่อาตมาว่ารู้เองนี้พิสูจน์

“รู้เอง”อาตมาก็พอดีเห็นในพระไตรปิฎกว่า **“ความรู้เอง”**นั่นก็คือ **สังยงกิญญา** นี้เอง เป็นผู้ตรัสรู้เอง อาตมาว่าอาตมาเป็นสมณพราหมณ์ผู้รู้เอง **สังยงกิญญา** เนี่ย ก็ในมหาจัตตาริสกสูตร ในมัจฉาทิฎฐิ - สัมมาทิฎฐิ ข้อที่สิบ สมณพราหมณ์ สัมมัคคตา สัมมาปฏิปัตตนา.....**สังยงกิญญา** เป็นผู้รู้เอง แล้วก็มาประกาศโลกนี้โลกหน้า มาอธิบายสังขาร มาสาธยายปรมัตถ์ให้คนได้รู้ตามได้ ...มาประกาศให้คนอื่นรู้แจ่มแจ้งตามได้

สมณพราหมณ์อย่างนี้ อาตมาว่าอาตมาเป็นสมณพราหมณ์ มาอธิบาย เขาก็ยิ่งว่า อวดดี อวดตัว อวดตน ยกตน อะไรต่าง ๆ นานา... ก็ไม่เป็นไร อาตมาว่าอาตมาจริงใจ บริสุทธิ์ใจ อาตมาไม่ได้อวดเพื่อต้องการอามิส ต้องการให้เขามาชมเชย ต้องการให้เขาเอาลาภมาให้หรือยศมาให้ สรรเสริญมาให้ อาตมาไม่ได้ไปแสดงโอ้อวดหรือว่าเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ออกไป แม้มันจะ...ออกไปเองก็ตาม ไม่ได้ทำไปเพื่อต้องการสิ่งแลกเปลี่ยนใดๆ อาตมาบริสุทธิ์ใจ แต่อาตมาประกาศเพื่อยืนยันสังขารว่า อาตมาไม่ใช่จะมาทำงานนี้เพื่อมาหลอกลวงหาโลภธรรม มาหาบิรวาร อาตมาก็ไม่มีอะไรจะอ้างอิง อาตมาก็เอาตัวเองอ้างอิง ได้แต่ยืนยัน อาตมาเป็นโพธิสัตว์ อาตมาทำงานศาสนา นี่ดีนะว่าอาตมาทำงานมาสามสิบสี่สิบปี พิสูจน์ยืนยันมาเรื่อย เขาก็เลยจำนนบ้างว่า อาตมาทำงานมา เอ้อ..มันไม่ได้ทะเลาะทะเล มันไม่ได้ออกนอกทางอะไรหนักหนา ผู้รู้เขาก็พอรู้ ส่วนผู้ที่ไม่เข้าใจ บักใจซะแล้วว่าอาตมาคือพวกนอกรีต เขาก็..ยึดอย่างเดิม ก็ไม่มีปัญหา อาตมาก็งานหนักไปบ้างเท่านั้นเอง ไม่มีปัญหาอะไร อาตมาก็สู้ เพราะว่าผู้ที่เขาแสวงหา ผู้ที่มีความเป็นกลางไม่ยึดติดอะไรมากมายนัก ต้องการรู้ความจริงก็พอมืออยู่พอรับได้ก็เปิดเผยกันไป...

นิสิต มจร. : ท่านคิดยังไงเกี่ยวกับเรื่องบุญกับกุศล มีความเหมือนความต่างกันยังไงคะ

พ่อท่าน : มันมีความเหมือนความต่างอยู่ที่พยัญชนะ แต่ถึงแม้ว่าพยัญชนะนั้นจะกำหนดนิยามตามความหมายของคำว่ากุศลคำว่าบุญก็ตาม เป็นไวยากรณ์ เป็น synonym เป็นคำที่ใช้แทนกันได้ ในบางส่วน แต่ในแง่ที่ละเอียดมันก็ต่างกัน เช่นเดียวกับกับคำว่ากิเลส คำว่าตัณหา คำว่าอุปาทาน อะไรพวกนี้เป็นต้น ล้วนแล้วแต่เป็นชื่อรวมที่เรียกกลางๆ ว่ากิเลสทั้งนั้นแหละ ใช้แทนกันได้ แต่นัยยะละเอียดมันมี... เพราะฉะนั้นคำว่ากุศลก็ตาม บุญก็ตาม มันก็มีนัยยะที่ใช้แทนกันได้ แต่มันก็มีนัยยะละเอียด เช่น กุศล แปลว่า ฉลาด บุญ แปลว่า ความชำระ เพราะฉะนั้น มันก็มีนิยามที่ต่างกัน ลักษณะมันก็ต้องต่างกัน

ที่นี้คำว่า กุศล นี่ฉลาดก็ต้องฉลาดในทางที่ดี เพราะฉะนั้นคนที่มีตัวกุศลเจตสิก มีอาการของจิตตัวกุศล คนนั้นก็จะต้องรู้ในจิตว่ามีตัวนี้จริง เขาก็ทำดี คนทำบุญ บุญก็คือความดี เขาก็ทำดี เพราะฉะนั้นมันจึงเหมือนกัน ใช้แทนกันได้ไง แต่นัยยะของความหมายว่ากุศล มันคือความฉลาด

ฉลาดนี้มันไม่ได้หมายความว่า ฉลาดไปในทางโง่ ไปในทางทำบาป คนฉลาดสามารถจะหาช่องทางเอาเปรียบ...ขึ้นศาล ก็ฉลาดหาเหตุผลลี้มล้างจนกระทั่งชนะแม้ตนจะผิด ฉลาดอย่างนั้นฉลาดแล้ว ฉลาดบิดพลิ้ว มันไม่ใช่ซื่อสัตย์ ไม่ใช่สัจจะ ไม่ใช่ไปหาความจริงอะไร ฉลาดไปในทางเสื่อมทางเสีย ใช้อย่างนั้นไม่เรียกว่า กุศลโดยแท้จริง เพราะฉะนั้นโดยแท้จริง กุศลคือความฉลาดที่สอดคล้องกันกับบุญ คือความดี ...ทำดีขึ้นลึก ฉลาดที่รู้จักกิเลส รู้จักวิธีละกิเลส ฉลาดที่รู้จักการฆ่ากิเลส รู้จักความจริงว่า กิเลสดับแล้ว มีนิโรธแล้ว นี่คือความฉลาด เป็นความฉลาดที่ภาษาบาลีว่า**ปัญญา** ไม่ใช่ฉลาดที่ภาษาบาลีว่า โง่หรือเขาะ ปัญญาคือตัวความรู้ที่รู้ความจริงตามความเป็นจริงแล้วก็เป็นเชิงที่เจริญ ส่วนอีกคำหนึ่งของภาษาบาลีที่ว่าฉลาดนี้ก็คือ เขาะ หรือโง่ แต่คนไม่ยอมรับคำนี้ คนไม่ยอมใช้คำนี้กับใครๆ คุณเรียนบาลีมาบ้างรีเปล่า (ตอบ : เรียนแค่แต่น้อย) เขาะ หรือโง่ก็รู้เพราะว่ามากับศาสนาเป็นคำบาลี แต่ถ้าไปบอกใครว่าโง่ ใครจะยอมรับล่ะ แม้ในพจนานุกรมไทยก็เอาไปใส่ไว้เหมือนกันว่าแปลว่าอะไร แปลว่า ฉลาดแกมโง่ เพราะงั้น ถ้าฉลาดแล้ว หรือฉลาดที่ประกอบไปด้วย กิเลสนี้ ไม่ใช่ปัญญา เรียก เขาะ หรือเขาะ หรือโง่ แต่ฉลาดดี ฉลาดไม่มีโง่ ฉลาดสุจริต ซื่อสัตย์ ฉลาดไปในทางดี ฉลาดที่ได้รู้การลดกิเลส เรียกว่าปัญญา... พวกนักการเมืองนี่ฉลาดโง่ ถ้าจะเรียกให้ ถูกก็ต้องเรียกว่ามีเขากตา ไม่ใช่ฉลาดมีปัญญา ความหมายของปัญญาใช้กันผิดมาจนกระทั่งมันและทะไปหมดแล้ว

เพราะฉะนั้นกุศล ก็หมายความว่าฉลาดไปในทางที่ดี บุญก็คือความดี มันจะต่างกันยังไงก็ ที่ว่านั่นแหละ นิยามต่างกัน แต่มันใช้แทนกันได้ เพราะที่สุดแล้วผลของมันเหมือนกัน ผลของมันคือ ไปสู่ความเจริญ

นิสิต มจร. : หนูเคยได้ยินนักวิชาการบางท่านพูดว่า การทำบุญไม่นำไปสู่การบรรลุนิพพาน

พ่อท่าน : ตัวบุญนั้นแหละนำไปสู่นิพพาน

นิสิต มจร. : แต่ว่า กุศล ต่างหากเป็นตัวนำไปสู่นิพพาน แล้วเขาก็บอกว่าบุญคือการชำระ กิเลส

พ่อท่าน : เอาเถอะ อย่าติดอยู่ที่พยัญชนะนักเลย บุญก็ดี กุศลก็ดี เอาที่สภาวะที่ปฏิบัติ เกิดผลก็แล้วกัน หากเป็นสัมมาทิฐิ มีผลเป็นกุศลก็เป็นบุญก็ตาม หมายถึงความเจริญของธรรมทั้ง คุณนั่นแหละ สำคัญอยู่ที่“สัมมาทิฐิ” และการปฏิบัติที่พ้นสัสพตปรามาสให้จริง ขอให้มีการชำระกิเลส ได้แท้ โดยกำจัดถูกตรงตัวตนของกิเลสนั้นเถอะ ย่อมพาไปนิพพานแน่

นิสิต มจร. : คือเขาจะอธิบายว่า คือการทำบุญของเราที่เป็นปุถุชน ซึ่งแม้จะบอกว่า บุญ

ผู้ศึกษาอย่างละเอียดรอบถ้วนดีจะแจ่มแจ่มชัดเจน ทั่วโลกทั่วไปในความเป็นศาสนาพุทธต่างล้วนเข้าใจดีทั้งนั้น ว่าภิกษุของพุทธไม่กินเนื้อสัตว์ เขาไม่สงสัย ไม่มีใครขวางในความจริงนี้ จะมีก็เมืองไทยนี้แหละบ้างบอๆ พอไม่กินเนื้อสัตว์ ก็บอกไม่ใช่ศาสนาพุทธ

คือการชำระ แต่บุญก็ยังนำไปสู่ อย่างเช่น การเกิดที่ดีกว่า เช่น พอตายปั๊บก็ไปเกิดในสวรรค์... เพราะฉะนั้นเขาจึงบอกว่าบุญไม่นำไปสู่นิพพาน

พ่อท่านฯ : อ้อ กุศลเท่านั้นเหอ พาไปสู่นิพพาน...

นิสิต มจร. : ที่อยากจะถามจริงๆ นะคะว่า ท่านคิดยังไงเกี่ยวกับพุทธศาสนาที่เป็นมังสวิรัตติ และพุทธศาสนาที่ไม่เป็นมังสวิรัตติ

พ่อท่านฯ : อันนี้เป็นความจริงที่ผู้มีภูมิปัญญาผู้รู้ชัดรู้เจนแล้ว รู้ความจริงที่ลึกซึ้งจริงแล้ว พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เมตตาที่ไม่ทำร้ายทำลาย เพราะฉะนั้นการฆ่าการแกงเป็นศีลข้อที่หนึ่งนี้ ไม่ฆ่าสัตว์ เมื่อไม่ฆ่าสัตว์แล้วจะไปกินเนื้อสัตว์ เพราะกินเนื้อสัตว์ก็คือทำให้สัตว์ตาย แน่ๆ อยู่แล้ว สัตว์ตายเองก็ไม่ค่อยกินด้วยซ้ำไปต้องไปฆ่ามากิน ฆ่าสดๆ มันผิดหลักตรรกะของพุทธ ยิ่งหลักความจริงยิ่งผิดใหญ่ สรุปง่ายๆ ก็ ศาสนาพุทธกับเรื่องมังสวิรัตตินั้น ผู้ที่มีภูมิจริงแล้วเขาจะไม่มีความสงสัย ไม่มี ความแปลกประหลาดอะไร เพราะทั้งตรรกศาสตร์และทั้งญาณวิทยา ล้วนชัดเจน ไม่ว่าจะด้วยศีลด้วยธรรมของพุทธแล้ว ชาวพุทธจะไม่กินเนื้อสัตว์หรอก ผู้ศึกษาอย่างละเอียดรอบถ้วนดีๆ จะแจ่มแจ่มชัดเจน ทั่วโลกทั่วไปในความเป็นศาสนาพุทธต่างล้วนเข้าใจดีทั้งนั้น ว่าภิกษุของพุทธไม่กินเนื้อสัตว์ เขาไม่สงสัย ไม่มีใครขวางในความจริงนี้ จะมีก็เมืองไทยนี้แหละบ้างบอๆ พอไม่กินเนื้อสัตว์ ก็บอกไม่ใช่ศาสนาพุทธ มันคนละเรื่องกันเลยกับที่เอาตมาเข้าใจ หรือเอาตมามั่นใจว่าคนที่มิภูมิธรรมถึงขนาดหนึ่งแล้วเนี่ย หรือสูงถึงขีดถึงขั้นที่เป็นอารยภูมิจริงๆ แล้ว เขาไม่กินเนื้อสัตว์กันหรอก เขารู้ว่าถ้ากินเนื้อสัตว์อยู่มันก็เป็นทางมาแห่งทุกข์ เป็นทางมาแห่งการไปฆ่าสัตว์ ตั้งแต่ศีลพื้นฐานข้อที่หนึ่งเลย มันก็ไม่ไปไหนแล้ว ปฏิบัติไม่

ได้แล้ว แล้วมันจะไปรอดที่ไหน จะไปทำอะไรได้ หรือแม้แต่การเบียดเบียนสัตว์ ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ไม่เบียดเบียนอะไรใคร ไม่เบียดเบียนตนไม่เบียดเบียนท่าน สมบูรณ์ เป็นศาสนาที่อวิหิงสาแท้ๆ แล้วจะไปเบียดเบียนถึงขั้นฆ่ามาทำไม แม้ช้อยกเว้นว่า ถ้าฆ่าเพื่อเอามากินเป็นอาหารเลี้ยงชีวิตถือว่า ไม่ผิดศีล ไม่บาป ก็ไม่มีช้อยกเว้นอย่างว่านี้เลย

ก็ในเมื่อตามสังฆกรรม คนกินมังสวิรัต คนไม่กินเนื้อสัตว์นั้นก็ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์เจริญงอกงามทำได้ ไม่กินเนื้อสัตว์ก็ทำได้ ดีกว่าคนกินเนื้อสัตว์ด้วย เพราะไม่ได้ไปเบียดเบียนใคร ยังแข็งแรงสุขภาพดีทุกอย่าง นี่เอาตมาทำงานแค่สามสิบสี่สิบปีพากันมากินมังสวิรัตกันแค่นี้ มันก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไร กินกันเป็นขบวนการขนาดนี้ ก็ไม่เป็นไร ถ้าเพื่อว่าไม่เชื่อพวกอาตมาจะพากันอยู่ให้ถึงร้อยๆปี จะได้ว่าไม่กินเนื้อสัตว์มันพาให้ศาสนาเสื่อมเสียเป็นเหตุปัจจัยให้ชีวิตมันเสื่อมทรามจริงหรือ กินเนื้อสัตว์ต่างหากที่ทำให้ทั้งชีวิตร่างกายและจิตวิญญาณมันเสื่อมมันเสียอย่างซับซ้อน ชีวิตก็อายุสั้น สุขภาพมันไม่ดีไม่แข็งแรง ไอ้กินเนื้อสัตว์ทุกวันนี้น้ำมันยิ่งชัด สุขภาพเสียหมด วิญญาณก็ประสบบาปเป็นอันมาก ลังสมความอามัทธิตรนแรง ก่อวิบากบาปเวรานุเวรในวัฏสงสาร

นิสิต มจร. : แล้วเพราะอะไรคะ พระพุทธเจ้าถึงไม่บัญญัติให้พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เป็นมังสวิรัตไปเลยล่ะคะ

พ่อท่าน : เหตุที่ท่านไม่บัญญัตินี้ ก็เพราะว่าท่านเป็นสากล ท่านมีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลายอย่างลึกซึ้ง คนมันกินเนื้อสัตว์กันทั่วโลก ก็ต้องบัญญัติเป็นขั้นเป็นตอนเป็นลำดับๆไว้ ซึ่งบัญญัติที่เป็นขั้นเป็นตอน เช่น พระพุทธเจ้าทรงสอนฆราวาส อันนี้เป็นเรื่องฆราวาสประพฤตินะ ไม่ใช่เรื่องพระ ท่านสอนว่า หนึ่ง..ให้เว้นขาดการฆ่าสัตว์ เมื่อศีลข้อหนึ่ง ไม่ฆ่าสัตว์กันแล้ว พระพุทธเจ้าก็สอนฆราวาสอีกว่า ไม่ให้ซื้อขายเนื้อสัตว์ การซื้อขายนี้เป็นก็เรื่องของฆราวาสเท่านั้นใช่ไหม ไม่ใช่เรื่องของภิกษุ เป็นความผิดเฉพาะฆราวาส เป็นการประพฤติของฆราวาสเท่านั้น เพราะภิกษุอันมีวินัยห้ามอยู่แท้ๆ ซื้อขายอะไรไม่ได้เลย

ที่ถือว่าผิดก็เพราะการซื้อขายเนื้อสัตว์ เป็นมิจฉวนิซชา นับเป็นมิจฉาอาชีพอของชาวพุทธแท้ๆ มิจฉวนิซชา ๕ ข้อ ที่พระพุทธเจ้าทรงห้ามว่าเป็นมิจฉาชีพ ๕ ประเภทนี้คือ ๑.ซื้อขายอาวุธ..สัตตวนิซชา ๒.ซื้อขายสัตว์เป็นๆ..สัตตวนิซชา ๓.ซื้อขายเนื้อสัตว์..มังสวานิซชา ลังเกตดีๆนะท่านระบุชัดว่า“มังสะ” ที่แปลว่า“เนื้อสัตว์”โดยตรง ๔.ขายสิ่งที่เป็นพิษ..วิสวานิซชา ๕.ขายสิ่งที่มอมเมา

ซึ่งการค้าขายไม่ใช่เรื่องของพระอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องของนักบวชเลย เป็นเรื่องของฆราวาสเท่านั้น เมื่อคำสอนชัดๆอยู่อย่างนี้ ๑.เว้นขาดการฆ่าสัตว์ ๒.ซื้อขายเนื้อสัตว์ก็ผิด คำขายเนื้อสัตว์ก็ไม่ได้ แล้วคุณจะกินเนื้อสัตว์ได้ตรงไหน แค ๒ คำตรัส ๒ หลักนี้เท่านั้นเอง ก็เห็นชัดเจนแล้วว่าไม่มีเนื้อสัตว์มากินกัน จบแล้ว คุณก็ได้กินเนื้อสัตว์แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องไปบังคับกันตรงๆ ไม่ต้องบัญญัติห้ามตรงๆทันที เพราะศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่จัดอยู่ในประเภทลัทธิไส้อาณา ไม่ใช่ศาสนาที่ใช้การบังคับเหมือนสายที่ใช้ศรัทธานำ แต่เป็นประเภทลัทธิใช้อุสสาสนะ เป็นศาสนาใช้ปัญญา นำ พระพุทธเจ้าประกาศอิสรเสรีภาพลัทธิมาตั้งแต่ ๒๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว ตั้งแต่ยุคทาส ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ก่อนลัทธิประชาธิปไตยจะเกิดในโลก เป็นศาสนาแห่งภูมิปัญญาที่เคารพสิทธิมนุษยชนเต็มที่ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่นิยมที่จะบัญญัติอะไรขึ้นมาบังคับคนง่ายๆ จนกว่าจะมีเหตุปัจจัยจำเป็นและถึงเวลาที่ต้องบัญญัติข้อบังคับหรือวินัย

ดังนั้น ที่พระเทวทัตไปทูลขอให้พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติบังคับภิกษุให้ฉันมังสวิรัตทั้งหมด พระพุทธเจ้าจึงไม่บัญญัติตามที่พระเทวทัตทูลเสนอ และที่พระเทวทัตทูลเสนอนั้นมันเหมือนมี

นัยแฝงไปด้วยเล่ห์ เหมือนกับการเมืองอีกด้วย ถ้าเปลื้องปล้ำทำนี้ พระพุทธเจ้าก็เสียท่าใหญ่เลยซี เสียท่ากับเทวทัต ท่านจะไปยอมได้ยังไง ท่านมีพระปัญญาพอที่จะรู้ว่าท่านไม่ควรทำหรือก ยังงั้นมัน ทำให้คนที่ไม่รู้รอบ ไม่รู้ครบในเล่ห์ของพระเทวทัต แล้วหยิบเอาประเด็นที่พระเทวทัตพูดขอให้ภิกษุทั้งหมดฉันมังสวิรัต แล้วพระพุทธเจ้าไม่ทรงบัญญัติตามที่ทูลเสนอนี้มาอ้าง ว่านี่คือ ภิกษุในศาสนาพุทธ ไม่ได้ฉันมังสวิรัต ทั้งๆที่ในพุทธกาลนั้นภิกษุของพุทธทั้งหลายส่วนใหญ่ในยุคนั้นฉันมังสวิรัตเป็นที่รู้จัก เห็นกันอยู่แล้ว เล่ห์ของพระเทวทัตແກ້ๆที่ต้งบัญญัติ ๕ ข้อขึ้นมาใช้เพื่อจะได้นำมาอ้างกับประชาชนว่า ชมพระพุทธเจ้าได้แล้ว ว่าศาสนาพระพุทธเจ้าไม่เคร่งครัด พระพุทธเจ้าไม่สูงส่งเหมือนตน เพราะตนฉันมังสวิรัต ก็คิดเอาแล้วกัน ก็ขนาดพระเทวทัตແກ້ๆยังฉันมังสวิรัต เห็นไหม ภิกษุส่วนใหญ่ในยุคนั้นฉันมังสวิรัตกันเป็นพื้นอยู่แล้ว ไม่จำเป็นจะต้องบัญญัติบังคับเลย

เพราะฉะนั้นเรื่องมังสวิรัตนี้เฝ้า อาตมาบอกได้เพียงว่า ผู้ที่ปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้าชัดเจนขึ้นมาแล้ว มีญาณปัญญาขึ้นมาในระดับหนึ่งพอสมควรจริงๆ อย่างถูกทางสัมมาทิฐิแล้ว จะไม่กินเนื้อสัตว์ เองก็ได้ ผู้ที่มีปัญญาในระดับธรรมดาเนี่ย ศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้าเนี่ย ไปถามจริงๆ เถอะว่า ไม่กินเนื้อสัตว์นี้ดีกว่ามั๊ย? มันไม่ต้องเป็นภัยแก่สัตว์ใดๆใช่มั๊ย? ไม่เบียดเบียนสัตว์ใดจริงมั๊ย? สร้างความเมตตาธรรมขึ้นแก่จิต ตามที่ระบุชัดๆว่า ปฏิบัติศีลข้อ ๑ นี้ จะก่อเกิดเมตตาธรรม ก็เรียนก็สอนกันอยู่ได้ทั้งๆ นี่คือนักศึกษาจะต้องรู้ว่าเบียดเบียน คำว่าเมตตา..จริง เอ้า..เมื่อจริงแล้วทำไม ภิกษุผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบจะไม่ประพฤติละ เป็นครูบาอาจารย์ควรจะเป็นตัวอย่างนำพาประพฤติจริงใช้มั๊ย ถ้าจริง ผู้รู้ที่แหละ..จริง แล้วทำไมไม่ประพฤติ จะอ้างว่าไงละ เขาจะบอกว่า มันเลี้ยงยาก เพราะว่าคนทั่วไปเนี่ยเขากินเนื้อสัตว์กัน เราไม่กินเนื้อสัตว์ เราจะเป็นคนเลี้ยงยาก ประเด็นกินเนื้อสัตว์นี้ คนเลี้ยงยากคือคนกินเนื้อสัตว์ต่างหาก คนกินผักพืช ผลไม้ ได้ข้าวเปล่าก็มังสวิรัตแล้ว ข้าวสุกขนมสดเนี่ยก็มังสวิรัต ไปบิณฑบาตก็ได้ข้าวทุกที่แหละ แล้วมันเลี้ยงยากตรงไหนละ คุณกินข้าวไม่ได้ คุณกินข้าวเปล่าไม่ได้ คุณกินข้าวกับผักพืชไม่ได้ กินข้าวสุกกับขนมสดไม่ได้ คุณกินข้าวคุณจะต้องกินแกงสัตว์ คุณจะต้องกินย่ำสัตว์ คุณจะต้องกินเนื้อสัตว์ต่างหากเล่า คนเลี้ยงยาก เพราะตนยังเป็น คน“ติดยึด-เลี้ยงยาก” นั่นคือเนื้อแท้ และจริงๆนั้น คนที่จะเอาสัตว์มาทำอาหาร กับคนที่เอาผักพืชมาทำอาหาร จะได้พืช กับได้สัตว์ มาทำอาหาร กว่าจะได้อะไรมันยากกว่ากันแท้ จะปรุงเป็นอาหารกินก็ยากกว่ากัน ต้องล้างควา แก้วควา สารพัด เก็บรักษาก็ยากกว่า เน่าเหม็นก็ร้ายแรงกว่ากัน ราคาแพงกว่าลิบลัว กินเนื้อสัตว์กับกินมังสวิรัตอะไรมันจะยากกว่ากันแน

นิสิต มจร. : แล้วเขาก็จะบอกว่าต้องกินเนื้อสัตว์ซี เดี่ยวจะขาดอาหาร

พ่อท่านฯ : เอ้า อันนี้ก็ความรู้อย่างไม่ครบ ความรู้ที่ไม่ลึกซึ้ง ขาดอาหารมันก็ใช่นะซี ขาดอาหารของคุณ คุณไม่มีความรู้พอ คุณกินเลือก โดยเลือกกินแต่สิ่งที่คุณชอบ แต่สิ่งที่จะได้สารอาหารที่ครบครันคุณไม่กิน และคุณไม่มีความรู้โภชนาการเลย ถ้าเรียนรู้เล็กน้อยก็จะเสริมธาตุอาหารได้ครบหมู่แน่นอน อินเดียเขากินมังสวิรัตมาเป็นพันๆปี เขาขาดอาหารที่ไหน ทั้งๆที่คนยากคนจนมากมาย อาตมาเห็นแต่พุงยั้งกันทั้งนั้นเลย มันพูดกันไปยังงั้นเอง เขากินข้าวรู้จักวิธีกิน แล้วมีวัฒนธรรมทางอาหาร การกินมังสวิรัตก็เป็นเรื่องไม่ยาก และไม่ขาดธาตุอาหารแน่ มีสารธาตุตระกูลถั่วต่างๆ ที่มีมันมีถั่วงาอะไร ศึกษาได้ โภชนาการเดี่ยวนี่ยิ่งรุ่งเรื่องยิ่งเจริญ มันไม่มีปัญหาหรอก นอกจากคนที่ตามใจปากติดกิเลสมากแล้วกินสิ่งที่ตัวเองชอบ สิ่งสมควรจะกินให้มันได้สารอาหารครบ กินไม่ครบ มันก็ขาดอาหาร กินเนื้อสัตว์ก็ขาดอาหารถ้าไปกินแต่สิ่งที่ตัวเองชอบ ไปกินจิ้งจกฟูดอย่างงี้เป็นต้น เห็นมั๊ยก็ขาดธาตุอาหารกันเท่าไรเล่า จะพูดไปทำไมไม่กินเนื้อสัตว์ก็เถอะ.

บุญลอมข้าว...วัฒนธรรมดีๆที่กำลังจะเลือนหาย

๗-๘ ธ.ค. ๒๕๕๐ ที่หินผาฟ้าน้ำ ได้จัดงานบุญลอมข้าว ครั้งที่ ๑๑ โดยมีรองผู้ว่าราชการจังหวัดฯ ได้มาเป็นประธานเปิดงานบุญลอมข้าว

คุณแผนผา...ในฐานะตัวแทนชุมชนหินผาฟ้าน้ำได้กล่าวรายงานความเป็นมาของชุมชน และความสำคัญของการจัดงานบุญลอมข้าว จากบางส่วนดังนี้...

ชุมชนหินผาฟ้าน้ำ ตระหนักถึงความสำคัญของข้าวและบุญคุณของชาวนา จึงกำหนดให้มีงานบุญลอมข้าวขึ้น เป็นกิจกรรมหนึ่งของชุมชน จัดติดต่อกันมาทุกปี ครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๑๑ โดยมีวัตถุประสงค์ของการจัดงานดังนี้

๑. เพื่อจัดงานบุญลอมข้าวและตลาดนัดบุญนิยม
๒. เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของข้าวและคุณค่าของชาวนา
๓. เพื่อแลกเปลี่ยนพันธุ์ข้าวพื้นเมืองและนำเสนอองค์ความรู้การวิจัยข้าว
๔. เพื่อแสดงนิทรรศการเกี่ยวกับข้าว ทั้งการแปรรูปข้าวเป็นอาหารประเภทต่างๆ
๕. เพื่อสาธิตการทำน้ำมันไบโอดีเซล

ภายในงานมีกิจกรรมที่น่าสนใจได้แก่

๑. ได้รับฟังธรรมจากพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์
๒. ได้พบกับท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิ
๓. มีกิจกรรมโรงบุญปีติบูชา เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

โดยรับประทานอาหารได้ฟรีทุกบ้าน

บันทึกจาก ...ป่าดงสาบ:

๔. มีตลาดนัดบุญนิยม ที่ขายสินค้าในราคาเท่าทุน-ต่ำกว่าทุน
๕. มีนันทนาการเกี่ยวกับข้าว การคัดพันธุ์ข้าวพื้นเมือง
๖. มีการประกวดอาหารที่ทำจากข้าว
๗. ได้ชิมข้าวจากหลายสายพันธุ์
๘. มีการลงแขก “โฮมแฮง” หนวดข้าว
๙. สาธิตการทำน้ำมันไบโอดีเซล

งบประมาณที่ใช้ ชาวชุมชนและผู้มีจิตศรัทธาได้ร่วมกันบริจาค ไม่มีงบประมาณจากหน่วยงานอื่นใด...

ท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัดชัยภูมิ ได้กล่าวเปิดงานโดยสรุปคือ การจัดงานบุญลอมข้าวเป็นครั้งที่ ๑๑ แล้ว ถือได้ว่าชุมชนได้จัดอย่างต่อเนื่องในสิ่งที่เป็นประโยชน์นี้ จากที่ผู้จัดได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ต่างๆที่ได้รายงานมานั้น เป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์กับชาวบ้านอย่างมาก โดยเฉพาะพืชพันธุ์ต่างๆที่ไม่ใช้สารเคมี เป็นสิ่งที่อยู่ในสาขาหนึ่งของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ปัจจุบันทางราชการก็พยายามให้ความรู้ ความเข้าใจกับพี่น้องประชาชน ถึงการนำเอาปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในชีวิตประจำวัน เริ่มต้นจากการดูแลสถาบันครอบครัวของเรา การใช้จ่ายและการออมในครอบครัวของเรา เมื่อมีการออมก็ต้องมีการแบ่งปันในครอบครัวของท่าน การลดรายจ่ายในหมู่บ้าน ในตำบลของท่าน เป็นการลดรายจ่ายอย่างมีวิธีการ เป็นของชาวบ้านที่แท้จริง ไม่ใช่ว่าราชการต้องให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ บางทีทำแบบอย่างราชการก็เจ๊งทุกที ไม่ได้เป็นไปตามตัวหนังสือเลย มีหลายหมู่บ้านที่ได้นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติเป็นวิถีชีวิตของหมู่บ้านและของชุมชน มีตัวอย่างทุกภาค

แต่การจะทำเช่นนี้ได้ก็ต้องเกิดจากความร่วมมือกันชาวบ้านที่แท้จริง ในนามของจังหวัดก็ขอขอบคุณมายังผู้จัด ที่ได้จัดกิจกรรมเช่นนี้ขึ้นในชุมชนของท่าน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การมาร่วมกันเช่นนี้จะเป็นที่รวมของการมีศรัทธา เพื่อให้เกิดบุญกุศลของเราด้วยกัน ขอให้การจัดงานครั้งนี้บรรลุวัตถุประสงค์ของคณะผู้จัด...

หลังจากท่านรองผู้ว่ากล่าวเปิดงาน พอท่านฯได้แสดงธรรมต่อ หลังจากนั้นเป็นกิจกรรมต่างๆตามที่คุณแผนผาได้กล่าวรายงานไป และในภาคค่ำมีรายการเอื้อไออุ่น เช้าของวันรุ่งขึ้น ๘ ธ.ค. พอท่านฯและหมู่สมณะบิดนทบาทให้ญาติธรรมที่มาร่วมงานได้ทำบุญใส่บาตร ก่อนออกเดินทางกลับพอท่านฯได้แสดงธรรมอีกหนึ่งกัณฑ์ ในที่นี้ขอข้ามผ่านในรายละเอียด ผู้ที่สนใจติดตามได้จากฝ่ายเผยแพร่

การเมืองสามัญ - เศรษฐกิจชนิดใหม่ ในอุ้งมือกุนนียม

ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาปากท้อง เป็นสิ่งที่พูดกันมากตั้งแต่ผู้ไม่ประสีประสาไปจนถึงผู้รู้มาก รู้ล้น สื่อมวลชนนำมาเสนอเป็นข่าวได้ทุกวัน และเป็นประเด็นสำคัญในการวิพากษ์วิจารณ์ผู้บริหารบ้านเมืองทุกยุคสมัย การแสดงธรรมรายการ“เจาะลึกผีก็ธรรม” เดือนธันวาคมนี้ พอท่านฯเริ่มนำเอาหนังสือ *สาธารณโภคี เศรษฐกิจชนิดใหม่* มาอ่านอธิบายเป็นหลัก

ระหว่างการเดินทาง พบเจอท่าน**เจ้าคุณพระพิพิธธรรมสุนทร** พบพระนักเทศน์ชื่อดังที่เรียกขานกันว่า **หลวงปู่พุทธอิสระ** พ่อท่านฯก็ให้ถวายหนังสือสารานุกรมคติเศรษฐกิจชนิดใหม่ี่เช่นกัน แม้แต่พนักงานเจ้าหน้าที่บนเครื่องบินทั้งกัปตันและลูกเรือพ่อท่านฯก็แจกให้

ดูพ่อท่านฯพยายามนำเสนอให้สังคมได้รับรู้ถึงระบบ **สารานุกรมคติ เศรษฐกิจชนิดใหม่** นี้ อะไรที่เป็นเรื่องใหม่ๆ คงต้องให้เวลากว่าจะเปิดใจศึกษา...ศึกษาแล้วกว่าจะเข้าใจ...เข้าใจแล้วกว่าจะปฏิบัติตนให้ได้ตามนั้นเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาหลายๆ ยิงเป็นนักการศาสนาแต่มาพูดเรื่องเศรษฐกิจ ความน่าเชื่อถือ ความยอมรับ ย่อมน้อยกว่านักธุรกิจ นักเศรษฐศาสตร์ นักการธนาคาร พูดเป็นแน่ บวกกับเป็นนักการศาสนาที่ศาสนาระแสหลักปฏิเสธ กล่าวโทษให้ร้ายว่าเป็นผู้ทำลายศาสนา จึงเป็นเรื่องยากยิ่งที่สังคมจะเปิดใจศึกษา

ขณะที่ความสนใจของสังคมส่วนใหญ่อยู่กับการเลือกตั้ง ๒๓ ธ.ค. หลายพรรคเอาเรื่องเศรษฐกิจมาเป็นตัวชูในการหาเสียง หลายพรรคเอานโยบายประชานิยมมาเป็นตัวล่อ...ประกันราคาพืชผล...พักหนี้...เพิ่มเงินเดือน...เรียนฟรี ฯลฯ แต่ผู้รู้ทางการเมืองหลายท่านเห็นตรงกันว่าหลังการเลือกตั้งแล้วจะเกิดความไม่สงบ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายที่ส่งเสริมอำนาจเก่าหรือฝ่ายที่ต่อต้านอำนาจเก่าขึ้นมาเป็นรัฐบาล ก็จะทำให้เกิดความวุ่นวายตามมา หลายท่านตำหนิ คมช. ตำหนิรัฐบาลรักษาการณั้ปัจจุบัน ที่ไม่ทำหน้าที่อย่างที่ควรจะทำ ปล่อยให้ปัญหาการราคาซึ่งจนยากจะแก้ ยังมีเค้าว่าอำนาจเก่าจะได้รับเลือกกลับเข้ามาใช้อำนาจอีก สังคมยิ่งน่าเป็นห่วง

อาจารย์ปราโมทย์ นาคทรพรพ ได้เขียนหนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่ง **พระราชอำนาจจากพระโอรสู์ในหลวง กับ เลือกตั้งน้ำเน่า เราจะพากันไปตาย**

“ผมเป็นห่วงว่าการเลือกตั้งครั้งนี้จะเป็นการทำลายมิใช่การสร้างประชาธิปไตย จะทำให้มีผลกระทบอย่างรุนแรงถึงความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองและสถาบันกษัตริย์”(หน้า๕)

“การเลือกตั้งครั้งนี้เป็นแต่เพียงพิธีกรรมหรือฉากหนึ่งของการต่อสู้ทางการเมืองระหว่างระบอบทักษิณกับฝ่ายตรงกันข้าม ฝ่ายทักษิณเป็นฝ่ายที่มีเอกภาพและกำลังวังชามหาศาล ส่วนฝ่ายตรงข้ามนั้นแยกกันเป็นฝักเป็นฝ่าย มีทั้งยักษ์ทั้งคนแคระช่วยกันเข็นท่อนซุงคนละด้าน การต่อสู้หลังจากเต็มไปด้วยเงินและอำนาจ กับวิธีการนอกแบบนอกกฎหมายสารพัดวิชามาร ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าฝ่าย

ใดจะใช้เก่งกว่ากัน” (หน้า ๖)

“ผมขอพูดสั้นๆว่า ในการเลือกตั้งครั้งนี้ พรรคการเมืองเดิมที่เพิ่งรวมตัวกันขึ้นใหม่ ๓-๔ พรรคใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พรรคพลังประชาชน มีองค์ประกอบและพฤติกรรมที่ไม่มีทางที่จะไม่ขัด

ภาพจาก น.ส.พ.ไทยรัฐ ฉบับวันที่ ๓๑ ธ.ค. ๒๕๕๐

อ.ปราโมทย์

เจตนาารมณณ์คำวินิจฉัยของศาล ชัดเจตนาารมณณ์ของคณะปฏิรูปการปกครองซึ่งต้องปกป้องประชาธิปไตย และสถาบันกษัตริย์ ชัดรัฐธรรมนูญ กฎหมายพรรคการเมืองและกฎหมายเลือกตั้งนับไม่ถ้วนมาตรา ตามที่ผมเขียนไว้ในบทความในหนังสือนี้ ครั้นจะปล่อยให้เลยตามเลยก็ดี หรือตีความให้เคร่งครัดกำจัด พรรคออกไปจากการเลือกตั้งก็ดี ผลพลอยเสียและการต่อสู้ทางการเมืองอย่างดุเดือดเลือดพล่านก็จะ เกิดขึ้นอย่างแน่นอน” (หน้า ๗)

“ผมจะเป็นเสียงข้างน้อยแต่เพียงหนึ่งหรือไม่หนอ ที่ไม่เชื่อว่าการเลือกตั้งครั้งนี้เป็นการแข่งขัน ระหว่างพรรคการเมือง แต่หากเป็นการวัดดวงกันระหว่างระบอบทักษิณกับระบอบประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์เป็นประมุข

ถ้าผมมีอำนาจ ผมจะไม่ยอมให้อาพิมเสนไปแลกกับเกลือกอย่างเด็ดขาด

แต่นี้ผมมีเพียงปากกา จึงทำได้แต่เพียงเขียน และกราบไหว้อ้อนวอนพระสยามเทวาธิราชว่า

● **บอปากกา ข้านี้ มีอำนาจ ด้วยรักชาติ สัตย์จริง มีนิงได้
สุดนิงดู หมู่มิตร คิดพลากูไทย อยากล้างมัน ให้บรลลย ไปกับมือ”** (หน้า๑๘๘)

“ผมอดนึกถึงคำพูดของอดีตประธานสภานิติบัญญัติรุ่นพี่ของมีชัย ฤชุพันธุ์ คือ ดร.อุกฤษณ์ มงคลนาวิน มิได้ ท่านกล่าวว่า ถ้าประชาชนเลือกโจรเข้าสภา สภาก็กลายเป็นสภาโจร ฉันทใดก็ฉันทนั้น ถ้าสภาเลือกทาสเข้าไป สภาก็กลายเป็นสภาทาส

ทาสของทักษิณ ผู้ซึ่งเป็นต้นเหตุแห่ง ๑๙ กันยายน ๒๕๕๙ และข้อหาอุกฉกรรจ์ ๔ ข้อ ที่ยังไม่ถึงจุดจบบริบูรณ์

ผมเชื่อว่า การเลือกตั้งครั้งนี้มิใช่เป็นการแข่งขันระหว่างพรรคการเมือง ก็เพราะว่ามันไม่มี พรรคการเมืองที่แท้จริง มีแต่แก๊งเลือกตั้งที่รวมตัวกันขึ้นอย่างอลหม่านกะทันหัน มีการเช่า เหมา ชื้อ และ แข่ง ทั้งคนทั้งพรรค สนนราคากันเหมือนตลาดนัดขายวัวควาย ใครมีเงินมากก็หวังมาก ขนาดที่จะผูกขาด พรรค เพื่อผูกขาดอำนาจปกครอง และพรรคที่พร้อมที่สุดก็คือพรรคที่ประกาศเป้าหมายนำทักษิณกลับ และรื้อฟื้นทุกอย่างตั้งแต่การยึดอำนาจเป็นต้นมากลับไปสู่ความถูกต้องก่อน ๑๙ กันยายน ๒๕๕๙ (หน้า๒๑)

น่าสงสารประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยังไม่รู้สึกไม่รู้สึกอะไรกับสถานการณ์บ้านเมืองยามนี้ หม่อมสาวส่วนมากยังคงสำเร็จสำราญกับการกิน สูบ ต้ม เสพ ความหวังใญ่ในปัญหาบ้านเมืองของผู้รู้ หลายๆท่านไม่ได้ระแคะระคายไปถึงชนเหล่านั้นเลย

คราครั้งนี้ **พ่อท่านฯ** **จำต้องออกแรงเปลื้องตัวอีกแล้ว** โดยการแสดงความเป็นห่วงสถานการณ์บ้านเมือง ในรายการธรรมะที่มีผ่านสื่อโทรทัศน์ พร้อมกับเสนอทางแก้**ตัดไฟแต่ต้นลม** เพื่อไม่ให้อำนาจเก่ากลับมาใช้อำนาจที่ไม่ชอบธรรมได้อีก ด้วยการเลือกพรรคที่ปฏิเสธอำนาจเก่าอย่างชัดเจน แม้หลายท่านจะไม่ชอบพรรคนั้นเลย แต่ต้องเอาบ้านเมืองเป็นตัวตั้ง ละวางความไม่ชอบเป็นส่วนตัวออกไปก่อน มีการรวมตัวของคนหนุ่มสาวชาวอีสาน ตั้งแต่อดีตพุทธธรรม ศิษย์เก่าสัสมมาสิกขา อดีตนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อแจ้งให้ทราบถึงสถานการณ์ที่น่าเป็นห่วงของบ้านเมือง ก่อนหน้านั้นมีการนัดหมายแกนนำของชายแหว่งต่างๆ มาร่วมรับทราบถึงปัญหาบ้านเมืองและสิ่งทีควรจะช่วยกันได้อย่างไร

นอกจากนี้พ่อท่านฯยังเปรยถึงวันเลือกตั้ง อาจจะมีสมณะไปใช้สิทธิ์เลือกตั้ง เข้าใจว่าไม่ได้หวังผลเรื่องคะแนน เพราะสมณะสิกขมาตุทั้งหมดมีไม่ถึง ๑๓๐ และทีสะดวกจะไปใช้สิทธิ์ได้จริงๆคงไม่เกิน ๘๐-๙๐ คะแนน แค่นี้หวังผลไม่ได้เลย จึงเป็นไปได้ว่า ดำริที่พ่อท่านฯจุดประเด็นขึ้นมา**นี้คงจะเป็นการรุกคืบในความพยายามให้ความรู้กับสังคม ศาสนากับการเมืองแยกกันไม่ได้ ศาสนาควรมีส่วนร่วมทางการเมืองด้วย ศาสนาแท้ๆไม่ใช่สิ่งบูชาบนหิ้งเท่านั้น** แต่ทั้งนี้ต้องประเมินประมาณกันให้ดีๆ ใช้สัปปุริสธรรมอย่างสำคัญ เพราะถ้าเกินขีดที่สังคมส่วนใหญ่จะเข้าใจและยอมรับได้ ไม่มีใครบอกได้ว่าผลจะเป็นอย่างไร

พ่อท่านฯทราบดีว่าคนส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจ จึงยอมได้รับคำตำหนิ คำด่า มากกว่าคำสรรเสริญแน่ แต่พ่อท่านฯก็ยืนยันว่าการทำอะไรก็ด้วยดุลพินิจเห็นว่าควรทำก็ทำ ไม่ได้ทำเพื่อต้องการให้ใครมายกย่องนับถือ หรือทำเพื่อประสงค์จะได้ใครมาเป็นบริวาร

คุณสุรเชียร จักรธรานนท์ ที่เคยให้คำแนะนำว่า **“สถานการณ์บ้านเมืองยามนี้ดูจดังมหากาพย์ม้วนยาว ซึ่งจะต้องทำสงครามต่อสู้กันไปอีกนาน มหากาพย์ม้วนนี้ยังไม่จบง่าย ๆ จะมีการเปลี่ยนผ่านอำนาจกันอีกหลายครั้ง ถ้าจะให้ดีคือโคกควรถอนมเนื้อถอนมตัว เรื่องที่ไม่สำคัญ ไม่จำเป็นก็อย่าไปเปลื้องตัวเลย จะได้ออกมาล้างไว้ใช้ในสถานการณ์ที่จำเป็น”**

การณ์ครั้งนี้ก็เช่นกัน **คุณสุรเชียร**เห็นว่า **เสียแรงเปล่า เพราะทีสุดแล้วกลุ่มอำนาจต่างๆ เขาจะเชื่อมประสานประโยชน์กัน** เหมือนกับจะบอกว่าอำนาจเก่าเขากลับมาอีกแน่ พร้อมกับพูดเป็นนัยๆว่า **ตัวละครจริงๆนั้นมากกว่าที่เห็นและเป็นข่าว กลุ่มทุนก็ไม่ใช่มีเพียงทุนในประเทศเท่านั้น ยังมีกลุ่มทุนใหญ่จากต่างประเทศ และทุนเหล่านี้เขาเชื่อมผลประโยชน์ถึงกันหมด**

ฟังแล้วอดคิดไปถึง**มหาอำนาจใหญ่** ที่มีชาวอยู่เสมอๆเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการปฏิวัติรัฐประหาร โคนอำนาจที่ไม่ยอมสวมมิกัดดี ในหลายๆประเทศ **ภาพด้านหน้า** เป็นดั่งมหามิตรผู้อารีย์ ปกป้องประชาธิปไตย โคนทำลายเผด็จการ ให้ทุนสนับสนุนประเทศที่เชื่อฟัง **ภาพด้านหลัง** เป็นดั่งชาตานที่สูบลีดดูดสูบเนื้อเอารัดเอาเปรียบประเทศที่อ่อนด้อยกว่า ทั้งทรัพยากร เศรษฐกิจ สังคม ใช้ความเป็นมหาอำนาจใหญ่แทรกแซงการเมืองในหลายๆประเทศ จนทำให้เกิดการทำลายล้างระหว่างกลุ่มอำนาจต่างๆ เกิดความแตกแยกของชนในชาติ ทำพ่นฆ่าฟันกันเอง แม้ในศาสนิกศาสนาเดียวกัน...

เมื่อมีการจัดตั้งรัฐบาลที่มาจากกลุ่มอำนาจเก่า คนไทยทั้งประเทศทราบกันดีว่าเป็นตัวแทนของท่านอดีตนายกฯ ซึ่งมีชนนักติดหลังว่าประพฤติทุจริต มีคดีความอยู่ในศาลมากมายหลายคดี ประสาอะไรกับมหาอำนาจจะไม่รู้ ท่านผู้นำมหาอำนาจโทรศัพท์มาแสดงความยินดีกับท่านนายกฯคนใหม่อย่างเร็วรีบก่อนประเทศใดๆ ขณะที่ประเทศข้างบ้านไทยยังนิ่งๆ

มองในมุมของหลักการ เป็นเรื่องปกติที่มหาอำนาจทำเช่นนี้กับหลายๆประเทศที่ก่อรัฐประหาร แต่ที่ลึกลงไปภายใต้หลักการนั้นคืออะไรแฝงอยู่หรือไม่

ยังไม่มีหลักฐานบ่งชี้ว่ามหาอำนาจกำลังทำเช่นนั้นกับไทย แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าท่านอดีตนายกฯ เคยบอกว่า เป็นเพื่อนสนิทกันกับท่านผู้นำประเทศมหาอำนาจ มองอย่างผ่านๆ เห็นเป็นเรื่องธรรมดา ใครๆ ก็ย่อมจะเป็นเพื่อนกันได้ เป็นเรื่องดีด้วยซ้ำที่ผู้นำเป็นเพื่อนกันแทนที่จะเป็นศัตรูกัน แต่ถ้ามองอย่างเผื่อระวังรักษาผลประโยชน์ของชาติเป็นสำคัญ เพื่อป้องกันและรู้เท่าทันถึงการเชื่อมโยงกันของทุน-อำนาจ-ผลประโยชน์ เป็นเรื่องน่าคิด แต่จะเป็นการเชื่อมโยงกันของทุน-อำนาจ-ผลประโยชน์ระหว่างอดีตผู้นำไทยและผู้นำมหาอำนาจจริงหรือไม่ ประชาชนเดินดินตาตาต่างๆ อย่างเราๆ ท่านๆ ไม่อาจรู้ได้ การทุจริตระดับหยาบๆ ตื่นๆ รู้เห็นได้ง่าย ไม่ว่าจะฉกชิงวิ่งราว จี้ ปล้น มีเจ้าทุกข์ที่ชัดเจน แต่การทุจริตที่แยบยลแนบเนียนขึ้น ตั้งแต่ระดับ**องค์กรเล็ก ๆ-หมู่บ้าน-อบต.-อำเภอ-จังหวัด-ชาติ-ข้ามชาติ** ย่อมเต็มไปด้วยแผนการที่ซับซ้อน ซ่อนเงื่อน ยกที่จะตรวจสอบติดตาม แยบยลมากขึ้น ตามอำนาจที่มากขึ้น

ยิ่งเป็นผู้นำที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรมลดละกิเลส ย่อมผ่านพบกับผลประโยชน์-อำนาจ-ทุน ทั้งตามน้ำและทวนน้ำอย่างซ้ำของเขี้ยวขวาย ตามประสบการณ์ที่มากขึ้น หลักฐาน ไบเบิลก็ ไม่เหลือให้เห็นกันได้ง่ายๆ “แก้กฎเพื่อชดค่าโต” “ทุจริตเชิงนโยบาย” ฯลฯ

การทุจริตที่แนบเนียนเช่นนี้ ประชาชนชาวบ้านที่ถูกเอารัดเอาเปรียบเองไม่รู้ตัวเลย ซ้ำมีหนังกลับขึ้นชมยินดีสนับสนุนผู้นำเหล่านั้นกันด้วย เพราะเห็นประโยชน์ที่ตนเองได้จากนโยบายประชานิยมรูปแบบต่างๆ

จากประวัติศาสตร์ อดีตผู้นำในหลายๆ ประเทศถูกเปิดโปงการทุจริตประพดมิชอบในหลายๆ ลักษณะ กว่าประชาชนจะรู้กันโดยทั่วประเทศต้องสูญเสียผลประโยชน์ไปอย่างมากมายมหาศาลก่อน กรณีอดีตผู้นำไทยและมหาอำนาจนี้ ความจริงเป็นเช่นใด เวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์

สร้างสำนึกทางสังคม ก่อร่างการเมืองบุญนิยม

๑๒ ธ.ค. ๒๕๕๐ ที่ศิริระอโศก ได้จัดงานบุญลอมข้าว ครั้งที่ ๑๐ พ่อท่านฯ ได้รับนิมนต์ให้แสดงธรรม จากบางส่วนของได้กล่าวถึงสถานการณ์บ้านเมืองและบทบาทที่ควรมีส่วนร่วมกับสังคมที่กำลังเผชิญกับวิกฤติทางการเมืองอย่างร้ายแรง

พวกเราสืบบทบาทลีลา ได้รวมตัวเป็นชุมชน เป็นสังคมเป็นกลุ่มหมู่มีบทบาทที่จะสัมพันธ์ต่อมนุษยชาติ สัตว์โลก และทุกอย่างในจักรวาล ดินน้ำลมไฟอากาศ พลังงานทางฟิสิกส์ ความร้อนแสงเสียงแม่เหล็กไฟฟ้าใดๆ ก็ตาม ทุกวันนี้ก้าวหน้ามาก เรากำลังจะพัฒนาตัวเราเอง โดยจะต้องรู้จักฐานของความจริงที่ลึกซึ้ง เรื่อยลงมาเป็นคนติดดิน เราว่าจุดสำคัญของชีวิตยังอยู่กับดินน้ำลมไฟ อยู่กับอากาศ อยู่กับสมบัติวัตถุ สิ่งแวดล้อมเดิม ส่วนสิ่งที่สร้างใหม่นั้น เป็นพลังใหม่ พลังที่มันกอบปรกอสังขารขึ้นมาเป็นรูปลักษณ์ จนเกิดหุ่นยนต์ เกิดอะไรขึ้นมาล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ปรุงแต่งขึ้นมา เป็นสังขารที่คนคิด ซึ่งห่างจากชีวิต แล้วก็มีความทั้งคุณและโทษ ๒ ด้านเท่าเทียมกัน ดินน้ำลมไฟอากาศที่เป็นธรรมชาติ นั้นโทษไม่มากเท่าสังขารที่มนุษย์สร้างขึ้นแล้วเอาพลังงานมาประกอบ ทุกวันนี้

นี่ มีทั้งอาวุธ ทั้งเครื่องใช้ เช่น รถยนต์ รถไฟ เครื่องบิน เครื่องมือนานาชาติ จนกระทั่งถึง คอมพิวเตอร์ ก็มีทั้งโทษทั้งคุณ ๒ ด้าน ซ้ำซ้อน เราต้องรู้ให้ชัด ใช้เป็นประโยชน์ได้ก็ใช้

จิตคนที่ไม่ได้คิดไปในทางปรานี ทางที่จะประสานจะทำให้เกิดเกื้อกูล ให้เป็นสังคมที่มีสุข สงบอย่างที่เราทำนี่มันไม่คิด มันคิดไม่ได้เพราะความเห็นแก่ตัวยังไม่ถูกล้าง หรือถ้าคิด มันก็คิด น้อย เพราะมันมีเชื้ออนุสัยอาสวะหรือมีต้นทุนของเชื้ออยู่ในจิต มันไม่ได้ล้างและไม่ได้เรียนรู้อย่าง จริงจัง อย่างที่เราทำ โลกใกล้กลัศจรรย์แล้ว จึงมีคนเหล่านี้เยอะ เป็นคนที่สอนไม่ได้ เป็นอเวไนยสัตว์ ก็ต้องทำอย่างอเวไนยสัตว์ ส่วนเรากำลังหามวลหาหมู่อเวไนยสัตว์ที่จะเข้าจิตทางนี้ ที่เป็นคนบุญ ให้ พยายามมาพัฒนาด้านนี้ ที่สุดแล้ว คนบุญกับคนบาป ก็จะแยกกันอย่างชัดเจน สุดท้ายคนบาปต่อคน บาปมันก็จะฆ่ากันจนหมด คนบุญที่มีบารมีเพียงพอ ก็จะหลุดรอดได้ ด้วยพลังของบุญ เป็นธรรมชาติ จัดสรร เป็นธัมโม เหว รักขติ ธัมมะจาริง ธรรมจะรักษาผู้ประพฤติธรรม ตามพลังอิทธิพลของธรรม อาตมาว่าทุกวันนี้กลุ่มของชาวอโศกเป็นกลุ่มอารยชน เป็นกลุ่มโลกุตระบุคคลแล้ว ยังมีคนที่ไม่เข้าเป็น โลกุตระบุคคลอยู่บ้างที่ยังต้องพากเพียรฝึกปรือ ก็ต้องช่วยกันให้เป็น แล้วสร้างต่อ

เมื่อมันใจทิศทางนี้ เป็นมนุษย์ชนิดนี้แล้ว จงพากเพียรหลุดสภาวะ มันจะต้องทำอย่างเอาจริง เอาจัง เหยาจะๆเหยาจะๆไม่ได้ เพราะว่าโลกมันร้อน แล้วก็ประชากรชาวผีชาวมารชาวซาตานเยอะ สุดท้ายชาวซาตานก็จะมี ๒ พวก เขาจะล้างจะฆ่ากันเอง แล้วพวกบุญก็จะรอด พวกหนึ่งฝ่ายแดง พวกหนึ่งฝ่ายน้ำเงิน เป็น ๒ ฝ่ายก็จะฆ่ากันเลย ส่วนเรานั้น เป็นพวกกาชาด เป็นพวกหาอาหารเลี้ยง เขาทั้ง ๒ ฝ่าย ช่วยคนเขาทั้ง ๒ ฝ่าย เขาเจ็บเขาป่วยมาเรารักษา เขาไม่มีอาหารกิน เราทำให้กินทั้ง ๒ พวก เพราะฉะนั้น ๒ พวกนี้ พวกแดงพวกน้ำเงินนี้ เขาไม่ทำร้ายเรา จึงรอด ส่วนเขาจะฆ่ากันเอง ตายพร้อมกัน ตายเกลี้ยง เพราะเขาเก่งยอดกันทั้ง ๒ ฝ่าย ทั้งเร็วทั้งแรงพอกัน ไม่มีใครชนะกัน จึงฆ่ากันเกลี้ยง เปรี้ยงเดียว วินาทีเดียว เขาตายพร้อมกันเลย สุดท้ายหมด เรารอดเพราะอย่างนี้ไง นี่คือผู้มีบุญเท่านั้นที่จะรอดได้

ความดี คือ สิ่งที่มีนเป็นสัจจะที่ดี เป็นตัวที่เมตตาช่วยเหลือผู้อื่น ไม่เห็นแก่ตัวเลย นั่นคือ ความดีที่จริงที่เยี่ยม ถ้ายังไม่มากก็ต้องฝึกฝนให้ได้มากๆ ส่วนความร้ายนั่นคือเห็นแก่ตัว มีแต่จะ

เหตุการณ์บ้านเมือง สังคมทั้งประเทศตอนนี้กำลังเข้าสู่จุดที่เราจะต้องออกไปทำงานแล้วละ แล้วอาตมาก็พยายามประสาน ค่อยๆออกมา ทำโมโศกจะต้องออกไปสู่สังคม และทำไมจะต้องออกไป ต่อสายทางการเมือง เราก็อำนาจสัมพันธ์กับสังคมอยู่

รุนแรงทำหั่นกัน เราไม่ได้เอา เรามีแต่ให้ เราไม่ได้เข้าไปอยู่ในข่ายคู่แข่งคู่แข่งกับเขา แถมเราเป็นผู้เกี่ยวเขาทั้ง ๒ ฝ่าย โดยสังขะของความเป็นบุญ ผู้มีบุญจริงจึงรอดพ้นไปประลัยกัลป์ที่จะเกิดได้จริงด้วยความเป็นบุญแท้ๆ

เหตุการณ์บ้านเมือง สังคมทั้งประเทศตอนนี้กำลังเข้าสู่จุดที่เราจะต้องออกไปทำงานแล้วละ แล้วอาตมาก็พยายามประสาน ค่อยๆออกมา ทำโมโศกจะต้องออกไปสู่สังคม และทำไมจะต้องออกไปต่อสายทางการเมือง เราก็อำนาจสัมพันธ์กับสังคมอยู่ ทางด้านพาณิชย์ ทางด้านสื่อสาร ทางด้านสุขภาพ ทางด้านธุรกิจ เขาก็ยังไม่สงสัยเท่าไร ส่วนการศึกษาถึงงกกันพอสมควร ว่าทำไมจะต้องไปเอื้อมเรื่องการศึกษ ทำไม่จะต้องไปต่อปริญญาโท ปริญญาเอก ทำไม่จะต้องเปิดกว้างถึงขนาดนั้น เดิมเราไม่ส่งเสริมเนี่ย เรียนจบ ม.๖ ก็พอแล้ว ไม่ต้องปริญญาตรีก็ได้ หรือใครจะไปจบปริญญาตรีก็เข้าใจกันแล้วก็ไปจบกันมาบ้าง ต่อปริญญาโทบ้าง นิติฯหน่อยๆ ตอนนี่ส่งเสริมให้ทุนเลย ไปเรียนปริญญาโท ปริญญาเอกไปเลย ทำไม่เอาถึงขนาดนั้น ถึงงกอยู่หน่อยหนึ่ง ยังไม่ทันไรเลย เรื่องการเมืองมาอีก ทำไม่จะต้องมีพรรคเพื่อฟ้าดิน จะไปยุ่งอะไรเกี่ยวกับการเมือง ดีไม่ดีจะต้องไปเดินชุมนุมกับเขา ไปร่วมประท้วงกับเขา

อาตมาดูตามภูมิอาตมาณะว่า เราเดินหน้ามาเรื่อยๆใช้ใหม่ ไม่ใช่เราถอยหลัง เราก้าวขึ้นมาๆ มาถึงจุดนี้ มันถึงเขตถึงขีดของมัน ที่เป็นอัตรภาพวิฤกทวิฤกทหนึ่ง เราก็อำนาจสัมพันธ์กับสิ่งที่ต้องกว้างขึ้นมากขึ้น ขณะนี้ไฟกำลังจะไหม้ประเทศ พลังงานของพรรคการเมืองที่ชื่อพลังประชาชน กำลังจะเผาผลาญเมืองไทย คือพลังเผากำลังเริ่มขึ้นแล้ว สิ่งที่มีมันเกิดมันเป็นอย่างนี้ ฟังดีๆ เราไม่ได้เป็นตัวจุดชนวนหรอก เราไม่ได้เป็นตัวก่อ หรือตัวผลักดัน อาตมาไม่ได้เป็นคนผลักดันการเมืองหรืออะไรทั้งนั้น แม้เรื่องการเกษตรก็ไม่ได้ผลักดัน แต่อาตมาพยายามที่จะให้พวกเราเข้าใจ เกิดภูมิปัญญา แล้วก็ช่วยกันทำด้วยความเข้าใจของตนเอง สัมผัสใจเอง อย่างพอใจยินดีเอง

แม้แต่เรื่องทำขยะ ซึ่งไม่อยากทำกันหรอก เชื่อเลย ไม่มีใครอยากทำ แต่เมื่อเราค่อยๆให้ความรู้ ค่อยๆบอกความจริงมาตามลำดับ ค่อยๆพยายามกระจายความเข้าใจจนกระทั่งเข้าใจแล้ว แม้จะมีกิเลสความรังเกียจ อย่างทำขยะนี้ เมื่อยังไม่มีเหตุปัจจัยพร้อมมันก็ไม่เกิด แต่พอมาถึงวันนี้ มันถึงทั้งเวลาและพร้อมทั้งเหตุปัจจัยองค์ประกอบ มันก็เห็นว่าต้องทำ จึงเกิด จึงทำกันอย่างที่เห็น ที่เป็นกันอยู่ เราทำขยะนี้มันเป็น "กรรม ๓" หรือเป็น "องค์ ๔ ของมรรค" (สังกับปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ) ที่จะพัฒนาสร้างสัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุติ จะทำให้เราขัดเกลากายวาจาใจจนกระทั่งไม่มีอิตตา ๓ ไม่มีมานะ ไม่มีกิเลสตัวตื้นในจิตใจ แล้วเราก็อำนาจสบายใจ ทำแล้วก็ไม่เกิดเชื้อโรค และเราก็อำนาจรู้พอที่จะไม่ให้เกิดภัย เหมือนเรามีความรู้เรื่องไฟฟ้า ถ้าไม่มีความรู้แล้ว ไปยุ่งกับไฟฟ้าก็มีแต่ตายลูกเตี้ยนี้ยกตัวอย่างให้ฟังเป็นรูปธรรม เมื่อเราเริ่มเราก็อำนาจมีความรู้ไฟฟ้า มีความเข้าใจในความเป็นไฟฟ้า แล้วเราก็อำนาจอยู่กับไฟฟ้า สามารถเอาไฟฟ้ามาใช้พลังงานได้มหาศาลเลย ขยะก็เช่นเดียวกัน มันมีเชื้อโรค

มันมีภัยแต่เรามีความรู้ เราเข้าใจ เราก็จัดการกับชยะนั้นให้มันเป็นประโยชน์ โดยรู้วิธีป้องกัน วิธีรักษาตัวไม่ให้ชยะมันมาเป็นโทษเป็นภัยอะไรกับเราได้ แกรมเราได้ละล้างกิเลสของเราด้วย“กรรม ๓” หรือด้วย“องค์ทั้ง ๔ ของมรรค” ฝึกสละเป็นปัจจัยจะช่วยเราเจริญทั้งกุศลโลกียะและกุศลโลกุตระ เช่น คอมพิวเตอร์ มันมีโทษมีภัย แต่ก็มีประโยชน์ เรารู้โทษภัยของคอมพิวเตอร์ เราละกิเลสของเรา จนกิเลสเราหมด แม้มันจะมีภัยอยู่ในคอมพิวเตอร์ แต่ใจเราไม่เอาแล้ว คอมพิวเตอร์ก็ไม่เป็นภัยกับเรา โทษที่ศรัทธามันก็เป็นภัยแต่ใช้ให้ดีก็เป็นบุญเป็นผลประโยชน์ คนที่ไม่รู้โทษของโทรทัศน์ก็โดนมันมอมเมา มันครอบงำ แต่ถ้าเรารู้ทันสิ่งเหล่านี้ เรามีภูมิคุ้มกัน โทรทัศน์ก็ทำภัยอะไรแก่เราไม่ได้ เราก็ใช้โทรทัศน์เป็นประโยชน์ คุณค่าให้แก่ตัวเอง ฉันทเดียวกัน การเมืองก็ดี การศึกษาก็ดี การเมืองก็เหมือนกัน การเมืองที่เลวร้าย การเมืองที่เป็นการเมืองผีขณะนี้ เราจะทำให้เป็นการเมืองพระ เราเข้าใจ เรารู้แล้วว่า การเมืองพระคืออะไร เราก็จะต้องทำงานรับผิดชอบ(เราก็จะทำให้เป็นเช่นนั้น) ตอนนี้ออกมาแต่ยังไม่ได้ออกไปประสานกับสังคม มีการถามกันถึงขั้นว่า วาระนี้ขณะนี้คืออะไร **ขอบอก....วาระนี้คือตัวโศกจะต้องออกไป อาตมาออกไปเต็มตัวแล้วนะ ออกโทรทัศน์บ่อยๆ พูดถึงเรื่องการเมืองแล้ว**

เลือกตั้งวันที่ ๒๓ ธันวาคมนี้พวกเราก็ต้องไปออกเสียงไปลงคะแนนเสียง ให้เป็นมวล มันมีภาวะซับซ้อนอยู่คือถ้า No vote นี่เลิกเลยนะไม่เอานะ นอกจากห้ามนอนหลับทับสิทธิ์แล้วอย่าโน้หวอดด้วย คนที่มีสิทธิ์ต้องไปออกเสียง

ดร.ปราโมทย์ นาครทรรพ ไปพบอาตมาที่สันตติโศก ไม่ได้คุยกันมาก แนวคิดของท่านคือ น่าจะเลื่อนเวลาเลือกตั้งออกไป ตอนแรกอาตมาก็คิดว่าไม่น่าจะเลื่อน แต่ตอนนี้ก็บอกว่า ไม่เป็นไรให้ท่านทำ เพราะว่าในแนวคิดในรายละเอียดต่างๆเห็นตรงกันหมด ที่จริงแนวคิดของดอกเตอร์ปราโมทย์นี้ ดีตรงที่ว่าจะได้มาปรับรัฐธรรมนูญมาตราที่ไม่ดีให้ดีกว่าก่อน แล้วค่อยเลือกตั้งกันจริงๆ ถ้าตั้งใจทำอย่างนั้นจริงๆ มันก็มีความเรียบร้อย ถูกต้องดีที่สุด แต่มันคงไม่ได้

ดอกเตอร์ปราโมทย์ท่านบอกว่าจะพยายามเลื่อนเลือกตั้ง ด้วยวิธีขยับยั้งให้เป็นปฏิกริยา เราจึงต้องทำด้วย เพราะว่าทำอย่างเชิงของท่าน เราก็ทำได้โดยเขียนความเห็นของเราส่งไปที่ตู้ปณ.๑๔ และมีสำเนาบัตรประชาชนไปด้วยนะ บอกเราไม่เห็นด้วยที่จะต้องให้เลือกตั้งวันที่ ๒๓ นี้ ถ้าจะเขียนเหตุผลท่านก็มี ๘ ข้อว่าทำไมถึงควรเลื่อนเลือกตั้ง แต่มันยาวนานแล้วเซ็นชื่อ สำเนาบัตรประชาชนก็เซ็นชื่อของเราด้วย แล้วก็ส่งไปตู้ปณ.๑๔ ให้ได้ ๕ หมื่นชื่อ แล้วจะสามารถเสนอขอยับยั้งไม่ให้เลือกตั้ง แล้ว

ขอแก้รัฐธรรมนูญ นี่คือประเด็นของดอกเตอร์ปราโมทย์ ถ้าเผื่อว่ายังยังเป็นปฏิกริยาสังคมชนิดหนึ่ง เราก็มีวิธีของเรา อย่าง วีระ สมความคิด ไปยื่น ไปยื่นเรื่องให้แก่ กกต. เพื่อให้ยุบพรรค พปช. ที่ทำผิดเพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่า กกต. มีเหตุปัจจัยไม่พอ กกต.ตอนนี้มีหลักฐานพอที่จะฟ้องยุบพรรค พปช.ได้ นี่คือการทักท้วงของนิติศาสตร์ ทำได้ทันที แต่ กกต.จะต้องเอาเรื่องว่า เขามีสิทธิ์ นี่เป็นหน้าที่ของเขา ตกลงขอฟ้องศาล ปปช.ฟ้องยุบพรรค เท่านั้นมันก็ไม่ได้เลือกตั้งแล้ววันที่ ๒๓ นี้ไม่เกิดแล้ว กกต.ทำได้ แต่ทำไม กกต.ยังไม่ทำ

ถ้า กกต.นี้ จะทำแบบที่เรียกว่าบ้าจี้ เขาจี้ให้ฟ้องก็ทำเลยนี่ พวกนั้นร้องเลย กกต.รังแก ไซ้ใหม่ เหตุปัจจัยยังไม่พอ เรื่องยังไม่เข้าไคลที่ว่า จะต้องไปฟ้องเขาทำไม ถ้า กกต.ทำเรื่องขึ้นศาล รัฐธรรมนูญตอนนี้ กระแสทางนั้นจะร้องเลยว่าเขาถูกแกเล้ง ประชาชนก็สงสาร กกต.ถึงต้องระมัดระวัง แต่ขณะนี้ด้วยเหตุปัจจัยของนิตินัยแล้วนี้ ทำได้ทันที กกต.มีสิทธิ์ที่จะยื่นศาลรัฐธรรมนูญได้ทันทีเลย มันมีข้อมูลมีหลักฐาน มีเรื่องราวตั้งไม่รู้ก็เรื่อง ที่จะฟ้องให้ยุบพรรค พปช.ได้ โดยหลักฐานของนิติศาสตร์ แต่ทำไมไม่ได้เพราะ นี่คือการของนิติศาสตร์ เรื่องของสังคม เพราะฉะนั้นเราจึงต้องอาศัยเหตุปัจจัย

ต้องมีข้อมูลเพียงพอที่จะทำ เพราะฉะนั้น กกต.นี้จะทำงานนี้ได้ ก็ต้องมีเหตุปัจจัย มีปฏิกริยาสังคมที่เพียงพอ เราจึงต้องเป็นตัวที่ทำให้เกิดปฏิกริยาสังคมนี้ เข้าใจไหม ตอนนี้นุ่นสาวของพวกเราเข้าใจแล้ว ตื่นตัวขึ้นมาแล้วนี้ ก็ตัวคีย์แมนคนหนึ่งนะนี่ ประธานสมาคม นายกสมาคมศิษย์เก่า รุ่นหนุ่มรุ่นสาวนี่ให้ออกมาเป็นมวล อาตมาว่าอย่างน้อยก็ติดเชื่อชนิดหน้อยแล้ว จุดไฟติดแล้ว เพราะฉะนั้น ตอนนี้อย่ามาทำเป็นหลักไม่รู้คู่ไม่เห็น ทำเป็นหลักสับทงก ไฟจะไหม้หัวตายอยู่แล้ว ต้องรีบเอาไฟออกจากหัว เพราะว่าตอนนี้มันเร็ว ระยะสั้นมากเลย จะต้องสดับดับรับข่าว แล้วติดตามเรื่อง และจัดการให้ดี จึงต้องสำเหนียกให้ดีเลยว่ อะไรจะเกิดขึ้น อาตมาถึงบอกว่า ของดอกเตอร์ปราโมทย์นี้ เอาด้วย มอบหมายแล้วนะ พยายามติดต่อกว่าจะให้ทำอย่างไร เราจะทำทุกจุดที่จะเป็นจุดเคลื่อนไหว เรื่องคุณวีระก็ต้องทำ

พูดให้เข้าใจ ให้รู้ตัว ให้สัญญาแก่พวกเราให้รู้ว่าเราอยู่ในสังคมนี้ ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาที่อยู่ใปาในรู อยู่หลังเขา พุทธเป็นศาสนาสังคม เป็นศาสนาทันสมัยและนำสมัย อาตมากำลังพาพวกเราให้เป็นพุทธที่แท้ เป็นพุทธที่จะต้องปฏิบัติตนให้เป็นไปอย่างนี้ แล้วมันจะเจริญในแบบบุญนิยมเจริญในแบบบุญญวิธีการ ไม่ใช่เป็นเดชาธิการ ไม่ใช่เป็นพวกที่ใช้อำนาจของพระเดช แต่เอาพระคุณเอาบุญไปสร้างมนุษยชาติ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องของกรรม ของการกระทำ เป็นเรื่องของกิริยาอาการของคนเกิดบาปเกิดบุญอยู่ในตัวผู้ทำจริง เราทำสิ่งนี้ ไม่ได้ทำเพื่อลาภยศสรรเสริญโลกียสุข แต่เราทำเพื่อมวลมนุษยชาติ เป็นพหุชนหิตายะ เป็นโลกานุกัมปายะ สร้างความสุข ที่เป็นสุขอันวิเศษ เป็นพหุชนสุขายะของมนุษยชาติอย่างแท้จริง แต่ตอนนี้มันเป็นเรื่องทุกข์ของประเทศไทย เราเป็นคนไทย เราทำเพื่อมวลมนุษยชาติของประเทศไทย เราไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ของอโศกแคบๆ จริงๆเราเสียด้วยนะ อโศกต้องเสียทั้งแรงงาน เงินทองและเวลา ถ้าเราไม่ยุ่งเกี่ยวเรื่องนี้ เราก็กามาหากินไปเอาแต่เรื่องของอโศก เราก็กไม่เหนื่อยเพิ่ม เราก็กไม่เสียอะไรเลย แต่เราทำไม่ได้ ถ้าเอาแต่หลักไม่รู้คู่ไม่เห็นนี่ ไฟมันกำลังไหม้บ้านไหม้เมือง มันไหม้เราด้วย เราจึงต้องไปช่วยดับไฟก่อน แล้วค่อยมาปลุกผัก ถ้าไฟไหม้เราตายแล้ว จะเอาร่างกายที่ไหม้มาปลุกผัก ส่วนพวกที่ตั้งไม้ขึ้น มันอยากเอาแต่ปลุกผัก หรือว่ามันไปก็ไม่ได้หรือมันแก่ หรือว่ามันจำเป็นจะต้องอยู่กับเขาเออะ อยู่ปลุกผักไป หรือพวกที่ถ้าไปรบกับเขาแล้ว จะไปรวนด้วย เตียวต้องเป็นภัยภายในแทรกซ้อนยังงี้ ก็อย่าไปให้เขาต้องยุ่งยากซ้ำซ้อนเลย หึงให้เขาปลุกผักอยู่ทางนี้ อย่างน้อยแกะกระเทียมหอมฆ่าอยู่ตรงนี้ดีกว่า ไม่ต้องเสียแรงเพิ่มอีก ให้เขา

ทำตราบนี้ มันถูกสกัดส่วนของมัน แต่พวกที่มีเรี่ยวมีแรง มีกำลัง ต้องออกไปสู่ระดับนี้ ต้องไปทำ เราต้องการแรงงานที่จะต้องสมเหมาะแก่สังคมในขณะนี้ จังหวะนี้โอกาสนี้ต้องทำ เรื่องนี้เป็นสำคัญ

ครั้งนี้ อาตมาไม่ได้เป็นคนก่อหวอดนะ พวกหนุ่มสาวเขาดำริกันเอง แล้วเขาก็จุดไฟกันรวมตัวกันได้ ก็มาบอก อันนี้อาตมาถือเป็นคนเครื่องใช้คนเรามีพวกเราว่า พอมันถึงคราวของมัน มันก็มีเหตุปัจจัย ให้หนุ่มสาวได้สำเหนียกถึงหน้าที่ต่อประเทศชาติ เป็นเรื่องของลัจจะ ที่จะต้องเป็น เมื่อมีบุญบารมี ถึงคราวก็ต้องเกิด เป็นเรื่องของเหตุการณ์ที่มันต้องเกิด นี่คือบอิร์นบอญี่(born to be) สิ่งที่จะต้องเป็น หรือเรื่องนี้อาจเป็น whatever will be will be อะไรจะเกิด มันก็ต้องเกิด เราไม่ได้เป็นผู้ไปก่อเหตุนะ เราไม่ได้เป็นผู้สร้าง เพราะฉะนั้น born to be มันจะเกิดมันก็ต้องเกิด เมื่อมันเกิดแล้วเราต้องเป็นต้องมี อันนี้ถ้ามาว่าเหตุการณ์นี้ มันเกิดแน่ใช่ไหม แล้วเราจะถอยหรือเราจะรับอย่างไร เหตุเกิดแน่ แม้เราถอย มันก็ถึงเรา เพราะเราก็มีส่วนมาแล้วในสังคม เขารู้จักเราดี เขาไม่รู้หรือกว่าเราไม่ได้เป็นศัตรูของเขา เราทำหน้าที่คนดี เขาไม่รู้

ฉะนั้น ยังไงพลังส่วนใหญ่ที่ต้องตั้งหลักไว้ ตั้งอยู่กับที่ ไม่มีถอย ผู้อยู่กับที่อยู่ไป ไม่ได้เสียพลัง ก็ทำในสิ่งที่ทำได้ ส่วนผู้รับก็รับในระดับผู้ที่ได้ฐานะแล้ว ใครอยู่ในฐานะรุดจรุงค์ มันเข้าไม่ได้แล้ว เราต้องเร็วด้วย เพราะสถานการณ์มันเร็ว แถมมาแรงแข่งมาอีกด้วย เพราะฉะนั้นเราจะต้องรู้สถานะ รู้เหตุการณ์ที่มันเกิดอยู่ขณะนี้ เราต้องทำอย่างที่เราควรทำ ไม่ใช่เราไปทำอย่างรุนแรง นำเกลียดหรือหยาบคาย ไม่ใช่ เราเป็นผู้ที่มีปัญญา เราจะทำอย่างสุภาพ นิ่มนวล เราจะทำอย่างผู้ดี ทำตามความเป็นคนดีคนมีธรรมะของเราอย่างแท้จริง ได้เท่าไรก็เท่านั้น

มีคนท้วงมาที่อาตมาออกโทรทัศน์เมื่อวันพุธที่แล้วที่สันติอโศก ส่งมารายการสด บอกว่าพอท่านไม่ควรจะเอาอโศกไปเปิดตัว ปลอ่ยเขาทำกันไปเองเถิด มันแรงเขารู้แล้ว แต่มันแรงถึงขั้นที่เราจะต้องไปร่วมไหม เราไม่ใช่เห็นแก่ตัว ปลอ่ยให้คนอื่นทำ มันแรงมา คุณทำไปเถอะ คุณตายแล้วฉันก็เห็น

อาตมาว่าอาตมานี้แหละเป็นต้นขั้วของการเมืองแบบบุญนิยม เป็นการเมืองบุญ ไม่ใช่เป็นการเมืองบาป เป็นการเมืองที่จะทำงานกับสังคมประชาชน ประชาชาติอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะว่าการเมืองคือการไปช่วยประชาชน ไม่ใช่เรื่องการบ้าน ไม่ใช่เรื่องเฉพาะครอบครัว เรื่องของสังคมประเทศ

ขุดรูหนี อาตมาว่ามันไม่ควรทำนะ ถ้าเราพอมีเสี่ยวมีแรง พอทำได้ก็ทำ ถ้าเรามั่นใจในธัมโม หเว รักชาติ ธัมมะ จาริง ธรรมจะรักษาผู้ประพฤติธรรม ส่วนผู้ที่มิบาปมีเวรเขาจะปะทะกันตาย เราจะรอดมาโดยที่เราไม่รู้หรอก มันเป็นเรื่องที่เป็นอนิจจังโดยนัย แต่ขอให้เราทำอย่างในลักษณะที่อาตมาว่า เราเป็นกษัตริย์ เราเป็นกองพลธิการที่ให้กำลังชีวิต ให้อาหาร ให้สิ่งที่บรรเทาความลำบากแก่ทั้ง ๒ ฝ่าย บัณฑิตต่างๆที่คุณขาดแคลน ไม่มีอาหารเราจะทำอาหารไปส่ง คุณไม่มีที่พัก ไม่มีที่หลบแดดหลบฝน คุณก็มาพักกับเรา คุณเจ็บป่วยมาเรารักษา หาหมูกหายารักษาให้คุณ บัณฑิตที่เราช่วยหมดเลย แต่เราไม่ทำปิ่นให้คุณนะ เราจะช่วยในเรื่องที่สำคัญของมนุษยชาติเท่านั้น เราจะเป็นกษัตริย์ เราจะเป็นกองพลธิการ ที่จะช่วยคนทั้งสองฝ่ายไม่เลือกหน้า มีความเป็นกลางไม่อคติ ช่วยทั้ง ๒ ฝ่าย ขอให้มาอยู่ในฐานะนี้ แต่จะให้พวกเราเป็นนางโอรมา จะยื่นมือให้ใครดีทว่า จะให้สามีหรือว่าจะให้โจร ไม่เอา เราไม่เห็นว่าเป็นโจร เราไม่เห็นว่าเป็นสามี เราเห็นเป็นคุณเองคุณทำของคุณ คุณจะฆ่าแกงกัน เราไม่นิยมยินดี แต่ห้ามคุณไม่ได้ คุณไม่ฟัง คุณรบกันฆ่ากัน เจ็บมา เรารักษาให้ ไม่มีเวลาทำอาหาร เราจะทำอาหารให้กิน แต่เราไม่เอาคอนเสิร์ตไปบรรเลงให้ตีกัน หรือเป่าปี่เป่าแตรซิดให้ตีกันใหญ่หรอกนะ แค่อต้องปล่อยคุณตีกัน เพราะเราห้ามแล้วไม่ฟัง คุณก็ตีกันไป เราจะช่วยเท่าที่ช่วยได้ อาตมาอธิบายเป็นรูปธรรมพวกนี้ให้ฟัง

เพราะฉะนั้น ก็ขอเตือนเด็กๆ หนุ่มสาว ตอนนีให้สัญญาแล้ว หนุ่มสาวจะมาบอกว่า ไม่เอาหรือกเรื่องของโลก เรื่องของสังคม เรื่องของการเมือง อย่าไปยุ่งไปเกี่ยวกับมันเลย มันบ้าๆบอๆ ก็เราจะไปบ้ากับมันทำไมละ ก็มันบ้าก็บ้าไปสิ การเมืองบ้า เพราะมันก็ทำอย่างบ้าๆ แต่เราจะทำการเมืองดีๆ เรามีมवलที่จะทำ มีผู้นำมีผู้ที่จะปรึกษาหารือ ถ้าไม่มีใคร อาตมาก็ยังไม่ตาย เชื่อไหมล่ะว่า อาตมาพอมีความรู้เรื่องการเมือง ก็มาปรึกษาหารืออาตมาได้ **อาตมาว่าอาตมานี้แหละเป็นต้นขั้วของการเมืองแบบบุญนิยม เป็นการเมืองบุญ ไม่ใช่เป็นการเมืองบาป เป็นการเมืองที่จะทำงานกับสังคมประชาชน ประชาชาติอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะว่าการเมืองคือการไปช่วยประชาชน ไม่ใช่เรื่องการบ้าน ไม่ใช่เรื่องเฉพาะครอบครัว เรื่องของสังคมประเทศ** คนสมัครเข้าไปทำการเมืองคือการอาสาไปช่วยสังคม คนอาสาคือคนทำงานฟรี คนที่สมัครใจเสียสละตัวเอง เห็นตเห็น้อยหนักหนาทำตามใจสมัคร คนเสียสละคือคนไม่เอาลาภยศสรรเสริญโลกียสุข นั่นคืออาสาสมัคร(Volunteer) คนตั้งใจเข้าไปทำงานเพื่อสร้างประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม โดยตนไม่เอาเปรียบ เสียสละนี้คือไม่เอาเปรียบโดยตนสละให้ทั้งแรงงานและความรู้ โดยไม่เอาอะไรมาแลกเปลี่ยน เพียงมีบัจัยพออาศัยยังชีพบ้างก็พอแล้ว ยิ่งพวกเรานี้ทำถึงขั้นสาธาณภคิ ไม่เอาลาภแลกแลก ไม่แลกยศ ไม่แลกสรรเสริญสุข เป็นลาภาน ลากัง นิชิคิงสนตา ด้วยซ้ำ ใช้ไหม เราเป็นคนจริงเช่นนั้นหรือเปล่า

ขณะนี้ประเทศต้องการเรา ตอบไปแล้วว่าทำไมต้องเป็นเรา เราต้องกอบกู้และช่วยเหลือไทย เพราะไทยเป็นถิ่นอาศัย อาตมาบอกอนิจจังโดยนัยได้ว่า**พวกเราจะเป็นคนไทยอยู่อีกหลายร้อยชาติ** อาตมาว่าอาตมาไม่ได้หลงตัวหลงตนนะ อาตมาว่าอโศกจะมาทำงานเพื่อมวลมนุษยชาติ ก็ต้องกอบกู้

ประเทศไทยก่อน กอบกู้ความเป็นไทยก่อน ประเทศไทยจะเป็นมหาอำนาจทางบุญ ไม่ใช่ทางเดช ไม่ใช่ทางอาวุธ ฟังไว้ให้ดี แล้วอาตมาจะขยายความในอนาคตว่าจอมจักรพรรดิที่แท้จริง ต้องเป็น จอมจักรพรรดิทางบุญนิยม ทางบุญ ไม่ใช่ทางบุญอย่างเจงกิสข่าน หรืออเล็กซานเดอร์ แต่เป็นจอมจักรพรรดิ ทางบุญ ที่มีเมตตาเกื้อกูล มีสราณียะ มีการช่วยโลกด้วยน้ำใจ ด้วยความสุภาพเรียบร้อย ด้วยสันติวิธี ด้วยคุณค่าเนื้อแท้ของความเป็นมนุษยชาติ ความเป็นสังคมชาติ สังคมโลก เป็นการช่วยในส่วนลัดที่ติงาม

ต่อไปเราจะปลุกข้าวเลี้ยงโลก เราจะเก็บขยะให้โลก เราจะพยายามช่วยเหลือ แม้คุณติงาม เราก็ช่วยเหลือรักษาดูแลบาดแผล ถ้าตายก็ช่วยเผา ช่วยเก็บศพให้ อาหารการกินไม่มี เราจะสร้างให้ จะเป็นคนชนิดนี้อย่างแท้จริง มีใจจริงลึกๆเลย ไม่ไปเอาเปรียบใคร หนึ่งเราฟังตนรอด แต่ละคนๆช่วย ตนให้รอดได้ เมื่อเหลือแล้วก็เกื้อกูลคนอื่นในส่วนที่เหลือ ไม่กัก ไม่เก็บ ไม่ตุน เพราะเรามีระบบ ช่วยเหลือเผื่อกัน พวกเราจะทำกินตัวกินทำกินตัวใช้ กินกินของตนเอง เพราะเราฟังตนรอด และมีส่วนกิน แล้วแบ่งแจกผู้อื่นต่อไป ไม่นิยมเอาเปรียบ ไม่นิยมสะสม นิยมแจกออกเผื่อแผ่กัน เสียสละออกเลี้ยงดูกัน รักกัน เป็นพี่เป็นน้องกัน ฟังเกิดแก่เจ็บตายกันจริงๆ เคารพคุณธรรมกัน อบอวน เป็นสุข อันนี้เป็นหลักเศรษฐศาสตร์ที่สมบูรณ์แบบ

ประเทศมหาอำนาจอย่างอเมริกาที่หลายประเทศจะไปเอาอย่าง อาตมาบอกให้เลย ว่าอเมริกา เป็นประเทศที่ไม่มีต้นราก เป็นประเทศเอาคนชาติไหนต่อชาติไหนไม่รู้มารวมกัน แล้วก็ไปปล้นประเทศอื่น อาตมาไม่ใช่חסตราตามุส แต่อาตมาพยากรณ์ให้เลย อเมริกานี้กว่าตนเยี่ยมไปไม่นานก็ร้อยปีหอก เพราะประเทศไร้ราก มีแต่ต้นแต่ต่อตัวตนของตน เขาต่างหลงสุข ดิตสุขที่ปรุงแต่ง หนาใหญ่ใจโต วิญญาณลึกๆที่รักคนในชาติเดียวกันไม่เหมือนประเทศที่มีราก

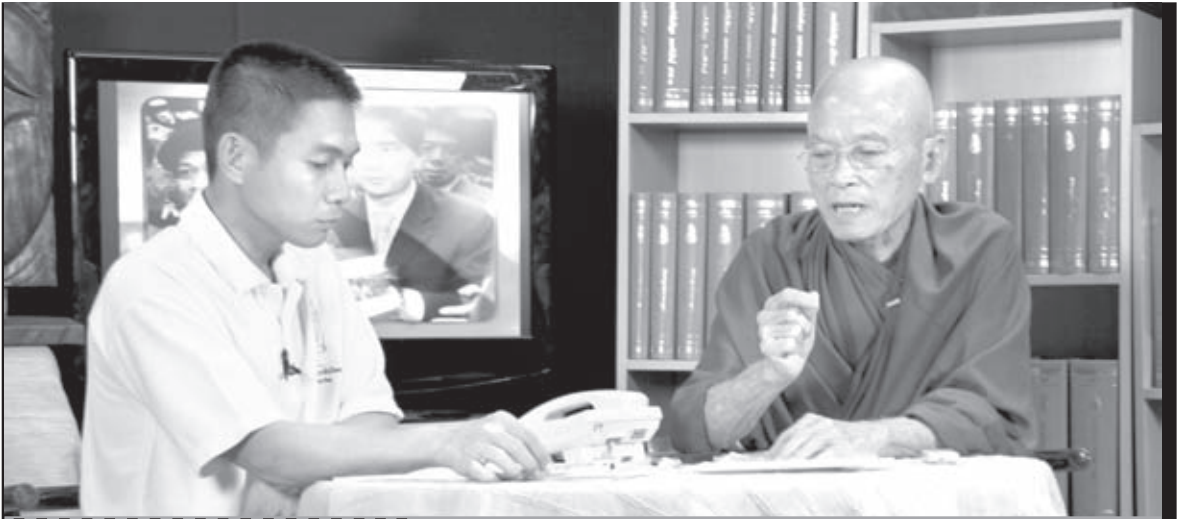
ประชาธิปไตยร่างกรงอุดมเล่ห์ ประชาธิปไตยอุดมคติที่ไฟฝัน

๒๕ ธ.ค. ๒๕๕๐ ในรายการประชาธิปไตยของคนหนุ่มสาว ได้นิมนต์พ่อท่านฯ ไปแสดงความเห็นเกี่ยวกับผลการเลือกตั้งและประชาธิปไตยในทรวงของพ่อท่านฯ จากบางส่วนของรายการดังนี้

พิธีกร : ผลการเลือกตั้งวันที่ ๒๓ ธันวาคม ประชาชนผู้ชมทางบ้านก็คงจะรู้แล้วนะฮะว่า พรรคไหนได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด จากผลการเลือกตั้งครั้งนี้พ่อท่านฯมีความเห็นอย่างไรบ้างครับ

พ่อท่านฯ : (หัวเราะ) อ้าว ก็เห็นอย่างที่ทุกคนเห็นละ ผลมันเป็นเช่นนี้ก็เพราะว่ามัน ไม่ใช่ประชาธิปไตย อาตมายังเห็นความเลอะเทอะของการเมืองไทย ที่ว่ามันไม่เป็นประชาธิปไตยก็ตรงที่ว่าผู้ไปอาสาสมัครเป็นผู้แทน เป็นตัวแทนของประชาชน ที่จะเข้าไปเป็น ส.ส. เนี่ยนะ ต้องมีการหาเสียง เนี่ย มันก็ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย การบอก “ขอให้มาเลือกฉัน มาเลือกฉัน” แค่นี้ก็ไม่ใช่ประชาธิปไตย แล้ว นี่ความเข้าใจด้านรัฐศาสตร์ของอาตมา ของคนอื่นอย่างไรอาตมาไม่รู้ แต่เขาจะมีเหตุผลอะไรต่ออะไรหรือความมโนโลมว่า ต้องจำเป็นให้หาเสียงก่อนอะไรก็ตามใจเขาเถอะ แต่อาตมาว่ามันยังไม่ใช่ ประชาธิปไตย มันยังไม่ใช่ “เสียงของประชาชน” แท้จริง เป็นแค่เสียงที่คุณไป “ขอ” จากเขา ไปคุยไม่โอ้อวด ดีไม่ดีหลอกเขา เขาไม่ได้รู้จักคุณจริง ยังไม่ได้เลือกคุณจริง ยังไม่ใช่ “เสียงแท้”

จนถึงวันนี้เนี่ยยังไม่เห็นมีนโยบายของเจ้าไหนเลยที่จะบอกประชาชนว่า ถ้าเราไปได้เป็นผู้บริหารแล้ว เราจะดำเนินการ“สร้างคน” จะช่วยทำให้คนดี มีคุณธรรม เป็นพลเมืองดีของประเทศ แล้วจะได้อยู่กับอย่างมีความสุข จะให้ความรู้ความสามารถแก่คน อย่างน้อยที่สุดก็ให้ความรู้ความเข้าใจ หรือให้เข้าใจว่าประชาธิปไตยคืออะไร

นอกจากหาเสียงแล้ว ยังใช้เล่ห์กล ใช้อำนาจบาตรใหญ่ ใช้เงินใช้ทองซื้อ แล้วไปอวดตัว อวดตนว่าฉันจะต้องไปเอานโยบายอะไรไปอวดอ้าง แล้วนโยบายนี้ขอพูดตรงๆเถอะ อาตมาตั้งแต่เห็นการเมืองมา จนถึงวันนี้เนี่ยยังไม่เห็นมีนโยบายของเจ้าไหนเลยที่จะบอกประชาชนว่า ถ้าเราไปได้เป็นผู้บริหารแล้ว เราจะดำเนินการ“สร้างคน” จะช่วยทำให้คนดี มีคุณธรรม เป็นพลเมืองดีของประเทศ แล้วจะได้อยู่กับอย่างมีความสุข จะให้ความรู้ความสามารถแก่คนอย่างน้อยที่สุดก็ให้ความรู้ความเข้าใจ หรือให้เข้าใจว่าประชาธิปไตยคืออะไร ประชาธิปไตยไม่ใช่แค่ไปเลือกตั้งแล้วก็จบ มันไม่ใช่ ประชาธิปไตยหมายถึงอิสระ เสรีภาพ ทุกคนมีอิสระ เสรีภาพ ยิ่งในระบบประชาธิปไตยทุกคนจะต้องมีสิทธิเสรี มีสิทธิที่จะต้องมีส่วนร่วมในการที่จะรับรู้ปัญหาบ้านเมือง รับรู้ในผู้ที่เราให้เป็นตัวแทนหรือให้เป็นผู้ไปบริหาร แม้แต่ข้าราชการจริงๆก็ตามไปทำงานให้แก่สังคมนี้ เขาไม่ใช่เป็นเจ้าของนายของประชาชน แต่ประชาชนเป็นนายของข้าราชการเพราะรับภาษี กินภาษี แล้วมารับใช้ประชาชน ข้าราชการเนี่ยจะต้องรับใช้ประชาชน ไม่ใช่เจ้าของประชาชน ไม่ใช่ผู้อยู่เหนือประชาชน ไม่ใช่เจ้านายคนจริงๆ แต่ประชาชนไม่รู้อันนี้เลย และนักการเมืองเองก็ไม่ทำตนเป็นคนรับใช้ประชาชนจริงเลย ทำตนเป็นเจ้านายคนมาตลอด ทุกวันนี้ข้าราชการก็เป็นนายประชาชน ยิ่งเป็นข้าราชการการเมืองเข้าไปอีกก็ยิ่งไปเบ่งอำนาจใหญ่เลย ยิ่งไม่ใช่ประชาธิปไตยอย่างมหาดล ยิ่งผู้ที่อาสาที่ รับอาสาจะไปเป็นผู้รับใช้ประชาชน จะไปทำงานให้แก่ประชาชนเนี่ย มันยิ่งจะต้องเป็นผู้ที่จะต้องรับใช้จริงๆ ไม่เห็นแก่ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข เขาไม่สอนประชาชนจริง ไม่ให้ความรู้เรื่องนี้จริง เขาไม่รู้จักประชาธิปไตยจริง

ในอุดมคติของอาตมาเป็นผู้ที่จะอาสาไปรับใช้ประชาชน needy จะต้องรับใช้จริงๆ ไม่รับรายได้เลย ผู้อาสาเข้าไปทำการเมืองต้องไม่เป็นอาชีพเลย ต้องให้ประชาชนเลี้ยงไว้ หรือรัฐมีสวัสดิการเลี้ยงไว้ ไม่ใช่ตั้งรายได้ให้ยิ่งสูงไว้จะได้ไม่โกง นักการเมืองต้องซื่อสัตย์ ถ้าประเทศที่ยังหาวิธีแก้การโกงอยู่ยังไม่ใช่ประเทศประชาธิปไตยหรอก ถ้าผู้รับใช้ประเทศเป็นผู้มักน้อยสันโดษ เป็นคนจน เป็นคนทำงานรับใช้จริงๆ รับรองคนจะเลี้ยงดูอุ้มชูไว้

คนที่ไม่รับเงินเดือนเลยให้ประชาชนเลี้ยงไว้ หรือว่ารัฐก็มีสวัสดิการสำหรับที่จะให้แก่ผู้ไปอาสาเป็นผู้แทนของประชาชนนี้ จะเป็นประชาธิปไตยที่ชัดเจนที่สุด เพราะฉะนั้นรัฐต้องเลี้ยงผู้อาสาเหล่านี้ไว้ โดยไม่ต้องเอาเงินไปใส่มือเขา แล้วผู้อาสาที่ต้องเสียสละจริงๆ ข้อสำคัญผู้ที่จะไปเป็นผู้แทนจริงๆ นี้จะต้องไปเป็นผู้ที่เสียสละ เป็นผู้ไม่เห็นแก่ตัว มีกิเลสน้อย หรือไม่มีกิเลสเลย

ระบอบประชาธิปไตยแบบนี้เป็นระบอบที่เยี่ยม ผู้ที่จะไปทำงานให้แก่ประชาชน จะต้องไม่มีตัวตน จะต้องไม่มีตัวกูของกู จะต้องไปช่วยประชาชนจริงๆ นี่เป็นสุดยอด แต่เมื่อไม่ถึงขนาดนั้น อย่างน้อยก็ต้องเป็นระดับอารีบุคคล คือเป็นคนที่มีกิเลสน้อย ระดับตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป จึงจะคู่ควรที่จะทำงานนี้ให้สังคมที่แท้จริง การไปอาสาหรือว่าไปช่วย ผู้จะไปบริหารก็คือไปทำงานรับใช้ ไปปกครองก็คือไปทำงานให้ประชาชน ต้องไม่ทำงานอย่างเห็นแก่ตัวหรืออย่างเห็นแก่พรรคพวก จึงจะเรียกว่าเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริง แต่ในโลกขณะนี้ประชาธิปไตยที่แท้จริงไม่เกิด

พิธีกร : แต่ ณ เวลานี้ ความเข้าใจของประชาชนคนไทยเอง ก็เข้าใจว่าการเลือกตั้งนี่คือสุดยอดของประชาธิปไตย

พ่อท่าน : นี่เข้าเป้าเลย นักการเมืองที่เข้ามาบริหารไม่เคยมีนโยบายสร้างคนให้รู้จักประชาธิปไตย ไม่มีใครตั้งนโยบายว่าต้องให้การศึกษาคน สร้างที่คน ไม่ใช่ไปสร้างที่เศรษฐกิจ ไม่ใช่ไปสร้างแต่เงินแต่ทอง ที่ผ่านมามีแต่นักสร้างประชานิยม ทำทุกอย่างเพื่อเอาใจคนให้มาชอบฉัน อันนี้มันวิธีการเล่ห์กลที่จะให้มาชอบฉันเท่านั้นเอง มันไม่ใช่การไปบริหาร มันเป็นการสร้างลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข มันแข่งกันอาชีพเลี้ยงชีวิต ตัวเองต้องการลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข โดยตรง แล้วก็ทำให้คนชื่นชมชื่นชอบ เพื่อหาประโยชน์ให้แก่ตน มันไม่ได้เสียสละ มันไม่ได้ให้ความรู้ ประชาธิปไตย มันไม่ได้มากระทำงานประชาธิปไตย ไม่ได้มาช่วยประชาชน แต่มาอาศัยประชาชนหากิน

การจะช่วยประชาชนนี้ หนึ่งต้องให้ประชาชนนั้นรู้จักประชาธิปไตย ให้การศึกษาจนรู้ว่าประชาธิปไตยนั้นไม่ใช่มีแค่เลือกตั้ง มันจะต้องสอนให้เขารู้จักสิทธิต่างๆ เพราะประชาธิปไตยจะต้องรู้จักสิทธิของมนุษยชน จะต้องมีสิทธิอะไรต่ออะไรแค่ไหน จะต้องรู้จักอิสระเสรีภาพ จะต้องมีอิสระเสรีภาพเต็มที่ ไม่ใช่ถูกเขาครอบงำ ไม่ใช่ถูกเขากำหนดอะไรต่างๆ นานา

การที่จะบริหารประเทศ นักปกครองบริหารเนี่ย จะต้องเข้ามามีนโยบายสร้างคนให้การศึกษา เป็นเอกเลย กระทรวงศึกษาต้องยิ่งใหญ่ให้การศึกษาแก่คน ตั้งแต่ให้การศึกษาที่ให้แก่คนมีศีลธรรม ซื่อสัตย์สุจริต ให้คนรู้เรื่องประชาธิปไตย แล้วก็การศึกษาที่จะพึ่งตนเองรอด นี่ก็เรื่องเข้าหาเศรษฐกิจที่ต้องทำงานทำการเป็น รู้จักล้มมาอาชีพ แต่จะต้องมีคุณธรรมเป็นหลัก รู้ว่าอะไรเป็นนโยบาย मुख อะไรเป็นเรื่องเหลวไหลในสังคม อะไรที่มนุษย์ไม่ควรแตะต้อง อย่างนี้เป็นต้น **แต่นโยบายหลักต้อง“สร้างคน” จึงจะเป็นประชาธิปไตยที่ยั่งยืน** ถ้าไม่สร้างคน ได้แต่ครอบงำทางความคิด แล้วก็ได้แต่บริหารให้คนโง่ลง ก็อย่างที่เคยพูดกันนะว่า นักบริหารปกครองเขาไม่อยากให้เห็นฉลาดหรอก เขาให้คนโง่ เขาจะได้ครอบงำง่ายๆ ทำมาหากินได้ สร้างอำนาจอยู่รักษาอำนาจไปอีกนานๆ นี่ก็รู้กันดีอยู่ เพราะฉะนั้นนี่คือความไม่จริงใจของนักการเมือง นอกจากไม่จริงใจ ก็อาจจะเห็นว่าไม่มีความรู้ ไม่เป็นนักรัฐศาสตร์ที่แท้

จริง เพราะนั่นจึงไปบริหารบ้านเมือง ไม่อยู่ในระบบที่จะต้องสร้างคน คำตอบมันไม่ได้อยู่ที่เงิน คำตอบมันไม่ได้อยู่ที่วัตถุ คำตอบมันอยู่ที่คน ถ้าสร้างคนสำเร็จแล้วทุกอย่างเจริญตามหมดแหละ

พิธีกร : มีปรากฏการณ์ทางสังคมตั้งแต่ไปขับไล่ระบอบทักษิณ แต่ในฝ่ายของระบอบทักษิณก็พยายามจะยื้อยุคกลับมาสู่สังคมไทยเหมือนเดิม โดยใช้กลวิธีต่างๆ ล่าสุดนี้ก่อนการเลือกตั้งพอท่านฯ ได้มีการแนะนำ แล้วก็เลือกฝ่ายที่น่าจะถ่วงดุลกับอำนาจของระบอบทักษิณ หรือพรรคที่ประกาศตัวเป็นตัวแทนของระบอบทักษิณใช้ไหมฮะ ในขณะที่สังคมกำลังเรียกร้องความสมัครสมานสามัคคี ความปรองดองกัน พอท่านฯ เลือกข้าง มันเหมือนทำให้สังคมแตกเป็นสองฝ่าย พอท่านฯ อธิบายตรงนี้ยังไงครับ

พ่อก่านฯ : ความแตกเป็น ๒ ฝ่ายนี้เป็นสังขารม ถูกกับผิด ดีกับชั่วเป็นสองฝ่ายแน่นอน ควรกับไม่ควรเป็น ๒ ฝ่ายแน่นอน ที่รำรอกกันว่าสมานฉันท์ๆกันอยู่นี้ อาตมาเข้าใจคนที่เขาเข้าใจผิดเข้าใจอยู่ว่าสังคมเข้าใจผิด แม้แต่คำว่าความเป็นกลางก็ดี สมานฉันท์ก็ดี เขาก็ยังเข้าใจหลวมๆ ผิดๆ อยู่เยอะ เพราะฉะนั้นถ้ายังจำได้ ตอนออกไปสู่การชุมนุมนั้น หนังสือที่เราพิมพ์ไปแจกหลายหมื่นเล่มเล่มสี่ซีวีวๆบางๆ ว่าด้วยความเป็นกลางต้องเข้าข้างคนดี อาตมาออกไปชุมนุม แล้วก็กระดมให้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกมาหลายหมื่นเล่ม ออกไปแจกจ่ายตอนนั้นเลย ในการชุมนุมคราวนั้น เพื่อที่จะแก้ความเข้าใจผิดของคนว่าความเป็นกลาง ไม่ใช่การอยู่ตรงกลาง ระหว่างคนถูกกับคนผิด หรือเอาความถูก-ความผิดมารวมกันแล้วแบ่งครึ่ง ไม่รู้เรื่องใครถูกใครผิด แล้วก็รวมๆกันกลางๆ ถูกผิดมารวมๆกัน ยังไงถูกๆ ผิดๆ ก็อยู่ด้วยกันเถอะ ทำไปด้วยกันเถอะ ผิดๆ ถูกๆ ทำครึ่งๆ กลางๆ คนผิดก็ทำผิดไป คนถูกก็ทำถูกไปเถอะ..อย่าไปว่าอะไรกัน อย่าไปทำอะไร เป็นกลางต้องอยู่เฉยๆ อยู่กลางๆ ไม่ไปว่าข้างไหน ไม่ต้องเข้าข้างไหน อย่างนั้นมันไม่ได้ มันจะต้องพยายามให้ชัดว่า อันไหนชั่ว-อันไหนดี อันไหนผิด-อันไหนถูก ไม่ใช่ผิดเอาถูกมารวมกันแล้วแบ่งครึ่ง คือความเป็นกลาง หรือแบ่งผิดแบ่งถูกกันคนละครึ่ง เราจะต้องช่วยกันห้ามสิ่งผิดหรือสิ่งชั่วนั้นให้เด็ดขาดก่อน หยุดชั่วก่อนอย่าทำชั่วต่อไป มันเป็นภัยแก่มวลหมู่สังคม เราทำอย่างนั้น เราใช้ปัญญาอย่าล้าเอียง ตรวจสอบให้ดี เราจะมีความสูงส่งถูกต้องอย่างจริงแท้แค่ไหนก็ตาม เราก็มีความจริงใจว่า เราเห็นว่าอันนี้ควรกว่า อันนี้ถูกกว่า อันนี้ดีกว่า เราก็มาบอกให้ประชาชนรู้ว่า เราเลือกข้าง เราบอกอันนี้ควรทำอย่างนี้ อันนี้ควรกว่าต้องทำอย่างนี้

คราวนี้ก็เช่นเดียวกัน อาตมาบอกว่า ควรจะทำอะไรก่อน อาตมาว่าตัดสินยังไม่ได้เหมือนกัน มีคนบอกมาว่าเอ...มันยังไม่ถูกทีเดียวนะ อาตมาว่าประมวลแล้วนี้ เราเห็นแล้วว่าพรรคพลังประชาชนกับพรรคประชาธิปัตย์นี้ มันเป็นแคนดิเดตกันอยู่ ๒ พรรคจริงๆ ซึ่งผลออกมาแล้ว เลือกตั้งออกมาแล้วมันก็ใช่ เพราะฉะนั้นเราจะทำอย่างไร ให้อำนาจเก่าหรือพรรคพลังประชาชนนี้ระงับไปก่อนพักยกไปก่อน เพราะอาตมาเทศน์ก่อนแล้วว่า อาตมารู้จักจิตวิญญาณ รู้จักกิเลสถึงได้เทศน์ว่า นี่มันลักษณะของอุปกิเลส ๑๖ ออกมาเต็มที่แล้ว เขาควรจะเป็นนักกีฬา เป็นผู้ใหญ่ เป็นผู้ที่ต้องรู้จักพัก รู้จักควร รู้จักแพ้ รู้จักชนะ หรือว่ารู้จักระงับ รู้จักให้ออกาสผู้อื่น ถ้าผู้ใหญ่ไม่รู้จักให้ออกาสผู้อื่นเลย เอาแต่อัตตาตัวตนว่ากูเท่านั้นเก่ง กูเท่านั้นดี กูเท่านั้นที่จะช่วยได้ในโลกนี้ทั้งโลก มันก็ใหญ่เกินไป มันเป็นพระเจ้าเกินไป มันไม่ไหวหรอก เพราะฉะนั้นถ้าทำเป็นอัตตาใหญ่ ตัวตนมีโอ้อวดขนาดนี้แล้วมันไปไม่รอด

อาตมาขยายความอุปกิเลส ๑๖ ของพระพุทธเจ้า ได้เทศน์ไปตั้งหลายครั้งหลายคราว จนสุดท้ายมันก็ใกล้เวลาเข้ามาแล้ว คนก็เอ...แบบนี้ไม่ไหวหรอก ถ้าเมื่อเหตุการณ์ถึงขนาดนี้ ก็ยังไม่เข้าใจกันว่าควรจะต้องให้การบริหารนี้เปลี่ยนแปลงไปซะก่อน อันนั้นก็รู้อยู่แล้ว แม้แต่การปฏิวัติคราวนี้ก็

เป็นอำนาจของประชาธิปไตยแท้ๆ เพราะประชาชนเห็นด้วย ให้ดอกไม้กันใหญ่ เป็นอำนาจของ

ประชาชนอย่างที่พูดไปแล้วว่า อันนี้มันก็ถูกต้องแล้วนะ เพราะงั้นคุณวรชชะก่อนสิ คุณก็รู้แต่คุณก็ดันท้วง เขาก็ยึดแต่ว่าต้องเขาๆเท่านั้น แล้วคุณก็รอกบงำด้วยการใช้ความฉลาดต่างๆนานา อาตมาก็เห็นถึงบอกว่า ความฉลาดแกมโกงพวกนี้ อาตมาเข้าใจ เพราะในโลกนี้ความฉลาดกับอวิชาชาเนี่ยมันไม่เหมือนกัน เขามีความฉลาดแต่เขาอวิชาชา เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้ความฉลาดของเขาด้วยอวิชาชา โลกถึงบรรลัยสังคมถึงบรรลัย อาตมาก็พยายามพูดอันนี้ตามภูมิของอาตมาว่า อาตมาเห็นจริงอย่างนี้ และอาตมาก็ไปทำความจริงใจอันนี้

แม้แต่ไปชี้ระบุว่าจะต้องเลือกประชาธิปไตย ก็ไม่ได้หมายความว่า อาตมายกให้ประชาธิปไตยถูกต้องที่สุด ดีที่สุด ไม่ใช่ แต่องค์ประกอบของเหตุการณ์นั้นมันควรจะทำอย่างนั้นก่อน สถานการณ์ปัจจุบันเป็นอย่างนี้ ปัจจุบันตัดสินได้อย่างนี้ ควรจะทำอะไรก่อนเป็นประเด็นแรก เพราะอาตมาก็ดูแล้วว่าฝีมือประชาธิปไตยขนาดไหน ฝีมือของไทยรักไทยขนาดไหน ใครป่วนเมืองมากกว่ากัน อาตมาใช้วิจารณ์ญาณของอาตมาตัดสินแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าอาตมาจะเปิดโอกาสให้ประชาธิปไตยบริหารปกครองสังคมตอนนี้ อาตมาว่าป่วนเมืองน้อยกว่า หรือว่าทำความเสียหายให้แก่สังคมประเทศชาติน้อยกว่า ตามภูมิของอาตมาเห็นว่า พลึงประชาชนเขาก็ประกาศอยู่แล้วว่า เขาเป็นนอมินีของไทยรักไทย ถึงจะหลบเลี่ยงหลบตะแลงกลับไปกลับมา พูดว่าใช่-ไม่ใช่ ไม่มีท่อน้ำเลี้ยง ไม่ใช่มาบริหารสั่งการ ไม่ได้ส่งชีกลิ้วจะใช้อำนาจอะไร อาตมาว่าเป็นการพูดสับปลั้บอยู่ทั้งนั้นแหละ อาตมาจึงเห็นว่าอันนี้ไม่ต้องพิจารณากันเลย เพราะเป็นตัวแทนของอำนาจเก่าตั้งๆอยู่แล้ว ทั้งโดยพฤตินัย และโดยความจริงทุกอย่าง ไม่ต้องรอให้คนฉลาดมาตัดสินก็ได้ เพราะฉะนั้นคุณก็หยุดชะก่อนสิ มันทำความเสียหายมาตั้งเยอะตั้งแยะ ก็พักก่อน คนอื่นๆเขาประเทศอื่นๆเขา นักบริหารเขามีมารยาททางการเมือง มีอะไรผิดหน้อยก็ลาออกแล้ว แต่ของเราเนี่ยมีคดีมากมายฟ้องร้องกันไม่รู้เท่าไร หมายจับก็ออกแล้วยังไม่หยุดเลย ไม่เคยพักเลย แล้วจะไปดันทุรังยังนั้นได้ยังไง

พิธีกร : ตรงนี้แหละครับที่ผลการเลือกตั้งก็ออกมาแล้วว่าประชาชนตัดสินใจแล้วว่าเลือกพรรคพลังประชาชน

พ่อท่าน : มันซับซ้อน เอ้า..ตกลงมาพูดถึงประเด็นนี้ เาจะจับประเด็นว่าผลของการเลือกตั้งครั้งนี้ บอกว่านี่คือความถูกต้องของอำนาจประชาธิปไตย สรุปลังนี้

พิธีกร : แล้วให้ยอมรับผลการเลือกตั้งด้วย ทุกฝ่ายเรียกร้องกันมากมาย

พ่อท่าน : อาตมาขอพูดไปตามความรู้ของอาตมาเลยว่า การเลือกตั้งคราวนี้ไม่ใช่ประชาธิปไตย ไม่ใช่อำนาจประชาชนที่สุจริตถูกต้อง ขอยืนยันเลย แม้อาตมามีภูมิรัฐศาสตร์แค่ไล่เดือน กิ่งก็อ แ่่งๆปลาๆก็ไม่ถึงนั้นนะ อาตมาขอยืนยันเลยว่ามันไม่ใช่อำนาจของประชาชนที่เป็นประชาธิปไตย ที่ถูกต้อง มันเป็นอำนาจของประชาชนที่ถูกครอบงำทางความคิด เป็นอำนาจของประชาชนที่ถูกซื้อ ถูกหลอก อำนาจของประชาชนที่มันเกิดจากการที่คุณจัดตั้ง คุณใช้อำนาจหลอกลวง ซึ่งอาตมาบอกแล้วว่า แค่คุณไปบอกไปหาเสียงนี้มันก็ไม่ใช่ประชาธิปไตยแล้ว ถ้าเข้าใจแนวคิดอันนี้ก็รู้เลยว่ามันไม่ใช่ อำนาจประชาธิปไตยที่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นจะมาคุยไม้อ้อว่านี่คืออำนาจประชาธิปไตย เหมือนชี้ฟัน มันไม่ใช่หรอก แล้วเล่าให้เลี่ยมอันนั้นนะ ร่ายกาจขนาดหนักด้วย

พิธีกร : หลายฝ่ายก็กำลังเป็นห่วงอยู่ว่าพรรคพลังประชาชนนี้ได้รับเสียงข้างมาก แล้วจัดตั้งรัฐบาล ก็เป็นห่วงกันอยู่ว่าสถานการณ์การเมืองจะเกิดความวุ่นวาย พ่อท่านเป็นห่วงไหมครับ

พ่อท่าน : ถ้าจะพูดถึงว่าความเป็นห่วงก็เป็นห่วง เพราะรู้ที่อยู่เห็นอยู่ว่า มันจะเป็นอะไรต่ออะไรจะเกิด โดยการคาดคะเน โดยการใส่สามัญสำนึก ใช้วิจารณ์ญาณหรือภูมิปัญญาที่จะพอเอาได้ เพราะคนมันมีกิเลส เรื่องกิเลสที่แหละมันจะไม่ยอมกัน เมื่อไม่ยอมกันมันก็ต้องเกิดปะทะกันต่อสู้กัน เกิดการแย่งชิงหรือถึงขั้นรบราฆ่าฟันกัน

พิธีกร : ซึ่งอาจจะมีการเผชิญหน้ากันอีกใช่ไหมครับ

พ่อท่าน : มันเผชิญแน่ ขณะนี้มันก็เห็นการต่อสู้กันอย่างบ้าระห่ำอยู่ที่นี่ ใช้เล่ห์กล ใช้แทคติ ใช้ทุกวิถีทาง ก็เห็นอยู่แล้ว

พิธีกร : และ ณ สถานการณ์เวลานี้ พ่อท่านประเมินว่าองค์กรศาสนาพุทธอย่างสันติอโศกนี้ จะเข้าไปมีบทบาทหรือว่ามีแนวทางยังงัยไหมฮะ ที่จะช่วยบรรเทาความเดือดร้อนตรงนี้

พ่อท่าน : อาตมาก็เป็นมนุษยธรรมดาที่ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้ามาแล้ว ก็มี ความเข้าใจในความเป็นมนุษยชาติ เข้าใจความเป็นสังคมแล้ว อาตมาก็ไม่ได้ติดยึดในความเป็นตัวตนอะไร แม้แต่ในหลักเกณฑ์ในกฎหมายก็ดี อาตมาก็เข้าใจว่าเขามีหลักเกณฑ์มีกฎของสังคมหลายๆอย่าง เช่นกฎหมายหรือกฎของสังคมประเทศไทยขจัดศาสนาออกไปจากการเมือง ไม่ให้ไปยุ่งกับการเมือง อันนี้อาตมาก็ยืนยันว่าเป็นการบัญญัติกฎหมายที่ผิด เพราะฉะนั้นอาตมาจะไม่ทำตาม ผู้ที่เขาไม่ยอม เขาก็ไม่ยอมรับว่าอาตมาเป็นนักบวชหรือเป็นชาวพุทธ ซึ่งก็ไม่มีปัญหา เพราะอาตมาไม่ได้ไปติดยึดในบัญญัติพวกนั้นหรอก เขาจะเข้าใจว่าอาตมาไม่ใช่พระ ไม่ใช่ชาวพุทธ เป็นพวกที่ทำกรรมวินัยวิปริต หรือวิปริตออกไปจากกรรมวินัยแล้วก็ตาม อาตมาไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้เสียดาย ไม่ได้เสียใจอะไรทั้งนั้นแหละ เพียงสงสารผู้ที่เข้าใจผิดอย่างนั้นเท่านั้นเอง แต่อาตมาก็ขอยืนยันว่า อาตมาอยู่กับศาสนาพุทธนี้แหละ ตราบที่อาตมายังมีชีวิตอยู่กับสังคม อาตมาก็จะขอทำงานตามหน้าที่พลเมืองดี แม้แต่ด้านการเมือง

อาตมายืนยันแล้ว พระพุทธเจ้านี้เป็นนักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ที่ทำงานการเมือง สำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ในชีวิตของพระองค์ แม้ยุคสมัยนี้การเมืองเป็นประชาธิปไตยกันเกือบทั้งโลก ก็ยังทำประชาธิปไตยได้ไม่เลิควิเศษเท่าที่พระพุทธเจ้าทรงทำสำเร็จในยุคของพระองค์ ที่เป็นยุคทาสยุค

พระพุทธรูปนี้เป็นนักการเมือง หรือศาสนาพุทธรูปนี้เป็นศาสนาของผู้ที่จะทำงานการเมืองบริสุทธิ์ใจ การเมืองอย่างสุดยอดแห่งประชาธิปไตยได้ เพราะเอาธรรมะเป็นแกนของประชาธิปไตย และคนที่ไปทำงานการเมืองต้องมีธรรมะชั้นอารียะเป็นโสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์จึงจะทำให้ประเทศชาติบ้านเมืองสงบร่มเย็นเจริญงอกงามจริงและยืนนานได้

บันทึกจาก...ปัจฉิมกาล

สมบูรณาญาสิทธิราชย์แท้ๆเลย ยังไม่มีใครเท่าเทียม เท่าที่มีนักการเมืองยังไม่มีผู้ใดยิ่งใหญ่เท่า อย่างที่พูดคร่ำๆไปแล้วว่า ท่านเป็นนักการเมืองในยุคทาสในยุคไหน ท่านสามารถตั้งรัฐอิสระที่เป็นประชาธิปไตยได้สำเร็จ ท่ามกลางสมบูรณาญาสิทธิราชย์ท่ามกลางยุคทาสได้ถึงขนาดนั้น เป็นต้น เพราะฉะนั้นการเมืองของพุทธรูปนี้ขอยืนยันว่า พระพุทธรูปนี้เป็นนักการเมือง หรือศาสนาพุทธรูปนี้เป็นศาสนาของผู้ที่จะทำงานการเมืองบริสุทธิ์ใจ การเมืองอย่างสุดยอดแห่งประชาธิปไตยได้ เพราะเอาธรรมะเป็นแกนของประชาธิปไตย และคนที่ไปทำงานการเมืองต้องมีธรรมะชั้นอารียะเป็นโสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์จึงจะทำให้ประเทศชาติบ้านเมืองสงบร่มเย็นงอกงามจริงและยืนนานได้ อาตมามั่นใจว่าเป็นเช่นนั้น แม้ที่สุดขณะนี้ถึงชาวโศกจะต้องตั้งพรรคการเมืองทั้งๆที่ไม่ได้คิดจะตั้งเลย เราไม่ได้อยากตั้ง แต่เมื่อเหตุปัจจัยมันบีบเข้ามาให้ต้องตั้ง เราก็ตัดต้องตั้ง เราต้องตั้งพรรคเพื่อฟ้าดินขึ้นมา ซึ่งตั้งมาแล้วเราก็ไม่ดำเนินการเมืองอย่างที่เขาคิด เพราะเรารู้ว่าอันนั้นมันยังไม่เป็นประชาธิปไตย เราก็จะดำเนินพรรคการเมืองนี้ให้เป็นประชาธิปไตยตามความคิดความเชื่อของเรา แต่ไม่ผิดกฎหมายนะ โดยจะใช้เวลานานเท่าไร ก็พยายามไป อาตมามยังพูดกับพวกเราและเคยคุยกับพลเอกชวลิตว่าเรื่องนี้จะต้องมาทำอย่างนี้ๆ ท่านถามว่าจะใช้เวลาเท่าไร อาตมาบอกว่า ๕๐๐ ปี ท่านบอก โอ้โฮ...ท่าน มันนานไปซัก ๓๐ ปีไม่ได้หรือ ท่านชวลิตเคยมาที่บ้านราชาณีที่หนึ่งก็หนึ่งคุยกัน

พิธีกร : ผมเชื่อว่าตอนนี้ประชาชนคงเยอะพอสมควรที่รู้สึกว่่าเครียดกับสถานการณ์การเมือง ณ เวลปัจจุบันเขาคิดจิตใจอย่างไรซะ ให้รับกับเหตุการณ์บ้านเมืองที่มันลึบสนุ่นวายตรงนี้

พ่อท่าน : ประเด็นแรก ก่อนอื่นเลยนี้ เราต้องหัดวางใจ คืออย่าไปยึดติด อย่าเข้าใจว่าบ้านเมืองนี้เป็นของเราคนเดียว มันเป็นเรื่องของทุกคนที่ต้องช่วยกัน เราจะคลายใจนิดหนึ่ง อย่าไปยึดมั่นถือมั่น ว่าเหม...บ้านเมืองเป็นของเรา เราก็เลยเครียด เราก็เลยอะไรกินไปนั่นหนึ่ง แต่ก็ไม่ใช่ไม่เอาตาตุ่มแลเลยนะ เราต้องทำภาระหน้าที่พลเมืองดีที่พึงปฏิบัติกับบ้านเมืองแน่ สอง ต้องพยายามตั้งสติแล้วก็ใช้ปัญญาคิดให้ดีๆว่าเราก็ต้องรับรู้สังคม มันมีเหตุปัจจัยมาอย่างนั้นมันมาฉลาดหรือโง่ มันก็เท่าที่ประเทศเรามี เรามีประชากรที่ฉลาดเท่าที่เขาโง่ หรือมีประชากรที่เขาโง่เท่าที่เขาฉลาด แล้วก็เห็นให้ชัดว่าประชากรของไทยเป็นอย่างนี้ ตั้งแต่ผู้บริหารลงมา ก็มีความโง่และความฉลาดเท่าที่มันมีจริงเท่านี้ มันจึงต้องเกิดเหตุการณ์ เกิดปรากฏการณ์อย่างที่มีมันเป็นนี้แหละ เราก็ต้องยอมรับว่า มันเกิดอย่างนี้ ก็ตั้งสติตั้งปัญญาว่า เราจะช่วยกันอย่างไรดี แล้วตั้งใจช่วยโดยอย่าใจเสีย โดยให้วางใจอย่างที่กำลังตอนต้นพยายามกระทำไป อย่าท้อแท้ เพราะทุกอย่างมันจะต้องต่อสู้ ยิ่งยุคนี้มันจะถึงกลียุคอยู่แล้ว มันจะต้องอดทนและต่อสู้ และต้องใช้สติ สัมปชัญญะปัญญาอย่างดี ข้อสำคัญปฏิบัติตามที่จิตใจของเรา

ลดละกิเลสให้ได้มากๆนี่จะเป็นการช่วยประเทศชาติได้ดีที่สุด

ในวาระสิ้นปีเก่า ขึ้นปีใหม่ใหม่ ฟอท่านได้ประพันธ์บทกวี ที่มีเนื้อหาเหมือนกับ “ขอ” อย่าง เทวนิยมเหมือนกับจะ “หวัง” ให้ความรู้กับสังคมถึงความสุขที่มนุษย์ควรใฝ่ฝัน แรกๆข้าพเจ้าคิดว่า อาจจะเป็นเพราะบรรยากาศการเมืองดูร้อนแรงกระมัง จึงได้ประพันธ์บทกวีนี้ขึ้นมา ต่อมาจึงทราบว่า คำว่า “ขอ” ที่ฟอท่านใช้นั้น เป็นการใช้อย่างคนสุภาพๆ มีมารยาทดี เป็นการขอโอกาสนำเสนอ ความสุขอีกแบบหนึ่ง ให้กับมนุษยชาติได้พิจารณา ไม่ใช่ขออย่างอ้อนวอนพระเจ้า อ้อนวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ที่เป็นเทวนิยม...

ขอ “ความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืน” จงมีแด่มวลมนุษยชาติ

◇ ขอ..ให้พิศพินาศเหล่า	โลมสมัย
ความสุข..โลกีย์ไฟ	ยุคนี้
ที่ยิ่งใหญ่..คือ ภัย	โลกีย์สุข
และยั่งยืน..อยู่ชั่ว	ทุกซีให้ทนเห็น
จง..เป็นคนอย่างไร	บุญใจ
มี..แต่ชีวิตไป	ไปรู้
แต่..ชาติกษัตริย์โย	บ่ตระหนัก ไตฤ
มวลมนุษยชาติ..ผู้	ทุซ้สุขหลง
ความสุข..พงศ์หนึ่งนั้น	โลกียรส
ที่..ปุถุชนติดหมด	ทั่วถ้วน
ยิ่งใหญ่..จะละลด	ยากสุด สุดเฮย
และยั่งยืน..หลอกล้วน	จึงต้องศึกษา
คือ..หาทางจรรณะสร้าง	ภูมิธรรม
โลกุตรสุข..สำ	เรีจรู้
ปรมังสุขขัง..นำ	มนุษยสู่ สันติแล
ยิ่งใหญ่ยั่งยืน..ผู้	สุขไดยั่งยืน.

 รักปรัาม.

๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

กราบนมัสการพ่อท่านด้วยเคารพ

อยู่ภูผา มาครบสามพรรษา
ทุกสิ่งเปลี่ยนตามกรรมและเวลา
ตระหนักว่าอย่ายึดมั่นสิ่งอันใด

โลกนี่คือโรงเรียนของชีวิต
ความถูกผิดคือสมมุติหยุดสงสัย
สรรพสิ่งคือบทเรียนอันกว้างไกล
ชั้นดีห้าไร่คือรูปธรรมประจำตน

บุพกรรมคือเครื่องชี้ให้รู้ว่า
ทั้งวันนี้และวันหน้ามาเป็นผล
จะสูงต่ำก็อยู่ที่เราทำตน
จะดีชั่วก็คือผลที่ตนทำ

ภูผา คือห้องเรียนสมณะ
ฝึกเจโตสมณะทุกเช้าค่ำ
ศีลวินัยเน้นหนักเป็นหลักนำ
วิปัสสนาหมั่นขยันชำระตน

กิจวัตรกิจกรรมคือนิสัย
เอาหมูกุ่มเป็นใหญ่ไม่ผันผวน
บรรลุนิพพานเป็นทีมทั้งกระบวน
นิพพานล้วนสัมฤทธิ์ด้วยมิตรดี

☆ ส.ธรรมาภรณ์

กำลังใจแต่...บknน้อย

ชอบ ฟ้าแลลิลี
กางปีกทะยานไป

บางครั้งช่างร้อนรุ่ม
อาทิตยและลมเย็น

เหนื่อยไหมเจ้านกน้อย
มีไหมที่เคยท้อ

ขอเป็นกำลังใจให้
ยินดีและชื่นชม

หมุ่มเมฆพลิวกระจายไกล
ยังที่หมายแห่งใจฝัน

บางครั้งเจ้าก็หนาวสัน
รู้สึกพริ้นบ้างไหมหนอ

พักเสียน้อยค่อยไปต่อ
หรือร้องร่ายยามโศกตรม

สู่จุดหมายตั้งใจสม
เมื่อฝ่าลมสู่เส้นชัย

☆ เสียงไท ส.วิท

นาวาบุญนิยม

นั่งเรือไปจากโคนต้นตาลโตนด
เขาเลื่อยหลุดผ้าโลดเป็นสองส่วน
ขุดเรือไปได้สองลำตามกระบวน
ช่างชาวบ้านชักชวนขุดเรือใช้
นั่งคุกเข่าวาดหัวเรือขวาซ้ายขวา
นั่งยองอย่าเรือไปโคลงเคลงได้
ฝึกสติตัวตั้งระวังระไว

เป็นสมบัติคนไทยแบบพอเพียง
หลายแห่งเก็บเรือเล็กไว้หลายขนาด
หลายวัดเจ้าอาวาสทำสุดเหวี่ยง
วัดม่วงวัดข่อยอย่างทองพระเผด็จ
จัดพิธีภักดิ์หลากลำเรือ

ที่บ้านราชเมืองเรือเหนือกว่านั้น
เรือลำใหญ่หลายต้นน้ำหนักเหลือ
ตะลอนตะลอนตะลิ่งตะลิ่งหนึ่งเรือเกลือ
จากเจ้าพระยาเหลือเชื้อสู่แม่มูล
แม่มูลน้อยแต่เรือใหญ่หลายลำอยู่

เป็นเหย้าเรือนวัดสู้ไม่เสียศูนย์
อยู่กับน้ำคลองน้ำไม่อาดูร
ปลุกญาติธรรมเทิดทูนธรรมธารา
เกิดตระกูล “นาวาบุญนิยม”
มาสัมพันธ์เหมาะสมอุดมค่า
เหมือนกรรมนัตกรรมหนูนบุญนำพา
มาร่วมนั่งนาวาบุญนิยมฯ

☆ กวีเรื่อง ไทยเขียว

บูชาคุณชาวนา

ไครหนอไคร หามหาบ ทนอาบเหงื่อ
ไครหนอไคร กุลเกื้อ เอื้อผลิตผล
ไครหนอไคร ทำงานเลี้ยง เลี้ยงผู้คน
ไครหนอไคร ฝ่าลมฝน ทนตรากตรำ
ไครหนอไคร แม้ขาดทุน ยังขายข้าว
ไครหนอไคร แม่ปวดร้าว ยังถล่ำ
ไครหนอไคร โดนเขาหลอก หอกที่มดำ
ไครหนอไคร หัวคะม่า ก้มทำนา
ขอเทิดทูน ชาวนา ผู้ปลูกข้าว
ช่วยเลี้ยงเรา อิ่มหนา พรำศึกษา
ให้อาหาร ให้ชีวิต จิตเมตตา
น้อมบูชา ซึ่งค่า ชาวนาเรา

☆ อ.นักบุญ จันทพันธ์

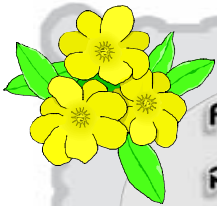
สิกขมาตุผลดี สะอาดวงศ์
ธรรมาวาส
สตรีดีเด่น
ในพระพุทธศาสนาแห่งโลก

เนื่องในวันสตรี
สากล ๘ มีนาคม
(*International Women's Day*
March 8th) คณะ

กรรมการรางวัลสตรีดีเด่นใน
พระพุทธศาสนา ได้จัดงานมอบ “รางวัล
สตรีดีเด่นในพระพุทธศาสนาแห่งโลก” ขึ้น
พร้อมกับการร่วมฉลองวันสตรีสากลด้วย

“รางวัลสตรีดีเด่นในพระพุทธ
ศาสนาแห่งโลก” เกิดขึ้นจากกลุ่มบุคคลที่มี
ทั้งนักบวชและนักวิชาการจากนานาประเทศมา

รวมตัวกันตั้งเป็น “คณะกรรมการรางวัลสตรีดีเด่นในพระพุทธศาสนา” โดยเล็งเห็นประโยชน์ที่จะ
เกิดขึ้นต่อบทบาทและสถานภาพของสตรี ซึ่งส่งเสริมผ่านกิจกรรมต่างๆ ด้วยวัตถุประสงค์ เพื่อเป็น
การยกย่องคุณงามความดี และส่งเสริมผลงานสร้างสรรค์ ที่สตรีชาวพุทธทั่วโลกได้กระทำไว้แก่มวล
มนุษยชาติ

คณะผู้ได้รับรางวัล
สตรีดีเด่นในพระพุทธศาสนา
จากต่างประเทศ
มาเยือน
พุทธสถานสีมาอโศก

เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๑ ที่ผ่านมา พุทธสถานสีมาอโศกได้มีโอกาสนำหน้าที่เป็นตัวแทน
ของชาวอโศก ในการต้อนรับคณะผู้ได้รับรางวัลสตรีดีเด่นในพระพุทธศาสนาจากหลายประเทศ อาทิ
ภิกษุณีเมียง ซุง ชุนิม จากประเทศเกาหลีใต้ มีตำแหน่งเป็นประธานสมาคมภิกษุณีพุทธศาสนาแห่ง
ชาติเกาหลี มีผู้ติดตามเป็นภิกษุณีมาด้วย ๒ รูป คุณซิลเวีย เวตเซล ชาวเยอรมัน เชี่ยวชาญในพุทธ
ศาสนาแบบทิเบต เป็นผู้แปลหนังสือพุทธศาสนาเป็นภาษาเยอรมันหลายเล่ม รวมทั้งผลักดันให้เกิด
หลักสูตรการศึกษาพุทธศาสนาในโรงเรียนในกรุงเบอร์ลิน พร้อมผู้ติดตามซึ่งเป็นลูกศิษย์ชาวสวิส-
เซอร์แลนด์ ๑ คน คุณแจ็กเกอร์ลิน เครเมอร์ ชาวอเมริกัน นับถือพุทธศาสนาแบบศรีลังกามานาน
กว่า ๓๐ ปี เขียนหนังสือมีเนื้อหาประยุกต์พุทธศาสนากับการตั้งครรภ์ การให้กำเนิดบุตร การเป็นแม่
และการสร้างครอบครัว เป็นผู้ก่อตั้งมูลนิธิเพื่อพัฒนาครอบครัวพุทธในแบบตะวันตกและสอนการปฏิบัติ

พิธีมอบรางวัลสตรีดีเด่นในพระพุทธศาสนา(*Outstanding Women in Buddhism Awards Ceremony*) จึงเกิดขึ้นครั้งแรกในปีพ.ศ.๒๕๔๕ ณ ห้องประชุมของสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี ดอนเมือง ในพระอุปถัมภ์พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ และต่อมาในปีพ.ศ.๒๕๔๗ พ.ศ.๒๕๕๐ งานดังกล่าวได้จัดขึ้น ณ ห้องประชุมขององค์การสหประชาชาติ กรุงเทพฯ

สำหรับปี ๒๕๕๑ นี้ จัดพิธีมอบ ณ สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ ถนนเดชะตุงคะ แขวงทุ่งสีกัน ดอนเมือง กรุงเทพฯ **ในวันพฤหัสบดีที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๑** ตั้งแต่เวลา ๐๘.๓๐-๑๕.๓๐ น. ในพระอุปถัมภ์พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ

รางวัลสตรีดีเด่นในพระพุทธศาสนา ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๑ มีสตรีชาวพุทธจากทั่วโลกได้รับรางวัลรวมทั้งสิ้น ๒๐ คน จาก ๗ ประเทศ ดังนี้

-ชาวไทย ๘ ท่าน คือ ภิกษุณีศีลนันทา, ลิกขมาตุมุสตี สะอาดวงศ์, แม่ชีพิมพ์ใจ มณีรัตน์, แม่ชีวาริ ชื้อทัศนะประสิทธิ์, แพทย์หญิงคุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์, คุณเตือนใจ (กฤษณา อยุรยา)ดีเทศน์, คุณอังกูร วงศ์เจริญ, คุณอรสม ลิทธิสาคร

-ชาวอเมริกัน ๔ ท่าน คือ ภิกษุณีเปมะ ไชตรอน, ภิกษุณีเบธ เคนจิ โกลด์ริง, ภิกษุณีแพทริเซีย ไดแอน เบนเนจ, คุณแจคเกอริล เครเมอร์

ธรรมปริทาอินเทอร์เน็ตแก่ผู้สนใจทั่วไป พร้อมผู้ติดตามชาวอเมริกัน ๑ คน โดยมีภิกษุณีรัตนาวลี (ฝ่ายเถรวาท) ผู้ก่อตั้ง *The Outstanding Women in Buddhism Awards Committee* เป็นผู้นำคณะ และผู้ติดตามทั้งชาวไทยและต่างชาติรวมทั้งสิ้น ๑๒ ท่าน

ลิกขมาตุมุสตี สะอาดวงศ์ นักบวชหญิงของชาวโศก ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้รับรางวัลในครั้งนี้ด้วย ได้เดินทางมาที่สีมาโศกล่วงหน้าเพื่อคอยต้อนรับคณะผู้มาเยือน พร้อมด้วยลิกขมาตุแสงฝน คุณกรักน้ำเพชร และล้ามมืออาชีพ คุณหนึ่งน้ำ นาวาบุญนิยม ที่ทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยม

หลังจากสมณะสร้างไท ปณิโต ได้กล่าวต้อนรับและปฏิสันถารกันเล็กน้อยแล้ว ก่อนออกเดินชมชุมชน ภิกษุณีชาวเกาหลี จะขอถวายเงินให้กับลิกขมาตุมุสตี แต่ลิกขมาตุไม่รับ ล้ามชี้แจงว่าลิกขมาตุรับเงินไม่ได้ ท่านก็อ้างได้นำฟังว่า ตาม

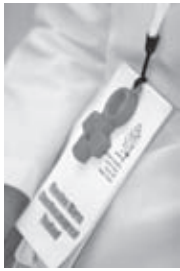
จากซ้าย
แม่ชีวาริ
ชื่อทัศนะ
ประสิทธิ์

พล.คุณหญิงพรทิพย์ โรจนสุนันท์, คุณเตือนใจ (กุญชร ฌอชญา)ตีเทศน์, คุณอังกร วงศ์เจริญ, คุณอรสม สิทธิสาร

- ชาวจีนไทเป ๓ ท่าน คือ ภิกษุณีซีก เจียน เยน, ภิกษุณีซีก เว่ย ซุน, แพทย์หญิงหลี่ หัว หยาง

- ชาวเยอรมัน ๒ ท่าน คือ ภิกษุณี มุทิตา, คุณซิล เวีย เวทเชล
- ชาวเกาหลีใต้ ๑ ท่าน คือ ภิกษุณีดร.เมียง ซุง ชุนนิม
- ชาวอังกฤษ ๑ ท่าน คือ ภิกษุณีอานันทะโพธิ
- ชาวญี่ปุ่น ๑ ท่าน คือ คุณโนบูกะ โอนะ

เมื่อเวลา ๐๘.๑๕ น. วันที่ ๖ มี.ค.๒๕๕๑ ลิกขมาตุ ผุสดี สะอาดวงศ์ พร้อมด้วยลิกขมาตุอีก ๔ รูป ภิกข์ ๒ ท่าน และญาติธรรม ๘ คน เดินทางถึงห้องประชุมสมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรีฯ ในการลงทะเบียนจะได้รับป้ายคล้องคอที่มีนกหวีดสีแดงแขวนอยู่ เป็นเครื่องหมาย

ธรรมเนียมการไปเยี่ยมเยือนจะต้องหิ้วผักผลไม้มาฝากเจ้าภาพด้วย แต่ท่านไม่สามารถนำสิ่งเหล่านั้นมาได้ เงินนี้จึงไม่ใช่เงิน แต่เป็นสิ่งแทนผักผลไม้ที่ท่านควรจะนำมาฝาก ขอไว้รับไว้ สุดท้ายคุณส่งฟ้าซึ่งทำหน้าที่เป็นพิธีกรช่วยแก้ไขสถานการณ์ด้วยการรับเงินไว้ แล้วขอถวายคืนเพื่อเป็นการทำบุญร่วมในงานของท่านที่กำลังทำอยู่

เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้มาเยือนชาวตะวันตก ให้ความสนใจกับฐานงานต่างๆ ของชุมชนมากเป็นพิเศษ จนเลยเวลารับประทานอาหารเย็นก็ยังสนใจ ไม่ยอมหยุดเดิน คุณซิลเวีย เวทเชล ชาวเยอรมันถึงกับกล่าวว่า “นี่คือตัวอย่างชุมชนที่ประเทศของฉันท้องการ จะให้เป็นในอนาคต คือ ไม่ต้องพึ่งเครื่องจักรหรือเทคโนโลยีมาก อยู่อย่างเรียบง่าย ทุกคนมีรอยยิ้ม เบิกบานแจ่มใส ทำอยู่ทำกินพึ่งพาตนเองได้” พาไปชมฐานขยะ ก็ให้ความสนใจกับการรีไซเคิลขยะ โดยเฉพาะการนำกล่องนมมาสานเป็นของใช้ต่างๆ เช่น หมวก กระเป๋า ตะกร้า ฯลฯ รู้สึกว่าเธอชอบใจมากจนร้อง “I love recycle”

ภิกษุณีชาวเกาหลี เป็นผู้สูงอายุแล้ว สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง แต่ใจสู้ ไม่ยอมพัก จะขอเดินชมชุมชนด้วยกัน ไปไหน

ให้สตรีได้ระมัดระวังตัวจากภัยต่างๆ และหากมีภัยก็ให้เป่านกหวีดดังๆ เพื่อเตือนภัยหรือขอความช่วยเหลือ

รายการภาคเช้าจะมีการสวดมนต์โดยคณะภิกษุณี, การร่ำอวยพรจากเด็กๆ, การปาถกฐาจากสตรีดีเด่นที่ได้รับรางวัลหลายท่าน การนำ

เสนอประวัติและผลงานของสตรีดีเด่นที่ได้รับรางวัล ฯลฯ เวลา ก่อนเที่ยงเลี้ยงอาหาร

ผู้ร่วมงานทั้งอาหารมังสวิรัตและอาหารเนื้อสัตว์ ในภาคบ่ายเป็นพิธีมอบรางวัลโดยคณะกรรมการ เสร็จแล้วผู้ได้รับรางวัลแต่ละท่านขึ้นไปกล่าวบนเวที

ไปกัน แต่ดูแล้ว ท่านอ่อนเพลียมาก พอเข้าที่พัก เด็กๆนักเรียนสัมมาสิกขาฝ่ายหญิงก็สร้างความประทับใจ ต้มน้ำสมุนไพรไปบริการแช่เท้าให้กับชาวคณะให้คลายปวดเมื่อย แถมนวดให้กับภิกษุณีชาวเกาหลี จนท่านควักเงินให้ แต่เด็กเราไม่ยอมรับ ท่านก็ส่งภาษาทั้งภาษามือภาษาใบ้คะยันคะยอให้เด็กรับ เด็กก็ไม่ยอม ท่านก็เปลี่ยนเป็นเอาเงินเหรียญให้ เด็กก็ไม่ยอมรับอีก จนต้องไปตามล่ามาช่วยอธิบาย จึงเข้าใจกันได้ว่าเหตุใดเด็กจึงไม่ยอมรับเงิน

ยิ่งเราไม่ต้องการ เขาก็ยิ่งให้ คุณซิลเวีย เวตเชล ชาวเยอรมัน จะขอบริจาคเงินอีก ทางเราชี้แจงว่าจะรับบริจาคได้ต่อเมื่อ ผู้บริจาคมามากกว่าสิบครั้งกับเราครบ ๑ ครั้ง คิดว่าเข้าใจแล้ว แต่เธอกลับมีวิธีคิดที่เราคาดไม่ถึงในความพยายามที่จะมอบเงินให้ เธอโบกมือบ้าย บาย แล้วเดินห่างออกไป ๑-๒ ก้าว ก็กลับมาพร้อมกับยกนิ้วบอกว่า มาครั้งที่ ๒ โบกมือบ้าย บาย แล้วเดินห่างออกไป แล้วก็กลับมาบอกครั้งที่ ๓ ทำอย่างนี้จนครบ ๑ ครั้ง ถามว่าคราวนี้บริจาคได้หรือยัง เล่นเอาทางเรางง พลิกตำราตอบไม่ทัน สุดท้ายก็ต้องใช้วิธีเดิมที่เคยใช้กับภิกษุณีเกาหลีได้ผลมาแล้ว

ช่วงเย็นหลังรับประทานอาหาร มีกิจกรรมพูดคุยสนทนาและชมวีดิทัศน์ โดยฝ่ายเจ้าภาพมีสมณะสร้างไท ปณีโต สมณะลีลคม ธัมมกิตติโก สมณะดินทอง ลิกขมาตุมุสดี ลิกขมาตุณวลนัม ลิกขมาตุแสงฝน ร่วมสนทนา และมีชาวชุมชนมาร่วมรับฟังกันคึกคัก ส่วนชาวคณะผู้มาเยือนผู้ใดสนใจจะมาร่วมหรือจะพักผ่อนก็ได้ ปรากฏว่ารายการนี้ได้รับความสนใจอย่างมาก มีการพูดคุย ชักถาม

สิกขมาตุมุสตี สะอาดวงศ์ “คิดว่าจุดที่ได้รางวัลคงจะเป็นที่การ
ได้ปฏิบัติตน ปฏิบัติกิจศาสนาอย่างแท้จริง และมีผลในการช่วยสังคม
เป็นการส่งเสริมผู้หญิงให้มีความก้าวหน้าในการปฏิบัติธรรม เมื่อได้รับ
รางวัลก็เป็นความยินดีกับผู้หญิงทุกคนแต่ส่วนตัวแล้วไม่ดีใจหรือเสียใจ สุข-
ทุกข์แต่ประการใด เป็นความเข้าใจและก็เห็นว่าทุกอย่างเป็นไปตามเหตุปัจจัย...

งานนี้ได้เห็นผลงานของสตรี
แต่ละคนที่ได้รับรางวัลนี้ก็เป็นว่าแต่ละ
คนมีผลงานในเชิงประโยชน์ท่าน ก็ได้
แต่คิดหวังว่า ชาวพุทธจะต้องทำทั้ง
ประโยชน์ท่านอย่างสมดุลของแต่ละคน

ประโยชน์ตนและ
และคนอื่นๆนั้น ทำ

ประโยชน์ท่านโดยที่ตัวเองพันทุกข์ที่ตนจริง ถ้าเราจะ
ปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น หรือพันทุกข์หรือประโยชน์ตน
เราต้องมุ่งมาที่การถือศีลอย่างเคร่งครัด และมีภาววิปัสสนา
เกิดปัญญาวิมุตติ มีสติรู้ทันอารมณ์ในทุกอิริยาบถ ยืน เดิน
นั่ง นอนจะต้องรู้ทันอารมณ์ รู้จริงตามเป็นจริงในสิ่งนั้นๆ
ตามผัสสะ ไม่ต้องไปสุข-ทุกข์ หรือชอบ-ชัง ในทุกผัสสะ

ปัญหากันอย่างกว้างขวาง เป็นกันเอง และสนุกสนาน โดยเฉพาะคำถามเกี่ยวกับวิถีชีวิตของชุมชน
ชาวโศกจะถูกยกมาเป็นประเด็นในการซักถาม แต่ละประเด็นคำถามมีความลึกซึ้ง น่าสนใจ น่าขบคิด
แสดงให้เห็นถึงภูมิความรู้ การศึกษา ความเข้าใจ การปฏิบัติและคุณธรรมในทางพุทธศาสนาของ
แต่ละท่าน

คุณแจ็กเกอร์น เครเมอร์ ชาวอเมริกัน กล่าวอ่าด้วยความประทับใจ หลังจากได้ฟังเทศน์
จากสิกขมาตุมุสตี “ดิฉันจะนำสิกขมาตุมุสตี ใส่หัวใจกลับไปอเมริกาด้วย”

คุณซิลเวีย เวตเซล ชาวเยอรมัน เรียกสิกขมาตุมุสตีจินตติปากว่า “มหาสุขะ” หรือ “The
great happiness” ทุกคำ จนพวกเราจำได้

บางท่านก็ถามว่า จะพาครอบครัวกลับมา
พักที่นี่ได้ไหม ประทับใจที่นี่มาก อยากจะกลับมา
อีกคราวนี้จะพาครอบครัวมาพัก และศึกษาวิถีชีวิต
ชุมชนด้วย

เดิมรายการนี้กำหนดเวลาเลิกไว้ประมาณ
๒ ชั่วโมง แต่การพูดคุยใช้เวลามากเกินกำหนดเนื่อง
จากคณะผู้มาเยือนมีความสนใจที่จะซักถามไปเรื่อยๆ

แล้วลดละกิเลสในตนได้จริงตามความเป็นจริงในสิ่งนั้นๆ แล้วเราก็วาง นี่แหละคือการปฏิบัติตามหลักพระพุทธเจ้าวาง วางที่ตนไม่ยึดไม่ถือเป็นตัวตน ของตน ซึ่งส่วนที่ ได้รับผลวางเบานั้นก็รู้ได้ที่ตนของตน ไม่ใช่คนอื่นรู้ได้ด้วย หรือเป็นที่คนอื่นบอกว่าเราได้อะไรขึ้นไหน ข้อสำคัญอยู่ที่ตัวเราจะต้องปล่อยให้ได้ วางให้ได้ด้วยตัวเรา ไม่มีใครมาทำให้เราได้ แม้แต่

พระพุทธเจ้าท่านก็บอกว่า ท่านได้แต่แนะนำ ให้คำสอนได้ แต่การปฏิบัติให้ได้บรรลุนั้น ผู้นั้นๆจะต้องปฏิบัติเอง แล้วจะได้รับผลเองที่ตน”.

หลังจากงานวันนั้นจะเป็นการพบปะสนทนาและดูงานในหลายสถานที่ และในปลายวันที่ ๘ มี.ค. ผู้ร่วมงานจำนวนหนึ่งได้เดินทางไปเยี่ยมชมและพักค้างคืนที่**พุทธสถานสีมาอโศก**. ☯

จนกว่าจะพอใจ อีกทั้งล้ามต้องถ่ายถอดสื่อภาษาถึง ๓ ภาษา จากเกาหลีเป็นอังกฤษ(คณะภิกษุณีจากเกาหลี มีล้ามมาด้วย) จากอังกฤษเป็นไทย (โดยคุณหนึ่งน้ำ) เวลาจึงล่วงเลยไปจนถึงสี่ทุ่มจึงแยกย้ายกันเข้าที่พัก

แม้จะเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางและการเดินชมจนทั่วชุมชน กว่าจะได้นอนก็ตึกตื่น บางท่านขอสนทนาต่อกับคุณกรกัณน้ำเพชร ภิกษุณีรัตนาวลีก็นั่งแช่เท้าในน้ำสมุนไพรไปด้วย สนทนากับสิกขมาตุสุสติไปด้วยจนถึงเที่ยงคืน ขนาดนั้นยังสามารถตื่นไป

ร่วมทำวัตรเช้ากับพวกเราชาวชุมชนด้วยความสดชื่นเบิกบาน ไม่มีวิ่วแวงความง่วงเหงา อ่อนเพลีย ชาวคณะผู้มาเยือนต่างให้เหตุผลยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่า เป็นเพราะความอิมเมจใจ ความสุขใจที่ได้มาอยู่ในสถานที่ที่อุดมไปด้วยบุญแห่งนี้

ภิกษุณีรัตนาวลีประทับใจการต้อนรับของเรามาก คาดไม่ถึงว่าจะต้อนรับได้ดีขนาดนี้ ทั้งๆ ที่มีคนน้อย ช่วงเช้า ประมาณ ๐๕.๓๐ น. ก่อนเดินทางกลับได้เลี้ยงข้าวต้มเครื่อง ท่านกล่าวว่า ประทับใจจนพูดไม่ออก ไม่รู้จะขอบคุณอย่างไร จะต้องหาโอกาสกลับมาเยี่ยมอีกแน่นอน

ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า เหมือนได้มาพบเพื่อน พบญาติที่มีแนวความคิด ความรู้สึก การประพฤติปฏิบัติในทางธรรมเช่นเดียวกัน ที่จากกันไปนาน แล้วได้กลับมาพบกันอีก

 มุมมองของชาวสีมาโอโตก ที่มีต่อผู้มาเยือน

สมณะสร้างไท ปณีโต : เขามีความตั้งใจ ใฝ่ศึกษาหาความรู้ในวิถีชีวิตจริงของผู้ปฏิบัติธรรมชาวโอโตก เพียงแค่ระยะสั้นๆ ก็สัมผัสได้ว่า มีความจริงใจต่อกัน มีความเป็นกันเอง ไม่ถือตัว มีความอ่อนน้อมถ่อมตน

ถึงแม้ว่าการสื่อสารจะยากลำบากพอสมควร ต้องใช้ล่ามแปลสื่อความหมายทั้ง ๒ ภาษา คือ ไทยและอังกฤษ สิ่งที่เกิดขึ้นที่รับรู้ต่อกันได้ คือ ภาษาใจ เพราะทุกท่านต่างใฝ่ฝันที่จะได้พบกับสังฆกรรม คำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง

การสนทนากันจึงเต็มไปด้วยรอยยิ้มแห่งความปิติ ปราโมทย์ จะเห็นได้ว่า คนเราไม่ว่าจะอยู่จุดไหน เชื้อชาติใดของมุมโลก เมื่อมีความใฝ่ดี มีจุดมุ่งหมายอันเดียวกัน คือ ธรรมะ ก็สามารถมาร่วมรวมกัน เป็นพี่เป็นน้องกันได้ เปรียบเหมือนกับน้ำไหลไปหาน้ำ น้ำมันไหลไปหาน้ำมัน

สมณะลือคม รัมมกิตติโก : ...พระพุทธเจ้าตรัสว่า สตรีสามารถบรรลุมรรคผลสูงสุดได้เช่นกัน ทรงประทานพุทธทานุญาติให้สตรีสามารถบวชเป็นภิกษุณีเพื่อแสวงหาโมกขธรรมได้ สตรีที่มีบทบาทในพระพุทธศาสนาจึงมีปรากฏให้เห็นอยู่มากมายในสมัยพุทธกาล แม้ในยุคปัจจุบันที่โลกกำลังตกอยู่ท่ามกลางความเลวร้ายนานัปการ ผู้คนต่างห่างเหินธรรมะ ไร้ศีลธรรม...การประกาศรางวัลสตรีดีเด่นในทางพระพุทธศาสนาเป็นเหมือนการประกาศให้โลกได้รับรู้ว่า ยังมีกลุ่มสตรีที่ไม่จำนนกับปัญหาต่างๆ นานาพยายามที่จะช่วยเยียวยาจิตใจของผู้คนให้ฟื้นคืนสู่สถานะ ฐู๋ ตื้น เบิกบาน ที่แท้จริง

ท่ามกลางทะเลทรายอันร้อนแรง ยังมีโอกาสพบน้ำใสเย็น (โอเอซิส) ได้ ท่ามกลางโลกที่ร้อนรน ยังคงมีโอกาสสัมผัสความสุขสงบเย็นได้ หากทุกคนหันมาปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม

สมณะดินทอง นครวโร : จากคำถามและคำตอบ หลังจากการพูดคุยสนทนากับคณะของภิกษุณี

นานาชาติ ทำให้อาตมายิ่งเคารพ
ศรัทธาและเชื่อมั่นวิสัยทัศน์ของ
พ่อท่าน ที่ล้ำยุค ล้ำสมัยอยู่เสมอ

พ่อท่านพูดถึง ๓ อาชีพ
กู่ชาติมากกว่า ๓๐ ปี แม้จะเป็นงาน
ที่ยากลำบากเพียงใด แม้สังคมจะดูถูก

ดูแคลนอย่างไร แต่พ่อท่านไม่เคยย่อท้อ คอยอบรมสั่งสอน
อยู่เสมอๆ และอดทน รอคอย ลูกๆจะเข้าใจและลงมือทำ

จากวันนั้นถึงวันนี้เป็นเวลากว่า ๓๐ ปี แม้พวก
เราจะยังทำไม่ได้มาก เป็นเพียงตัวอย่างเล็กๆ แต่คณะของ
ภิกษุณีเหล่านั้นก็ชื่นชมยินดีกับพวกเราที่หันมาทำอาชีพเหล่านี้
ที่สังคมเขาก็ขาดแคลนเหมือนกัน แต่เหนือสิ่งอื่นใด สิ่งที่
เขาชื่นชมพวกเรามากที่สุดคือ ความมีน้ำใจของพวกเรา
เห็นเขาเหมือนญาติพี่น้อง ยิ้มแย้มแจ่มใส อ่อนน้อมถ่อมตน
เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ เพราะพวกเรา
ต่างก็เป็นพี่น้องร่วมโลกเดียวกัน

แม่เต็มบุญ : ...ต่างคนต่างไม่รู้ภาษากันแต่ก็
คุยกันได้อย่างมีความสุข พูดได้อยู่ ๓ คำ “โน-เฮส-แรงกีว”
คุยกันสนุกสนาน เขาทำตัวเป็นกันเองเหมือนรู้จักกับเรามา

นานแล้ว สุดท้ายก็ประทับใจที่เขารับธรรมะจากสมณะได้ และเข้าใจในธรรมะของพระพุทธเจ้าได้ดีค่ะ

✧ แดง สีมาร รายงาน

ชื่อ น.ส.สุภาพ เพชรสุข
เกิด ๒๗ มกราคม ๒๕๑๒
พี่น้อง ๔ คน เป็นคนที่ ๓
ภูมิลำเนา จ.สุโขทัย
สถานภาพ โสด
การศึกษาปริญญาตรีคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
อาชีพเดิม พนักงานบัญชี-ขาย ที่ บมจ.ไทยอกริฟู๊ดส์ จ.สมุทรปราการ

พบโอศกประมาณเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๕ ฟังรายการทำนจันทร์ FM๑๐๓ ประทับใจวิธีการเทศน์ สอนโดยอธิบายเรื่องศีล กินอยู่หลับนอน ด้วยคำอธิบายเป็นภาษาพูดที่สื่อเข้าใจง่าย ๆ จึงฟังธรรมทางวิทยุอย่างต่อเนื่อง ต่อมาเริ่มมาพุทธสถานสันติโอศกมาฟังธรรมวันอาทิตย์กินข้าววัด(หัดกินมังสวิรัต) และมาอย่างสม่ำเสมอ ทั้งวันเสาร์และวันอาทิตย์ เริ่มมาปฏิบัติศีล ๕, ๘ ในกิจกรรมที่ทำนร้อยดาวจัดทุกๆเดือนอย่างต่อเนื่อง

ปี ๒๕๔๕ เริ่มย้ายที่พักมาอยู่ใกล้พุทธสถาน(เดิมพักอยู่ในบริษัท จ.สมุทรปราการ) เข้าตื่นตี ๓ กว่าจะเตรียมฟังธรรม“พุทธธรรมนำชีวิต”ช่วงตี ๔ ทุกๆวัน ตี ๕ กว่าจะมาใส่บาตรหน้าสันติโอศกทุกๆเช้า แล้วจึงซื้ออาหารที่ชมร. ไปกินที่ทำงาน ไปร่วมงานพุทธาฯ-ปลูกเสกฯ ฝึกกินมือเดียว

๕ ตุลาคม ๒๕๔๖ เข้ามาอยู่พุทธสถานสันติโอศก ช่วยงานที่ร้านก๊วยเตี๋ย ทำอยู่ประมาณ ๑ เดือน ก็ย้ายไปช่วยงานที่สำนักพิมพ์กลิ่นแก่นประมาณ ๓ ปี แล้วจึงย้ายไปทำที่บริษัทขอขอบคุณจำกัดจนถึงปัจจุบัน(ปีนี้เพิ่งได้รับตำแหน่งเป็นผู้จัดการ)

ปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน การกระทบกันด้วยคำพูด และลีลากิเลสทำให้เกิดอึดตามานะ (ไม่ยอม)

- แนวทางแก้ไข**
๑. ทบทวนตนเอง จากสิ่งที่ได้พูดและกระทำ
  ๒. พูดคุยกับคู่กรณี ปรับแนวคิดให้เป็นไปในทิศทางถูกต้อง
  ๓. ทารอในที่ประชุม
  ๔. เรียนปรึกษาสมณะ เติวิโชกิเลสตนเอง พร้อมวิธีแก้ปัญหา

ข้อปฏิบัติที่คิดว่ายากที่สุด การยอมให้ได้ถึงจิตใจ สำหรับบางผัสสะ บางบุคคล (กิเลสอึดตามานะของตนเอง) ซึ่งยังต้องใช้ความพยายามในการต่อสู้กับตนเองอยู่อย่างยิ่ง

คติประจำใจ เครื่องคิดที่ตน ผ่อนปรนผู้อื่น

เป้าหมายชีวิต - การบรรลุธรรมโดยลำดับ
 - ด้วยการช่วยงานศาสนาสั่งสมบุญ(ชำระกิเลสรายวัน)

ข้อคิดข้อฝากให้หมู่กลุ่ม ขอให้มั่นคงในสังคัมมิตรดี สหายดี เช่นนี้ตลอดไป โอศกดูกว้างใหญ่ ทุกๆพุทธสถาน แต่บุคคลากร ดูน้อยเหลือเกิน

◎ ใต้ใช้   ขี้วร   ตาสดา
 บุญพา   บำเพ็ญ   ยี่บโงญ
 อดขันต์   เข็ดขั   ฆ่าใต้
 อดบไว้   สุตยอด   รุดบต์.

พระมหากัสสปเถระ

ไข อดีตชาติของพระมหากัสสปเถระ เคยเกิดในยุคสมัยของพระพุทธเจ้าองค์ปฐมุตตระ เขาเป็นกฤมพี(คนร่ำรวย)มีทรัพย์สมบัติ ๘๐ โกฏิ(๘๐๐ ล้าน) ชื่อว่า เวเทหะ อาศัยอยู่ในนครหังสวดี เป็นผู้ยึดถือในพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ด้วยศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง

อุโบสถวันหนึ่ง เขาไปเข้าเฝ้าพระศาสดา ได้เห็นพระปฐมุตตรพุทธเจ้าทรงแต่งตั้งภิกษุชื่อ มหานิสกเถระ ให้เป็นภิกษุผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลาย ในด้านถือธุดงค์(ข้อปฏิบัติกำจัดกิเลส) เขาเกิดจิตศรัทธายิ่งนัก ได้นิมนต์พระศาสดาพร้อมด้วยหมู่ภิกษุสงฆ์ กระทำมหาทานที่เรือนของตนตลอด ๗ วัน แล้วอธิษฐาน(ตั้งจิตมั่น)เพื่อเป็นภิกษุผู้เลิศในธุดงค์อย่างนั้นบ้าง

พระศาสดาทรงพยากรณ์แก่เขา ว่าจะสำเร็จสมความมุ่งหมายในอนาคตกาล อีก ๑๐๐,๐๐๐ กัป(ชาติที่เกิด) เมื่อถึงยุคสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า โคดม

นับตั้งแต่นั้นมา เขาก็ทำบุญถวายทานตลอดชีวิต สมาทาน(ถือปฏิบัติ)รักษาศีล กระทำ กัลยาณธรรม(ธรรมอันดีงาม)สม่ำเสมอ ตราบพระศาสนาปรินิพพาน เขาได้สร้างเจดีย์ใหญ่ดงาม บรรจุพระบรมสารีริกธาตุไว้ ด้วยจิตเคารพเลื่อมใส ก่อบุญกุศลเป็นอันมาก

ด้วยผลแห่งบุญกุศลทั้งหลาย ตายจากชาตินั้นแล้ว เขาได้เป็น**พระเจ้าจักรพรรดิ**ครอบครอง แผ่นดินถึง ๓๓ ครั้ง ได้เวียนตายเวียนเกิดจนถึงยุคสมัยของ**พระพุทธเจ้าองค์วิปัสสี** เขาเกิดในตระกูล พราหมณ์ที่เก๋แก่และยากจน ใครๆเรียกเขาว่า **เอกสาฎกพราหมณ์** เพราะเขากับนางพราหมณ์ผู้เป็น **ภรรยา** มีผ้าสาฎก(ผ้าห่มคลุม)ใช้ร่วมกันอยู่ผืนเดียวเท่านั้น ต้องผลัดเปลี่ยนกันใช้คนละเวลา ถ้า นางพราหมณ์ห่มผ้าคลุมนั้นไปฟังธรรมในเวลากลางวัน พราหมณ์ก็ต้องอยู่เฝ้าเรือน แล้วค่อยใช้ห่ม คลุมไปฟังธรรมในเวลาค่ำ โดยให้นางพราหมณ์อยู่เฝ้าเรือน

มีอยู่คืนหนึ่ง พราหมณ์ใช้ผ้าห่มคลุมนั้นไปฟังธรรมของพระศาสดา **ในยามต้น(๑๘.๐๐ น. - ๒๒.๐๐ น.)** เขาฟังธรรมแล้วเกิดปีติในธรรมเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับเกิดความคิดขึ้นว่า

“ผ้าสาฎกผืนนี้เป็นของมีค่าที่สุดของเรา แต่เราจะถวายแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วย ความเคารพศรัทธาเป็นที่สุด”

ขณะที่คิดเป็นกุศลอย่างนั้นแล้ว พลันความเสียดายก็เกิดขึ้น

“เราและนางพราหมณ์มีผ้าผืนนี้เพียงผืนเดียวเท่านั้น ไม่มีผ้าห่มคลุมอื่นอีก หากไม่มีเสีย แล้ว ก็จะไม่สามารถไปทำกิจธุระใดนอกเรือนได้เลย”

ความตระหนี่(หวงไม่ยอมให้)บังเกิด ทำให้เขายังไม่ถวายผ้าสาฎกนั้น แต่พอฟังธรรมต่อ จนถึง**ยามกลาง(๒๒.๐๐ น. - ๐๒.๐๐ น.)** เขาก็เกิดสภาวะปีติอีกหมายถวายผ้าสาฎกนั้น แต่ก็ยังคงเสียดายไม่อาจถวายได้ **ในที่สุดยามหลัง(๐๒.๐๐ น. - ๐๖.๐๐ น.)** ปีติในธรรมอย่างยิ่งก็เกิดอีกครั้ง คราวนี้เขาตัดใจทันที โดยไม่ลังเล เอาผ้าสาฎกนั้นพับให้เรียบร้อย แล้วถวายไว้แทบบาทมุล(ที่ใกล้เท้า) ของพระศาสดา

เมื่อทำสำเร็จได้ พราหมณ์ดีใจนัก ถึงกับปรบมือขึ้น ๓ ครั้ง พร้อมกับพูดเสียงดังว่า

“เราชนะแล้ว เราชนะแล้ว”

พระเจ้าพันธุมาลาผู้ครองนครพันธุมาลานั้น ประทับอยู่ฟังธรรมด้วย ทรงสดับก็บังเกิดความสงสัย ตรัสให้คนไปสอบถาม เมื่อทรงรู้เรื่องราวแล้ว ทรงอุทานว่า

“การชนะความตระหนี่ได้นั้น น่าอัศจรรย์ยิ่ง”

ทรงพอพระทัย จึงประทานผ้าคู่หนึ่งแก่พราหมณ์ แต่พราหมณ์ก็ถวายผ้านั้นแต่พระศาสนาอีก **พระเจ้าพันธุมาลา**ก็ประทานผ้าอีก ๒ คู่.....๔ คู่.....๘ คู่.....กระทั่งถึง ๓๒ คู่ ทุกครั้งพราหมณ์ก็ล้วนถวายแต่พระศาสนาหมด เมื่อถึง ๓๒ คู่ พราหมณ์จึงคิดว่า

“เรายังถวายผ้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้าไป เรากลับยังได้รับผ้าคู่ใหม่เพิ่มขึ้น คงไม่มีวันจบแน่ ถ้าอย่างนั้นเพื่อประโยชน์ตน เราควรรับผ้าไว้แก่ตนคู่หนึ่ง ให้แก่นางพราหมณ์คู่หนึ่งเถิด นอกนั้นถวายแต่พระศาสนาหมด”

เหตุการณ์จึงยุติลงได้ และนับแต่นั้นมา พราหมณ์ก็ได้เป็นผู้มีความคุ้นเคยกับพระศาสดา
ยิ่งนัก

ต่อมาเมื่อวันหนึ่ง **พระเจ้าพันธุมาลา**ได้ประทาน**ผ้ากัมพลแดง(ผ้าทอด้วยขนสัตว์)** ราคาเป็นแสนที่พระองค์ทรงห่มอยู่ ให้พราหมณ์ไว้ห่มคลุมในเวลาฟังธรรม เพราะเข้าสู่ฤดูหนาวแล้ว แต่พราหมณ์กลับคิดว่า

“ของราคาแพงนี้ จะมีประโยชน์อะไรที่จะใช้ห่มกายอันเปื่อยเน่าสกปรกนี้เล่า”

เขาจึงนำไปปูพาดานในพระคันธกุฎี(พระกุฎีที่ประทับของพระพุทธเจ้า) ครั้นภายหลังพระราชเสด็จไปเข้าเฝ้าพระศาสดา ทรงเห็นผ้ากัมพลแดงนั้นก็จำได้ จึงทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ นี่เป็นผ้ากัมพลของข้าพระองค์ ที่มอบให้แก่เอกสภาภพพราหมณ์ใช่หรือไม่”

“ใช่แล้ว มหาบพิตร **พราหมณ์ศรัทธา**เราอย่างยิ่ง ฉะนั้นหากมหาบพิตรได้บูชาพราหมณ์นี้ ก็เป็นอันว่าพราหมณ์ได้บูชาเราแล้ว”

ยิ่งทรงสดับอย่างนั้น พระราชาทรงเลื่อมใสกว่าเดิม ทรงดำริว่า

“พราหมณ์รู้สิ่งที่ควรยิ่งกว่าเราหนอ”

จึงทรงแต่งตั้งพราหมณ์ให้**เป็นปุโรหิต(อาจารย์และที่ปรึกษา)**ของพระองค์ ส่วนพราหมณ์นั้นก็ได้ทำบุญ รักษาศีลไปตลอดชีวิตของตน

ในชาติต่อไป เขาก็ยังคงบำเพ็ญบารมีสะสมไว้ ทั้งในยุคสมัยของ**พระพุทธเจ้าองค์โกนาคม** และ**พระพุทธเจ้าองค์กัสสปะ** พอเพิ่มบุญกุศลทุกๆชาติ กระทั่งถึงยุคสมัยของ**พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดม**

เขาเกิดอยู่ในตระกูลพราหมณ์ชื่อว่า **ปิปผลิมาณพ** เป็นบุตรของ**กบิลพราหมณ์** อาศัยอยู่ในหมู่บ้านของพวกพราหมณ์ชื่อ **มหาตติถะ** ในแคว้นมคธ

เมื่อปิปผลิมาณพอายุได้ ๒๐ ปี บิดามารดาปรารถนาให้แต่งงานมีครอบครัว แต่เขาไม่ยอม

แต่งงาน ได้บอกกับท่านทั้งสองว่า

“ลูกจะไม่แต่งงาน ต้องการปรนนิบัติพ่อแม่ทั้งสองตลอดเวลาที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หากท่านทั้งคู่ล่วงลับไปแล้ว ลูกก็จะออกบวช”

แต่บิดามารดาก็ยังคงคาดหวังเสมอ แม้จะปฏิเสธอย่างไรก็ตาม ในที่สุดเขาจึงคิดกุศโลบาย(อุบายอันเป็นกุศล)ขึ้นอย่างหนึ่ง โดยใช้ทองคำ ๑,๐๐๐ แท่ง ให้ช่างทองนำไปหลอม ทำรูปปั้นทองคำเป็นหญิงรูปงามขนาดเท่าคนจริง พร้อมประดับตกแต่งอารมณ์กับเครื่องประดับให้สวยงามราวกับนางฟ้า แล้วบอกกับมารดา

“แม่จ๋า หากมีหญิงที่รูปร่างหน้าตางดงาม ผิวตั้งทองคำอย่างนี้เท่านั้น ลูกจึงจะแต่งงานด้วย”

นางพรหมณีผู้เป็นมารดาฟังแล้ว คิดว่า

“ลูกของเราเป็นบัณฑิตมีบุญ จะต้องมีหญิงที่เคยทำบุญร่วมกันมาเป็นแน่ เราจะต้องหาให้ได้”
ดังนั้น จึงให้พรหมณี ๘ คน นำรูปปั้นทองคำขึ้นรถ ไปเที่ยวเสาะหาหญิงงามนั้น พวกพรหมณีตกลงใจกันว่า จะไปที่สาครนครในแคว้นมัทราฐก่อน เพราะได้ชื่อว่า เป็นดินแดนของสาวงาม

ครั้นรอนแรมมาถึงที่ท่าอาบน้ำแห่งหนึ่งในสาครนคร นำรูปปั้นทองคำตั้งไว้ที่หน้า แล้วนั่งเฝ้าอยู่ใกล้ๆ ปรากฏหญิงนางหนึ่งเข้ามาสะกิดรูปปั้น แล้วเรียกชื่อด้วยความเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนบรรดาพรหมณีทั้ง ๘ จึงพากันเข้าไปซักถาม

“รูปปั้นนี้ท่านรู้จักหรือ”

“คล้ายกับธิดาของเจ้านายเรา แต่นางงามกว่ารูปปั้นนี้เป็นร้อยเท่าพันเท่า หากนางนั่งอยู่ในห้องมืด จะมีแสงสว่างจากกายของนาง สามารถกำจัดความมืดไปได้”

“นางเป็นใครกันเล่า”

“นางชื่อ ภัททกาปิลานี เป็นธิดาสาวสวยของพรหมณีโกสิยโคตร”

“บัดนี้นางอายุได้เท่าไรแล้ว”

“ ๑๖ ปี”

“ท่านจะช่วยพาพวกเราไปยังเรือนของโกสิยโคตรพรหมณีได้หรือไม่”

หญิงนั้นรับคำแล้วพาไป พวกพรหมณีจึงได้พบปะพูดคุยกับโกสิยโคตรพรหมณี ได้ยินโฉมของนางภัททกาปิลานี เห็นว่ามีชาติโคตรและสมบัติทัดเทียมกัน จึงส่งข่าวให้แก่บิดาพรหมณีทราบ ฝ่ายบิดาพรหมณีพอรู้ว่าพวกพรหมณีหาหญิงงามผิวตั้งทองคำได้แล้ว ก็ร้อนใจรีบเขียนจดหมายลับ ส่งไปให้นางภัททกาปิลานี ว่า

“ขอให้นางภัททาได้ครองเรือนกับผู้ที่เหมาะสมเถิด เราไม่ปรารถนาแต่งงาน แต่ต้องการออกบวช ขอให้นางมีความสุขใจ อย่าได้เดือดร้อนในภายหลังเลย”

ส่วนนางภัททกาปิลานีพอได้รู้ว่า บิดาจะให้แต่งงาน นางเองก็ไม่ปรารถนาเช่นกัน จึงได้เขียนจดหมายลับ ให้คนส่งไปให้บิดาพรหมณี ด้วยข้อความในทำนองเดียวกัน แต่จดหมายทั้งสองฉบับถูกเปิดเผยเสียก่อน จึงโดนเปลี่ยนข้อความใหม่หมด ให้เป็นความยินดีพอใจที่จะได้แต่งงานกัน

ทั้งสองจึงต้องเข้าสู่พิธีวิวาห์ ครั้นอยู่ในห้องหอแล้ว ต่างก็ได้ตกลงกันว่า จะร้อยพวงดอกไม้วางไว้ เป็นแนววกกั้นกลางบนเตียงนอน ปิปปลิมานพนอนข้างขวา นางภัททานอนข้างซ้าย **อย่าให้ตะแคงพวงดอกไม้ เพราะหากดอกไม้ฝั่งใครเหยี่ยว ราคะจิตเกิดแล้วแก่ผู้นั้น** ทั้งสองจึงต้องนอนอย่างมีสติ ด้วยกลัวว่าจะไปสัมผัสสญูร่างกายของกันและกัน

แม้ในเวลากลางวัน ทั้งคู่ก็มีได้แย้มยิ้มแก่กัน ไม่คลุกคลีกันด้วยเครื่องล่อใจใดๆในโลก อยู่ร่วมกันอย่างมีตรสหายที่ดีต่อกันเท่านั้น จนกระทั่งบิดามารดาสิ้นชีวิตไปแล้ว ทั้งสมบัติเป็นมรดกให้ไว้มากมายมหาศาล

มีอยู่วันหนึ่ง ปิปปลิมานพไปดูการทำงานที่ปลายนา เห็นฝูงนกพากันมาจิกกินไล่เดือน ตามผืนดินที่ถูกไถเอาไว้ จึงถามว่า

“พวกนกมากินไล่เดือนบนผืนดินที่ไถไว้นี้ บาปที่พวกนกกระทำจะมีแก่ใครเล่า”

พวกผู้ติดตามให้คำตอบแก่เจ้านายของตนว่า

“บาปน่าจะมีกับเจ้าของนา”

ได้ฟังอย่างนั้นเขาคิดว่า

“ถ้าบาปที่สัตว์เหล่านี้กระทำ มีแก่เราผู้เป็นเจ้าของนาแล้ว ทรัพย์สมบัติมหาศาลของเราจะมีไว้ให้เป็นบาปทำไม เราจะมอบทรัพย์ทั้งหมดแก่นางภัททา แล้วออกบวชดีกว่า”

ในขณะที่เดียวกันนั้น นางภัททาก็กำลังให้พวกสาวใช้ตากเมล็ดงา ๓ หม้อ มีพวกนกมาจิกกินสัตว์ที่ซ่อนอยู่ในเมล็ดงานั้น นางจึงถามขึ้นว่า

“นกทั้งหลายจิกกินสัตว์ที่อาศัยเมล็ดงาอยู่ บาปนี้จะมีแก่ใครกัน”

สาวใช้ตอบเจ้านายของตนทันที

“บาปจะมีแก่เจ้าของงามากที่สุด”

นางภัททาจึงมีความคิดเกิดขึ้นเช่นเดียวกันว่า

“จะมีทรัพย์มากมายไปทำไมให้บาป เราจะมอบทรัพย์ทั้งหมดแก่ปิปปลิมานพ แล้วจะออกบวช”

ทั้งสองมีความคิดเหมือนกัน เมื่อได้โอกาสก็เปิดเผยความคิดแก่กัน ได้รู้แล้วต่างก็ยินดียิ่งนัก ช่วยกันหาบาตรกับจีวรบังสกุล(ผ้าที่ไม่ใช่แล้ว)เตรียมไว้ โจนผมให้แก่กันเสร็จก็ครองผ้าจีวรนั้น ตั้งจิตระลึกถึงกุศลทั้งปวงแล้วกล่าว

“พระอรหันต์เหล่าใดที่มีอยู่ในโลก เราทั้งสองขอบวชให้แก่พระอรหันต์เหล่านั้น”

แล้วอุ้มบาตรแอบหลบออกจากเรือน แม้พวกข้าหาสกรรมกรบางคนได้พบเห็นก็ไม่ไปด้วยคาดไม่ถึงนั่นเอง ทั้งสองพากันไปจนกระทั่งถึงทางสองแพร่ง แล้วเกิดความคิดอย่างเดียวกันขึ้น

ต่างก็เอ่ยว่า

“คนทั้งหลายเห็นเราชายหญิงเดินตามกันไป ก็เกิดจิตอกุศลได้ว่า แม้บวชแล้วสองคนนี้ก็ยังไม่อาจแยกจากกันได้ ดังนั้นพวกเราจึงแยกจากกันเถิด”

ตกลงกันแล้ว ฝ่ายชายจึงแยกไปทางขวา ฝ่ายหญิงแยกไปทางซ้าย ขณะนั้นเองแผ่นดินเกิดแผ่นดินไหวอุบัติขึ้นทันที

ณ พระเชตะวันมหาวิหารซึ่งพระพุทธเจ้าองค์สมณโคตมประทับอยู่ ทรงสดับเสียงแผ่นดินไหว ที่ปานประหนึ่งสายฟ้าดังอยู่ในอากาศ จึงทรงตรวจดูด้วยพระญาณ แล้วทรงทราบว่

“ปีปผลิมาณพบกับนางภัททกาปิลาณี ละทิ้งมหาสมบัติออกบวช แล้วแยกจากกัน แผ่นดินจึงสะเทือนไหวนี้ไหว แม้เราก็คควรสงเคราะห์แก่พวกเขา”

จึงเสด็จไปนั่งคู้บัลลังก์อยู่ที่โคนต้นพทุพุตตานีโครธ ซึ่งอยู่ระหว่างทางจากกรุงราชคฤห์กับเมืองนาลันทา เพื่อต้อนรับ**ภิกษุกัสสปะ (ชื่อเรียกปีปผลิมาณพเมื่อบวชแล้ว)**

ครั้นท่านกัสสปะได้พบเห็นพระศาสดา มีบุคลิกลักษณะงามด้วยพระพุทธรัตติมีเป็นอย่างยิ่ง บังเกิดความศรัทธาขึ้นอย่างแรงกล้า สะดุดใจทันที

“ชะรอยผู้นี้จะเป็นศาสดาของเรา เราจะบวชกับท่านผู้นี้”

แล้วน้อมกายเข้าไปกราบไหว้ทำความเคารพ กล่าวขอบวชเป็นศิษย์

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าจงเป็นศาสดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอเป็นสาวก”

“ดูก่อนกัสสปะ ถ้าเธอกระทำความเคารพนับถือนี้แก่แผ่นดิน แผ่นดินจะไม่อาจรองรับไว้ได้ แต่เธอรู้ว่าพระตถาคตเป็นผู้มีคุณมาก จึงกระทำความเคารพนับถือนี้แก่เรา เพราะไม่อาจทำให้แม่เส้นขนของเราสั้นไหวได้ นับถือกัสสปะ เราจะให้มรดกแก่เธอ”

จึงประทานอุปสมบท (บวชเป็นภิกษุ) ด้วยการกล่าวสอน แล้วให้ภิกษุกัสสปะทำหน้าที่เป็นปัจฉาสมณะ (พระผู้คอยติดตาม) เมื่อเสด็จจากที่นั่นไปได้ระยะหนึ่ง ก็ทรงแวะพักที่โคนไม้ภิกษุกัสสปะได้ใช้สังฆาฏิ (ผ้าทาบบนจีวร) ของตน ซึ่งเป็นผ้าเก่าที่เคยใช้มานานแล้ว นำมาพับ ๔ ชั้นปูพื้นเป็นที่ประทับแก่พระศาสดา

พระศาสดาประทับบนผ้านั้นแล้ว ตรัสว่า

“กัสสปะ สังฆาฏิผืนเก่าของเธอให้อ่อนนุ่มดี”

ได้ยินอย่างนั้น ด้วยความศรัทธาจึงทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอถวายพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงใช้ห่มเป็นผ้าจีวรเถิด”

“แล้วท่านจะห่มอะไรเล่า”

“หากข้าพระองค์ได้ผ้าของพระองค์ก็จะใช้ห่ม พระเจ้าข้า”

“กัสสปะ เธอรู้หรือไม่ วันที่เราครองผ้าบังสุกุลจีวรผืนนี้ของเรา แผ่นดินไหวถึงขั้นน้ำใต้ดินที่เดียว **ธรรมดาจีวรใช้สอยผืนเก่าของพระพุทธเจ้านั้น ผู้มีคุณนิดหน่อยไม่อาจครองได้ นอกจากภิกษุผู้ถือบังสุกุลจีวรเป็นวัตรมาแต่กำเนิด หรือผู้ฉลาดสามารถในการบำเพ็ญปฏิบัติเท่านั้น** จึงจะ

ครองได้ กัสสปะเธอจะครองผ้าบังสุกุล
ของเรานี้ได้หรือ”

“ได้ พระเจ้าข้า”

พระศาสดาจึงทรงเปลี่ยนจีวร
ให้ พระองค์ทรงห่มจีวรของภิกษุมหา
กัสสปะ ส่วนภิกษุมหากัสสปะก็ห่มจีวร
ของพระศาสดา พลันแผ่นดินใหญ่ก็
สะเทือนไหวลึกลงไปถึงระดับน้ำใต้ดิน
ทำให้ภิกษุกัสสปะบังเกิดจิตคิดว่า

**“ไม่เคยมีมาเลย ที่จีวรของ
พระศาสดาจะแลกเปลี่ยนกับสาวก
บัดนี้เราได้ครองจีวรของพระศาสดาที่
เคยใช้สอยมาแล้ว พระองค์ทรงกระทำ
ในสิ่งที่ทำได้ยาก ดังนั้นเราจะบำเพ็ญ
ให้ยิ่งขึ้น เราจะสมาทานอุตงค์ ๑๓ ข้อ
ตลอดชีวิต”**

(อุตงค์ ๑๓ ข้อ ได้แก่

๑. บังสุกุลิกังคะ = ใช้แต่ผ้าบังสุกุล
๒. เตจิวริกังคะ = ใช้ผ้าเพียงสามผืน
๓. ปิณฑปาติกังคะ = บิณฑบาตประจำ
๔. สปะทานจาริกังคะ = บิณฑบาตไปตาม
ลำดับ
๕. เอกาสนิกังคะ = ฉันทมือเดียว
๖. ปัตตปิณฑิกังคะ = ฉันทเฉพาะในบาตร
๗. ขลุปัจฉภาตติกังคะ = ลงมือฉันไปแล้ว
ไม่รับอาหารมาถวายอีก
๘. อารัญญิกังคะ
= อยู่ป่าเท่านั้น
๙. รุกขมุลิกังคะ = อยู่แต่
โคนไม้
๑๐. อัปโภกาลีกังคะ = อยู่ในที่
แจ้ง
๑๑. โสธานีกังคะ = อยู่แต่ป่าช้าเท่านั้น
๑๒. ยถาสันถติกังคะ = อยู่ในที่แล้วแต่
เขาจัดให้
๑๓. เนสัชชิกัง = ไม่เอนกาย
นอน นั่งอย่างเดียวเท่านั้น)

ตั้งจิตมั่นอย่างนั้นแล้ว ก็
พากเพียรบำเพ็ญเต็มที่ ไม่นานเลย

เพียง ๗ วันเท่านั้น ในวันที่ ๘ ก็ได้บรรลุธรรม สำเร็จเป็น**พระอรหันต์องค์หนึ่ง**แล้ว มีคุณวิเศษคือ ปฏิสัมภีทา ๔ (ความรู้แตกฉาน ๔ ด้าน) วิโมกข์ ๘ (สภาวะจิตหลุดพ้นจากกิเลส ๘ อकार) และ อภิญญา ๖ (ความรู้ยิ่งในคุณวิเศษ ๖ อย่าง)

ณ ท่ามกลางหมู่สงฆ์อันเป็นพระอาริยะ พระศาสดาทรงสรรเสริญพระมหากัสสปเถระ (ต่อมาภายหลัง เพราะเวลาถูกเรียกชื่อ กัสสปะ จะไปเข้ากับภิกษุรูปอื่น จึงพากันเรียกท่านว่า มหา-กัสสปะ) ว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย กัสสปะหากเข้าไปสู่ตระกูลทั้งหลาย จะไม่คะนองกาย ไม่คะนองจิต ทำตัวดุจผู้บวชใหม่อยู่เสมอ โดยไม่ทะนงตัว ไม่เย่อหยิ่งในตระกูลนั้นๆ **ทั้งกัสสปะนี้ยังเป็นผู้เลิศกว่า ภิกษุสาวกของเราทั้งหมด ในด้านการถืออุตงค์และสรรเสริญคุณแห่งอุตงค์อีกด้วย**”

พระศาสดาทรงแต่งตั้งให้พระมหากัสสปเถระ เป็นผู้ยอดเยี่ยมพิเศษในทางอุตงค์ไว้แล้ว นั่นคือยกเว้นพระศาสดาเพียงองค์เดียวเท่านั้น นอกนั้นไม่มีใครถืออุตงค์ได้ประเสริฐเทียมเท่าพระมหาสาวกองค์นี้เลย

มีอยู่วันหนึ่ง พระมหากัสสปเถระได้ระลึกถึงการปฏิบัติธรรมที่ผ่านมา นำมากล่าวสอนภิกษุทั้งหลายว่า

“เราเข้าไปบิณฑบาตในเมือง มีชายคนหนึ่งเป็นโรคเรื้อน เขากำลังกินอาหารของตนอยู่ พอเห็นเราแล้ว ก็รีบเข้ามาหาด้วยอาการนอนน้อม ปรารถนาจะใส่บาตร เขายื่นคำข้าวมาใส่ด้วยมือที่เป็นโรคเรื้อน คำข้าวนั้นตกลงสู่ในบาตรของเรา แต่นิ้วมือของเขาก็ขาดหลุดตกลงไปด้วย เมื่อกลับจากบิณฑบาต ในเวลาที่กำลังฉันข้าวนั้นอยู่ หรือแม้ฉันข้าวนั้นเสร็จแล้ว เราได้มีความรังเกียจใดๆเลย

ฉะนั้นท่านทั้งหลายพึงอย่าดูหมิ่นปัจจัย (สิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตอยู่) ทั้ง ๔ คือ ๑. อาหารที่บิณฑบาตมาได้ ๒. บังสุกุลจีวรอันเป็นผ้าที่เขาทิ้งไม่ใช้แล้ว ๓. เสนาสนะที่พักอาศัยอันคือโคนไม้ ๔. ยาตองด้วยน้ำมูตรเนาซึ่งใช้เป็นยารักษาโรค หากพวกท่านไม่ดูหมิ่นในปัจจัย ๔ นี้ ย่อมสามารถอยู่ได้ทั่วทุกสารทิศ”

● ผนวมนุชฌ

อาทิตย ๒๗ เม.ย. ๒๕๕๑

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ ข้อ ๓๙๘

พระไตรปิฎกเล่ม ๓๒ ข้อ ๕

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๓ หน้า ๓๓๔)

รายงาน

จาก

ชุมชนอีสาน

ล้นโตโศก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๑

นับชาติไม่ถ้วนที่จิตวิญญาณพัฒนาพลังขั้นสูงขึ้นมา คนต้องทนทุกข์ทรมานในวัฏสงสารอย่างยาวนานจิตวิญญาณในร่างเดรัจฉาน จะฟังผู้มีจิตวิญญาณขั้นสูงไม่รู้เรื่อง บางคนแม้จะมีร่างเป็นคน แต่ฟังไม่รู้เรื่องเหมือนกัน แม้จะมีสมองที่ฉลาดก็ตาม แต่จะฉลาดไปในทางเลวร้ายนี้แหละภาวะ“สัตว์นรก”

ด้วยอวิชชาเป็นตัวขัดดันให้คนรู้ทำตามความติดยึดที่ชอบ โลก หรือผลลัทธิไม่ชอบได้อย่างสูง อย่างเก่ง และเข้าใจว่า การทำได้สำเร็จเป็นความเก่ง ความสามารถ

ต่อไปคนเขาจะมาเอาระบบทุนนิยม เขาจะมาเอาด้วยปัญญา มีวินิจฉัย ก็เพราะ

๑.มีความทุกข์มากขึ้นในสังคม ไร้ความไว้วางใจ หวาดระแวง ทำร้ายกัน ทุจริตกันมากขึ้น

๒.ทรัพยากรของโลกย่อยหรือขาดแคลน แม้ว่าจะมนุษย์พยายามจะสังเคราะห์ขึ้นมา แต่ก็ไม่เพียงพอแก่การใช้สอย แม้แต่แร่ธาตุหลายๆอย่าง เริ่มย่อยหรือเต็มที่แล้ว พิษพรรณธัญญาหารก็เช่นกัน

๓.ไม่มีทางอื่นที่ดีกว่านี้ให้เลือก

๔.มีตัวอย่างของสังคมที่ไปรอดได้แล้วจริงๆ

อบอูน อุดมสมบูรณ์ มีกินมีใช้

๕.ระบบบุญนิยมเป็นระบบที่ยั่งยืน พิสูจน์ได้จริงตามกาลละ

๖.โลกทุกวันนี้เป็นโลกาวิวัตน์ ฟ้ำบักันเพราะฉะนั้นชาวนรกมองเห็นชาวสวรรค์ ชาวนรกมองเห็นชาวนรก ต่างเห็นกันอย่างทะลุปรุโปร่ง จะมีการเคลื่อนตัวอย่างไร สามารถมีตาทิพย์ คือรู้เห็นได้หมดไม่มีอะไรปิดบังกันได้ จึงรู้ได้ว่าอะไรดีจริง อะไรไม่ดีจริง จึงสอดคลองกับชาวโศก ไม่มีปิดบัง มีแต่เปิดเผย เป็นเอหิภัสสิโก ทำทนายให้มาพิสูจน์

๑๖.๖ ร่วมฉาปนกิจศพ ทพญ.ฟากฟ้าหนึ่ง ที่ชุมชนปฐมอโศก จ.นครปฐม

๑๗.๘ ประชุมโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FMTV)

พ.ศ.๑๐ พ่อท่านแสดงธรรมก่อนฉันแก่

นร.สัมมาสิกขาสันตือโสภ และถ่ายทอดออก
อากาศสดผ่านทางFMTV

อา.๑๓ชมรมสัมมาสิกขาพุทธธรรมร่วมกับ
โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโสภ จัดงานวันเด็ก
และบูชาบุพการี

พ.๑๖ นร. สส.สอ. ม.๖ เดินทางไปเข้าค่าย
ฝึกตนและช่วยเตรียมงานฉลองหนาว ธรรมชาติ
อโศก ครั้งที่๖ ที่พุทธสถานภูฟ้า น้ำ จ.เชียงใหม่

ส.๑๕ ประชุมตัวแทน คกร. และสถาบัน
บุญนิยม ประชุม สขจ. ประชุมชุมชน

ดอนเย็น แสดงธรรมหน้าศพโยมสาย
สุวรรณ โดยสมณะแพะพุทธ จันทเสฏฐ์

อา.๒๐ ประชุม ๘ องค์กร และร่วมงาน
ฉาปนกิจศพโยมสายสุวรรณ ที่ปฐมอโศก

ส.๒๕-อา.๒๗ ร่วมงานฉลองหนาว
ธรรมชาติอโศก ครั้งที่ ๖ ที่พุทธสถานภูฟ้า น้ำ
จ.เชียงใหม่

พ.๓๑ ร่วมงานฉาปนกิจศพ โยมพ่อ
สมณะฟ้าไท สมชาติโก ที่วัดเกาะสุวรรณาราม
กทม.

“ฉลาดอย่างโป่งๆ
เรียกว่า ฉลาดอย่างมีพิศ
ฉลาดอย่างสร้างสรร
เรียกว่า ฉลาดอย่างมีพิศ”

 สมณะถาวรบุญ อชิโร

ปฐมอโศก

ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

อ.๑๒ ส.ตรงมันและครู พาคณะน.ร. ม.๑
สู่ อ.วังพิกุล แล้วเดินจาริกอีก ๓๐ ก.ม. เข้าสู่
ศาลอโศกเพื่อเตรียมงานพุทธาฯ ครั้งที่ ๓๒
การเดินทางใช้เวลา ๒ วัน ช่วงบิณฑบาตเด็ก
นักเรียนออกธรรมยาตราด้วย บรรยากาศองค์
รวมดีมาก

ส่วนหมู่ใหญ่ สมณะ สิกขมาตุ ชาวมุขชน
นักเรียนร่อยกว่าชีวิต ทอยยไปร่วมงานพุทธาฯ

งานพุทธาฯปีนี้ เริ่มวันที่ ๑๗ ก.พ. ตรง
กับวันครบรอบการจากไป ๕๐ วัน ของหมอ
ฟากฟ้าหนึ่ง ชุมชนปฐมอโศกจัดของที่ระลึก
เป็นเอ็มพีสาม มีการแสดงธรรม ๘ ชม. และ
เพลงชุด มือที่ขยับเสียสละ เอาภาระจนสิ้นลม
จำนวนพันกว่าแผ่น ภาคคำก็มีรายการ “อีก

ฟากฟ้าหนึ่ง” บรรยากาศซาบซึ่งประทับใจ

พ.๗ แจกโรงบุญฯ ที่ร้าน มร.ป. และเลี้ยง
ชาวมุขชนทั้งหมดโดยกองทุนแม่สำลีจิตรโสภณ

อาคันตุกะที่มาเยือน

ส.๘ เวลา ๑๐.๓๐ - ๑๕.๓๐ น. คณะ
เกษตร อ.ศรีประจันต์ จ.สุพรรณบุรี จำนวน
๒๓ คน นำโดยผู้ใหญ่ขวัญเมือง บัวเขียว และ
พนักงานพัฒนาธุรกิจ ธ.ก.ส. ศึกษาดูงานเยี่ยม
ชมวิถีพุทธ ส.เสียงศีล ให้การต้อนรับ

ส.๙ เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๕.๓๐ น. คณะน.ศ.
และอาจารย์จากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
จำนวน ๖๐ คน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคม
ศาสตร์ มาขอดูงานพัฒนาชุมชนเข้มแข็งไร่ซึ่ง
อบายมุข ประสบการณ์ตรงจากสังคมแม่แบบที่
ปฐมอโศก

อ.๑๐ เวลา ๑๓.๓๐ - ๑๕.๓๐ น. คณะ

นักศึกษา และอาจารย์จากมหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ จำนวน ๔๑ คน มาศึกษาดูงานเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนเข้มแข็ง นำโดย อาจารย์กิ่งแก้ว สุวรรณคีรี

อ.๑๒ เวลา ๑๑.๐๐ – ๑๖.๐๐ น. ผู้จัดการ ธ.ก.ส. สาขาวิหารแดง จ.สระบุรี พาสมาชิก มาเยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธจำนวน ๕ คน

พ.๑๔ เวลา ๑๓.๓๐–๑๖.๓๐ น. น.ส. จิราวดี ศรีสุวรรณ น.ศ.ปริญญาโท คณะบัณฑิต สาขาพัฒนาชุมชนและสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาขอสัมภาษณ์ วิถีชีวิตชุมชนวิถีพุทธ ภาวะเบียดต่างๆ ทั้งของนักบวช ชมราวาสทุกฐานะ และขั้นตอนการทำกิจกรรมไร่สารพิษ การปลูกพืชทุกชนิดทั้งการทำนาเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ศ.๑๕ เจ้าหน้าที่คณะหอสมุดพระราชวังสนามจันทร์ สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม จำนวน ๑๒ คน มาศึกษาดูงาน เยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธ

จ.๒๕ สมณะเสียงศีล ชาดวโร รั้งกิจนิมนต์ ไปบรรยายที่ศูนย์อบรมของคุณอำนวย อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

ศ.๒๕ พลเอกสุเทพ โพธิ์สุวรรณ พาเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าหน่วยงานของศูนย์ศิลปาชีพ เกาะเกร็ด จำนวน ๑๑ คน มาเยี่ยมชุมชนวิถีพุทธ ส.เสียงศีลให้การต้อนรับ

เวลา ๑๒.๐๐ น. ประชุมชุมชน พ่อท่านเป็นประธาน ยังคงเน้นย้ำเรื่องช่วยกันทำสื่อทีวี ผลเข้ามาเป็นบวก ได้รับการยอมรับมากขึ้น พวกเราต้อง

เตรียมใจต้อนรับแขก พวกเขาตั้งความหวังในหมู่เราสูงมาก อย่าให้ผู้มาผิดหวัง

มรณสति

พ.๒๐ สมณะข้าฟ้า ฐานรโต ไปร่วมประชุมเพลิงโยมเสาร์ บุญที อายุ ๖๖ ปี ที่วัดวารีมุกขาราม บ.หัวฝาย ค.หัวฝาย อ.แคนดง จ.บุรีรัมย์ ซึ่งเป็นโยมพ่อของสมณะหินเพชร มีเพื่อนสมณะไปร่วมงาน ๑๐ กว่ารูป และมีญาติธรรม นศ.ศิระขอโศก ไปร่วมงานด้วย

สุดท้ายของชีวิต ทุกคนก็จบที่หลุมฝังศพหรือเชิงตะกอน ฉากสุดท้ายของชีวิต มีค่าเท่ากันคือ เหลือเพียงขี้เถ้า เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ โยจึงประมาทกันอยู่เล่า พระพุทธองค์ตรัสว่า ทรัพย์สักกนิตจะติดตามผู้ตายเป็นไม่มี นอกจากบุญและบาป

 อ.กรรมกร กุฎใต้

ศิระขอโศก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๑

เดือนมกราคมนับเป็นช่วงแห่งการรับแขกซึ่งมี ๒ คณะใหญ่ กลุ่มแรกเป็นนักศึกษา วิทยาลัยการสาธารณสุข สิรินครพิษณุโลก สาขาวิชาเวชกรรมและเภสัชกรรม จำนวน ๒๔ คน มาพักค้าง ๑๑ วัน ศึกษาด้านสมุนไพรและแพทย์ทางเลือกมี ม.วช.โก้-แก่ง ต้อนรับ และช่วยงานที่บ้านยาดี มีพี่ชมพู่ดูแล

ส่วนกลุ่มชาวเกาหลีศรี ๔ คน นักเรียน ๑๕ คน พักค้าง ๑๗ วัน มาศึกษาแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม-ร่วมทำงานกิจกรรมกับนักเรียนศิระขอโศก เด็ก ๆ สนุกกับการฝึกพูดภาษาเกาหลีและภาษาอังกฤษ

เด็กเกาหลีประทับใจในชุดนักเรียนส้มมา ลึกขามาก ซึ่งก่อนกลับได้รับมอบเสื้อคนละชุด

เหตุการณ์ในรอบเดือน

อัง.๑ ชาวชุมชนร่วมงานปีใหม่ตลาดอารียะ ที่ พ.ส.ราชธานีอโศก

พ.๒ น.ร.สัมมาสิกขาศิระขอโศก เดินทางกลับหลังช่วงเก็บงานในช่วงเช้า

พ.๓ เจ้าหน้าที่กรมพัฒนาที่ดินและคุณสุนัย เศรษฐ์บุญสร้าง มาดูโครงการวิจัย และ

พัฒนาการผลิตปุ๋ยอินทรีย์ จากขยะอย่างครบวงจร ของม.ราชภัฏเลยสนับสนุนโดยกระทรวงเกษตรฯ มีคุณแก่นฟ้า แสนเมือง ต้อนรับ

อา.๖ สมณะ-สิกขมาตุ และชุมชน ร่วมงานฉาปนกิจ ทพญ. ฟากฟ้าหนึ่ง อโศกตระกูลที่ปฐมอโศก

อัง.๘ ส.เด็ดขาดร่วมประชุมงานโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ ที่พุทธสถานสันตติอโศก

ส.๑๒ จัดกิจกรรมวันเด็ก

พ.๑๗ กิจกรรมเดินป่า หาสมุนไพร-น้ำตกภูละออ และปลาอุหิน ผู้ร่วมเดินมีนักศึกษา การสาธารณสุข สิรินคร, นักเรียนเกาหลี และนักเรียนสัมมาสิกขา มี ส.ด่องแท้-ม.วช.เป็นผู้นำ

ส.๑๕ ส.ผืนฟ้า-ส.เด็ดขาด ติดตามประเมินผลและดูงานหมู่บ้านปลอดเหล้า ที่บ้านหนองคุนน้อย ต.เมืองแก อ.ท่าตูม สุรินทร์ มีคุณสมภาร บุญทิจิต ไปติดจานดาวเทียม ที่วัดพิงพวย อ.ท่าตูม และคุณแมนมัน กะการดี ไปทำสารคดีเกษตรชุมชน

อา.๒๐ คำ กิจกรรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมไทย-เกาหลี มีการแสดงการตีกลอง ของชาวเกาหลี สลับการแสดงโปงลาง-พิธีอำลา ครูฝนไท ย้ายไปพ.ส.ปฐมอโศก นักเรียนหลายคน น้ำตาซึม

อ้ง.๒๒ สมณะลงอุโบสถ ทบทวนพระ
ปาติโมกข์

-น.ร.ม.๖ และอาจิตไปร่วมงานฉลองหนาว
พ.๒๓ ส.สุพล และชาวชุมชน ไปงาน
ฉลองหนาว

อ.๒๗ คำจัดพิธีอำลาครูและนักเรียน
เกาหลี ปีหน้าพบกันใหม่ จากกันด้วยน้ำตา

อ้ง.๒๕ นักเรียนลงงานรวม กสิกรรม
สวนส้ม ที่สวนพลาญหิน

อบสม

อ.๖-พ.๑๐ อบรมเจ้าหน้าที่ศูนย์พัฒนา
สังคม หน่วยที่ ๖๗ จ.สุรินทร์ จำนวน ๒๕ คน

จ.๑๔-ศ.๑๘ อบรมเกษตรกรจาก อ.กันทร-
ลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ๔๓ คน

จ.๑๔-พ.๒๔ นักศึกษาวิทยาลัยสาธาณสุข
สิรินทร จ.พิษณุโลก คณะเภสัชและเวชกรรม
จำนวน ๑๕ คน

ส.๒๖-พ.๓๐ อบรมป่วยชีวภาพ จาก
อ.เฉลิมพระเกียรติ จ.สุรินทร์ ๑๗ คน

ดูงาน

ส.๑๕ คณะครูและนักเรียน โรงเรียนบ้าน
กะดี อ.ปรารังค์ภู จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๕๐ คน

-องค์การบริหารส่วนตำบลเมืองดงอ.เมือง

จ.นครสวรรค์ ๒๐๐ คน

พ.๒๓ เทศบาลเมืองชัยภูมิ อ.หนองบัว
ระเหว นำผู้นำชุมชน ๔๐ คน ดูงานด้าน
เศรษฐกิจพอเพียง

พ.๓๐ นักศึกษาวิทยาลัยการเกษตร
จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๓๕ คน

หมายเหตุ ๑๑-๒๗ ม.ค. นักเรียน จาก
โรงเรียนระบบ Home School ประเทศเกาหลี
และคณะครู จำนวน ๑๕ คน ศึกษาและแลกเปลี่ยน
วัฒนธรรม

ในแกมมีทั้งชนะและพ่ายแพ้ ชั่วขณะที่จะ
จะพ่ายแพ้แล้ว มันเป็นลึกลับและน่าเข้าใจ

ชีวิตจะมีค่า เพราะได้ฝ่าอุปสรรคขวาก
หนาม ถิ่นนั้นยังมีเงาเล็กน้อยที่เข้ามา ย่อม
เสริมสร้างชีวิตให้แจ่มกระจ่าง

๑.ได้ขีดขาด จิตตสันโด

ประจำเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

จ.๔ ท่านสมณะเด็ดขาด จิตตสันโด ปฐม
นิเทศสัมมาสิกขาศิรยะอโศกชั้น ม.๑ มีเข้าค่าย
จัดกิจกรรม เพื่อความสะอาดสามัคคี มีสัมมา
การวะ และเตรียมตัวไปร่วมงานพุทธาภิเษกฯ ที่
ศาลีอโศก

อ.๕ คณะผู้บริหารการศึกษา เขต ๗
จ.นครราชสีมา จำนวน ๗๐ คน ดูงานด้านการ
ศึกษา และเศรษฐกิจพอเพียง

พ.๖ สมณะร่วมลงปาติโมกข์ และอธิพา
นิยธรรม

-สมณะถ่องแท้ วินยธโร และสมณะพองไท
รตนบุญโญ เดินทางไปที่ ม.อุบลฯ

พ.๗ ผู้เข้าอบรมจาก อ.โนนคูณ จ.ศรีสะเกษ

จำนวน ๗ คน อบรมเรื่องปฏิจจวาท

๑๐.๑๐ สมณะเตี๊ยะขาด จิตตสันโต และสมณะกำแพงพุทธ สุพล โคนครและนักเรียนชั้น ม.๑ เดินทางไปช่วยเตรียมงานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ณ พุทธสถานศาสนาสถาปัตย์ นครสวรรค์

๑๐.๑๐-๑๐.๑๑ สาธารณสุขศิรินครจากจังหวัดต่างๆ จำนวน ๑๐ กว่าคน

๑๐.๑๒ สมณะถ่องแท้ วินยธโร กลับจากวังสวนฟ้า

๑๐.๑๓ สมณะถ่องแท้ วินยธโร ไปประชุมที่ม.อุบลฯ

๑๐.๑๔ สัมมาสิกขาธิระยะโศก แสดงโปงกลาง ณ เวทีชั่วคราว อบต.กระแซง

- เกษตรกรจาก จ.ร้อยเอ็ด ประมาณ ๑๒๐ คน มาดูงานพักค้าง ๑ คืน ผู้ดูงานจากจ.นครราชสีมา ๒๒๐ คน

๑๐.๑๕ คณะสมณะมหาเถระศิระยะโศก และสิกขมาตุ ๒ รูป เดินทางไปร่วมงานพุทธาภิเษกสมณะมหาเถระไปประชุมสมณะมหาเถระ

๑๐.๑๖ นักเรียนศิระยะโศก กนวัด ม.วช. ชาวชุมชน เดินทางไปร่วมงานพุทธาภิเษกฯ อ.ไพศาลี จ. นครสวรรค์

- นักศึกษา ม.อุบลฯ ประมาณ ๑๕ คน มาศึกษาดูงาน ค้างคืนที่ชุมชน

- กศน. จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน ๖๐ คน ดูงานด้านเศรษฐกิจพอเพียง

๑๐.๒๐ ศูนย์บริการศึกษานอกโรงเรียน อ.ลำปลายมาศ จ.บุรีรัมย์ ประมาณ ๖๐ คน มาศึกษาดูงานที่ ศิระยะโศก อบต.ลานสกา จ.นครศรีธรรมราช ๓๕ คน ดูงานด้านเศรษฐกิจพอเพียง

๑๐.๒๖ ก.พ.-ส.๑มี.ค. เกษตร อบรม

เศรษฐกิจพอเพียง จำนวน ๑๕ คน จาก อ.วังหิน จ.ศรีสะเกษ อ.เมือง จ.สุรินทร์ ๔ คืน ๕ วัน

พุทธศาสนา คือพลังที่รวบรวมสังคม พุทธบริษัท ทั้ง ๔ อันมีบ้าน วัด โรงเรียน อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เชิญชวนประชาชนทุกหมู่เหล่าที่มีศรัทธา มาอยู่ที่บ้านราชเมืองเรือ รับ ๑ ล้านคน ฟรีตลอดชีพ เชิญมาพิสูจน์ด้วยตนเอง มาซิ แล้วท่านจะรู้

 สมณะเตี๊ยะแท้ วิไลโสโก

ศาลือโศก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๑

บรรยากาศในช่วงเดือนนี้ เป็นบรรยากาศของการเตรียมงานพุทธาภิเษกฯ ครั้งที่ ๓๒ ซึ่งพวกเราเริ่มดำเนินการทันที เมื่อกลับมาจากงานปีใหม่ ฝ่ายช่างเร่งงานก่อสร้างศาลาพุทธาภิเษก เพื่อให้ทันใช้งาน ทีมงานปั้นเสาให้เป็นต้นไม้ นำโดยท่านคมคิด มาปั้นให้เสร็จ ภายใน ๒ สัปดาห์ ปีนี้ต้องเตรียมงานมากเพราะมีการเปลี่ยนแปลงหลายจุด แต่มีคนมาช่วยเตรียมงานน้อย นับว่าเป็นงานหนักที่พวกเราต้องช่วยกันทำให้ดีที่สุดที่สามารถจะทำได้

เหตุการณ์ประจำวัน

พ.๒ สมณะ ลิกขมาตุ ชาวชุมชน และนร. สส.ศ. เดินทางกลับจากบ้านราชฯ

อา.๖ สมณะ ลิกขมาตุ ชาวชุมชน ไปร่วมงานฉาปนกิจหมอปากฟ้าหนึ่ง ที่ปฐมอโศก โดยรดสวนฟ้า

จ.๗, อ.๒๒ สมณะ พระอาคันตุกะ ลงอุโบสถทบทวนพระปาติโมกข์ เสร็จแล้วสมณะประชุมอธิษฐานนิยธรรมต่อ

อ.๘,๑๕,๒๒ สมณะ ลิกขมาตุ คณะครูฝ่ายการศึกษาและผู้สนใจ ร่วมกันประชุม

พ.๕ ชาวชุมชนและ นร.สส.ศ. ไปฟังรศ.สุขุม นวลสกุลบรรยายเรื่องของประชาธิปไตย

ที่ ร.ร.ไพศาลพิทยา อ.ไพศาล จ.นครสวรรค์

พ.๑๐,๑๗,๒๔,๓๑ สมณะและลิกขมาตุประชุมนิสิตสัมมาสิกขาลัยวังชีวิต วิชาเขตศาลือโศก

ศ.๑๑,๑๘,๒๕ ชาวชุมชนช่วยกันเก็บผักมัด กำ ห่อ บรรจุถุง แล้วนำไปขาย ที่ตลาดผักไร้สารพิษ หน้าพุทธสถานสันตือโศก

ส.๑๒ วันเด็กแห่งชาติ นร.สส.ศ.จัดกิจกรรมสนุกสนานกันในช่วงบ่าย

-ภาคค่ำมีการแสดงแต่ละชั้นเรียน และแจกรางวัล ปิดท้ายรายการด้วยการเฉลยบัดดี้ต่างรำเรียงเบิกบานกันดี

อา.๑๓ สมณะ ลิกขมาตุ และชาวชุมชนประชุมเตรียมงานพุทธาฯ ครั้งที่ ๓๒

จ.๑๔ นักเรียน ร.ร.นิมิตศึกษา ชั้นประถมปีที่ ๑-๓ จำนวน ๑๘๐ คน มาศึกษาดูงานในฐานงานต่างๆ ของชุมชนบุญนิยมเศรษฐกิจพอเพียงศาลือโศก

-ชมรมฝึกการพูด(สัมมาวาจา) อ.ไพศาล จ.นครสวรรค์ นัดรวมรุ่นที่บ้านประธานชมรม นายจันทร์แก้ว จันทร์ผา นักเรียนและชาวชุมชนไปร่วมกิจกรรมนี้

ส.๑๕ สมณะพอแล้ว สมาหิโต เดินทางไปบ้านราชฯ เพื่อประสานงาน นำเครื่องมือบางอย่างมาใช้ในการเตรียมงานพุทธาฯ ครั้งที่ ๓๒

อา.๒๐ นร.สส.ศ.เรียนในห้องเรียนเป็นวันสุดท้าย ต่อจากวันนี้ไป ได้จัดการเรียนแบบบูรณาการ วิชาเตรียมงานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๒

พ.๒๓ สมณะพอแล้ว สมาหิโต พา นร.สส.ศ. ชั้น ม.๖ ไปเรียนแบบบูรณาการวิชาเตรียมงานและร่วมงานฉลองหนาวธรรมชาตือโศก(ปอยหนาว) ครั้งที่ ๖ ที่ พ.ส.ภูผาฟ้าหน้า จ.เชียงใหม่

วันที่ ๒๕-๒๗ ม.ค.๒๕๕๑

-สมณะเน้นแก่น พลานีโก พระเถีย ชันติโก นำชาวชุมชน จำนวน ๑ รถตู้ ไปร่วมงาน ฉาปนกิจศพแม่ยายของ ครูวิษณุ รัตน์กมล ที่วัด อุทุมพรนาवास บ้านนาตะกรุด อ.ศรีเทพ จ.เพชรบูรณ์

จ.๒๘-๑.๒๙ คณะกรรมการชุมชนนุญนิยม เศรษฐกิจพอเพียง ไปดูงานที่พระบรมมหาราชวัง สวนจิตรลดา และที่ จ.เพชรบุรี ร่วมกับคณะกรรมการชุมชนอื่นๆ ในเขตเทศบาลตำบล ไพศาลี โดยการดำเนินการของเทศบาลตำบล ไพศาลี

ข้อคิดสุดท้าย

*นาข้อบกพร่องของตนเองให้พบ
แล้วรีบแก้ไขโดยเร็วเสมอๆ เป็นการ
พัฒนาตนเองอย่างดี*

อ.เน้นแก่น พลานีโก

ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

บรรยากาศในเดือนนี้ เป็นบรรยากาศของการเตรียมงานพุทธฯ และ งานพุทธาภิเษกสุด ยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๒ เพราะงานปีนี้มี การเปลี่ยนแปลงศาลาที่ใช้อบรม จึงทำให้ต้อง

เปลี่ยนสถานที่อื่นๆ ตามด้วยอีกมาก และในปีนี้มีผู้มาช่วยเตรียมงานน้อยทั้งนักบวชและฆราวาส พวกเราจึงต้องช่วยกันเตรียมงานหนักกว่าทุกปี ด้วย และในงานมีข้อผิดพลาดมาก เช่น ระบบน้ำ และไฟ เป็นต้น จึงต้องขออภัยในความผิดพลาด ณ โอกาสนี้ด้วย

เหตุการณ์ประจำวัน

๑.๑ ประชุมชาวชุมชน เตรียมงานพุทธฯ เตรียมงานอบรมนักเรียน ปัญหาและการทำงาน ในฐานงานต่างๆ

๑.๕ สมณะพอแล้ว สมหิโต เดินทางเข้า สันติอโศก เพื่อประสานงานเรื่องอุปกรณ์ และ ของใช้งานพุทธฯ

-นักเรียนในโรงเรียนชะลอมแหน และ โรงเรียนสายลำโพงเหนือ รวมจำนวน ๗๐ คน มารับการอบรมในโครงการเยาวชนคนสร้างชาติ

พ.๖ สมณะและพระอากันตูกะลงอุโบสถ ทบทวนพระปาติโมกข์ เสร็จแล้วสมณะประชุม อปรินานิยธรรมต่อ

พ.๗ ประชุมชาวชุมชนเพื่อเตรียมงาน พุทธฯ

ศ.๘ กรรมการชุมชนศาลีอโศก จำนวน ๕ คน ไปร่วมประชุมรายเดือน ณ เทศบาล ตำบลไพศาลี

ศ.๘-จ.๑๑ ตั้งศพสมณะเดือนล้น ปาตกุโตนวันแรกสมณะพอแล้ว สมหาโท แสดงธรรม ต่อไปเป็นสิกขมาตุมาลินี โภคาพันธ์ และสมณะเน้นแก่น พลานีโก วันสุดท้ายเป็นการรำลึกดำเนินรายการโดย สมณะขะยะขັນ สรณียอแล้วจึงฉาปนกิจ

อา.๑๐-จ.๑๑ ธ.ก.ศ. อ.ทับทัน จ.อุทัยธานี พาเกษตรกรจำนวน ๓๒ คน มาศึกษาดูงานกิจกรรมไร่สารพิษเศรษฐกิจพอเพียง

จ.๑๑-ศ.๑๕ น.ร. ร.ร.สัมมาสิกขา ชั้น ม.๑ ทุกแห่งเข้าพื้นที่เพื่อเรียนบูรณาการวิชาการวิชาเตรียมงานพุทธาฯ ครั้งที่ ๓๒

ศ.๑๖ สมณะมหาเถระประชุม-ประชุมการศึกษาของชาวอโศก

- ประชุมสมณะเกจิ

อา.๑๗-ศ.๒๓ งานพุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๒

จ.๒๕ เทศบาลตำบลไพศาลี จัดนายแพทย์และช่างตัดผม มาบริการตรวจสุขภาพและตัดผมให้ชาวชุมชน

พ.๒๗ สมณะมือนั่น ปุณณโร พาน.ร. สส.ศ. ชายชั้น ม.๓ - ม.๕ ไปช่วยกู้เรือ

- ครูจจน พาน.ร. สส.ศ. หญิง ชั้น ม.๓ - ม.๕ ขึ้นภูผาฟ้า น้ำ จ.เชียงใหม่

พ.๒๘ สมณะ สิกขมาตุ ประชุมนิสิตสัมมาสิกขาลัยวังชีวิต วิชาเขตศาตือโสภ

ศ.๒๙ ประชุมพี่เลี้ยงชาวชุมชนเพื่อเตรียมงานอบรมเกษตรกรจากนครสวรรค์ชัยนาท และพิษณุโลก

ข้อคิดสุดท้าย

เมื่อทำอะไรด้วยความเต็มใจ และตั้งใจแล้ว ผลงานจะออกมาดี และประสบความสำเร็จ

 @.เน้นแก่น พลานีโก

สัปดาห์โศก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๑

ขึ้นปีใหม่นี้มีแต่อนุสติที่จะต้องระลึกถึงความตายด้วยความไม่ประมาท

กลับจากงานปีใหม่ไปงานศพหลายศพโดยเฉพาะหมอฟากฟ้าหนึ่ง ทุกคนฟังแล้วเศร้าเสียใจไม่อยากให้หมอกจากเราไปเพราะหมอเป็นตัวอย่งที่ดี ทำความดีไว้มาก แต่ความตายนั้นห้ามไม่ได้ขอไม่ได้

ภายในสัปดาห์โศกกำลังปรับทั้งคนปรับทั้งงานให้ประสานสามัคคีให้ดีขึ้น

เพื่อจะให้การทำงานทุกอย่างหมุนเวียนกันไปบางคนให้เปลี่ยนไปทำหน้าที่อื่นบ้างเพื่อเป็นพลังใจแก่กัน หลังจากปรับตัวเองกันแล้วบรรยากาศเริ่มดีขึ้น การงาน การเงินก็คล่องตัวขึ้น ส.ฟ้าไทเป็นตัวแทน ค.ภ.ส.(คณะรับภาระสงฆ์) อย่างดี

การประชุม

ศ.๔ บ่ายประชุมชุมชนประจำเดือน

จ.๗ ค่ำประชุมคณะกรรมการ

พ.๑๗ ส.ฟ้าไท มาประชุมแจ้งจุดประสงค์ที่คณะผู้รับภาระสงฆ์และคณะมหาเถระให้คุณพลังใจไปฝึกปฏิบัติที่บ้านราชฯ แล้วเดินทางกลับในวันรุ่งขึ้นโดยคุณพลังศีล และคุณพลังใจไปสันติด้วย

อ.๒๐ บ่ายประชุมคณะกรรมการ

การประชุมมีการเปลี่ยนวันบ้างตามเหตุปัจจัยนักเรียนประชุมวันพฤหัสบดี

เหตุการณ์ทั่วไปและใครไป - ใครมา

อัง.๑ สมณะ สิกขมาตุ และชาวสยามฯ ส่วนใหญ่ยังอยู่งานปีใหม่ที่บ้านราช จ.อุบลราชธานี

-ส.ชาติดิน ชาญโญ รับลายเซ็นหนังสือ

สุทธิจากพ่อท่าน แล้วกลับพร้อมรถคุณไม้กล้า (หมุ) คุณเอื้ออภัย

พ.๒ ส.สร้างไท สม.หยาดพลี สม.นวลน้อม และชาวสยามฯ เดินทางกลับ บางคนมารดไฟ เพราะรถวัดเต็ม นักเรียนชายมากับรถศาลือโส

พ.๑๗ ส.ลือคม ส.ดินทอง เดินทางกลับพร้อมรถสันติฯ

ส.๕ ส.สร้างไท ส.ลือคม ส.ดินทอง สม.หยาดพลี สม.นวลน้อม และชาวสยามฯ เดินทางไปปฐมอโศก เพื่อร่วมงานฌาปนกิจศพหมอฟากฟ้าหนึ่งในวันรุ่งขึ้น

อ.๖ ชาวสยามฯอีก ๒ คันรถไปร่วมงานฌาปนกิจศพหมอฟากฟ้าหนึ่งแล้วก็เดินทางกลับพร้อมด้วยสมณะ สิกขมาตุรถคู่ ๒ คันรถบีค็อพ ๑ คัน

ศ.๑๑ ครูตู้ (วราภรณ์/ฝั่งดาว) นำกลุ่มเกษตรไปดูแลสวนโป่งแดง

ส.๑๒ เป็นวันเด็กแห่งชาติ ชาวชุมชนคนวัดมาร่วมจับฉลากแลกเปลี่ยนของขวัญกับนักเรียนสัมมาสิกขาและเด็กในชุมชนด้วย มีการทายปัญหาเล็กๆ น้อยๆ จากสมณะ สิกขมาตุใครตอบได้ ได้จับฉลากก่อน

อ.๑๓ ส.สร้างไท ส.ลือคม ส.ดินทอง สม.นวลน้อม และคณะผู้ใหญ่สยามฯ ได้นำนักเรียนสัมมาสิกขาทั้งหมดและเด็กในชุมชนไปฉลองวันเด็กที่พิมาย โดยญาติธรรมคุณสุกานดา(ปู้)

เป็นเจ้าของเลี้ยงอาหารที่สวนเพื่อระลึกถึงคุณดีมีเพื่อนผู้เสียชีวิตไปแล้วด้วย แล้วพาไปทัศนศึกษาพิพิธภัณฑ์ฯ ปราสาทหินพิมาย ไทรงาม หุ่นสัมฤทธิ์ (อนุสาวรีย์ย่าโมและคณะสตรีที่สู้กับทหารลาว)

จ.๑๔ ส.สร้างไท ไปเยี่ยมญาติที่บ้านเพชรพักค้างด้วย

พ.๑๖ ส.หม่อม ส.คำจริง ส.พอจริง เดินทางจากบ้านราชฯ มาแวะฉันทัดและพักค้าง ๑ คืน แล้วจาริกต่อไป จะไปแวะที่สันติฯ ก่อนไปงานพุทธาฯ

พธ.๑๗ นักศึกษา ม. เทคโนโลยีราชวมงคล ๒๓ คน มาศึกษางานที่ฐานแปรรูป

ส.ลือคมไปเยี่ยมแม่บ้านของพ่อสะอาดซึ่งป่วยหนัก และได้เสียชีวิตวันรุ่งขึ้น หมู่เราก็ได้ไปร่วมฝังสวดอภิธรรม

ศ.๑๘ สม.หยาดพลีเดินทางไปสันติฯเยี่ยมน้องผู้ป่วย(คุณบุญเลี้ยง) ไปพร้อมคณะคุณต๋องฟ้า ซึ่งเป็นตัวแทนไปประชุมคร.และสถาบันบุญนิยม สม.หยาดพลีอยู่ร่วมงานฉาปนกิจศพโยมสายที่ปฐมอโศกวันรุ่งขึ้น ส่วนคณะที่ไปประชุมกลับมาก่อน

ส.๑๕ นักเรียนเมืองคงวิทยา ชั้นม.๓ จำนวน ๕๓ คน ครุฑนำมา ๔ คนมาศึกษาวิถีชีวิตชุมชน ตั้งแต่เวลา ๐๕.๐๐- ๑๕.๐๐ น.

อ.๒๐ คำ ส.ลือคม ส.ดินทอง สม.นวลน้อม และชาวสีมาฯ ๑ รถตู้ไปงานสวดศพแม่บ้านพ่อสะอาด

จ.๒๑ ชาวบ้านราชฯ นำส.แดนเดิม ส.นาทอง มาแวะพักแล้วไปต่อ สมณะ ๒ รูปไปร่วมงาน ฉาปนกิจศพ แม่ประยูร สุขจิตต์ (แม่คุณฝากดิน) ที่วัดหงส์สวนหมากพร้อมกับคณะสีมาฯ ซึ่งมีส.สร้างไท ส.ลือคม ส.ชาติดิน ส.ดินทอง สม.นวลน้อม ไปร่วมด้วย

อ้ง.๒๒ ส.ลือคม ส.ดินทอง สม.นวลน้อม นักเรียน ม.๖ ม.๓ ม.๒ คุณน้าอม คุณกมล คุณมีทอ ด.ญ.น้ำข้าว เดินทางไปเชียงใหม่ โดยคุณเสียงไทเป็นผู้ขับรถชะรอยฟ้า แวะพักศาลีพุทธ ๒๓ ไปบิณฑบาตที่อุดรดิตต์เยี่ยมญาติธรรมที่นั่น แล้วไปฉันทัดที่หอบุญอโศกจ.แพร่ ไปพักที่ลานนาอโศก จ.เชียงใหม่ พฤษ ๒๔ ประชุมสาขาพรรคเพื่อฟ้าดินสาขาเชียงใหม่ ที่ ช.มร. เชียงใหม่ แล้วเดินทางไปถึงภูผาฟ้าน้ำ ร่วมงานฉลองหนาว ๒๕-๒๗ ม.ค. เดินทางกลับแวะพักค้างแม่สอด จ.ตาก บ้านหลานของสม.นวลน้อม จันทร์ ๒๘ ไปเยี่ยมแม่ของมีทอ ที่ อ.พบพระ พักค้าง ๑ คืน

อ้ง.๒๕ คณะฉลองหนาว แวะเยี่ยมโยมพ่อ ส.ลือคม ที่พิจิตรและกลับถึงสีมาฯเที่ยงคืน

ฝากท้ายรายงาน

เรากลัวตายไหม เราเคยตายกันมาแล้ว จนจำไม่ได้ ก่อนตายต้องทำกุศลไว้อย่างยิ่ง

ทำกุศลให้ได้ทุกขณะ จะได้ไม่ต้องห่วงกลัว
ความตายที่จะมาถึง

ไปเถิดสู่วัง ธรองลิ้นดี
ฉะกัศน์ก็ฉวนจากหล้า
ทุกคนต้องดับขันธสังขารชีวา
ทั้งเมื่อนี้เมื่อหน้า หนึ่งนั้น

 สม.หยาดพลี @ ไต่กัศระกุล

ประจำเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

เดือนกุมภาพันธ์ปกติอากาศจะเริ่มเข้าหน้า
ร้อนแล้ว ปรากฏว่า ปีนี้ดินฟ้าอากาศแปรปรวน
อากาศหนาวตลอดเดือน แสดงว่าสรรพสิ่งล้วน
ไม่เที่ยง อากาศหนาวก็ดีกว่าอากาศร้อน เพราะ
จะได้ประหยัดพลังงาน ซึ่งโลกกำลังร่อยหรอลงไป
มาก ทำให้ราคาน้ำมันแพงขึ้นทุกวัน

เนื่องจากชาวชุมชนเรามีน้อยและส่วนมาก
เป็นคนแก่ งานมีมากเป็นปกติ การทำงานจึงใช้
วิธีรวมพลังลงแขก ปรากฏว่านอกจากงานจะได้
เพิ่มขึ้นแล้ว เรายังได้ความเป็นที่พึ่งหนึ่งเพิ่มขึ้น
แต่ละคนถ้อยที ถ้อยอาศัยกัน บรรยากาศ ของ
สีมาอโคกจึงดูอบอุ่นประทับใจ

เหตุการณ์ทั่วไป ใครไปใครมา

ศ.๑ สม.หยาดพลีกลับจากสันติฯ ด้วยรถ
โดยสารพร้อมศิษย์เก่า แก้วเกร็ดรุ่งซึ่งมาสอบ
มสธ. โคราช

ส.๒ สมณะ สิกขมาตุ ญาติธรรม และนักเรียน
โฮมแอง ย้ายแกลบดำเข้าโรงปุ๋ย

อา.๓ ญาติธรรมกลุ่มหนึ่งไปหว่านถั่วเขียว
ที่โป่งแดง ซึ่งกำหนดกันว่าจะพยายามไปดูแล
สวน เดือนละ ๒-๓ ครั้ง

อ.๕ บ่าย ประชุมอภิธานิธรรม สมณะ

สิกขมาตุ เย็นตรวจศีลแยกกลุ่ม

พ.๑๒ ส.ลือคม ไปเยี่ยมโยมพ่อซึ่งเข้าห้อง
ไอ.ซี.ยู.โรงพยาบาล ที่จ.พิจิตร แล้วจะเลยไปงาน
พุทธศาสนาศีฯ

ศ.๘ บ่ายสมณะ สิกขมาตุ นักเรียนและ
ชาวชุมชน คนวัดร่วมแรงกันขนใบไม้เขตสมณะ
สะตางพื้นที่ เจ้าหน้าที่เกษตรจังหวัด ๒ คนมา
คุยเรื่องการอบรม

ส.๙ คณะลูกหลาน หลวงพ่อนานุ่ม มาทำ
บุญเลี้ยงพระ ระลึกถึงครบ ๑๐๐ วันที่ได้มรณะไป
เวลา ๑๗.๓๐ น. ประชุมชุมชน ประจำเดือน
เลือกกรรมการคนใหม่ แทนคุณพลังใจ ซึ่งขอ
กลับไปดูแลแม่ที่บ้าน จ.มหาสารคาม ผลปรากฏ
กรรมการใหม่ดังนี้ คุณกมล พรหมมาก คุณเอื้อ
อภัยอินตานนท์ และคุณพลังคำขำพิมาย กรรมการ
ครบ ๑๑ คน

อา.๑๐ สม.นวลนิ่ม แม่เมือง นำนักเรียน
ม.๑ ไปศาลีฯบูรณาการวิชาการร่วมกับสัมมา
สิกขา ม. ๑ ทั้งหมด เตรียมงานพุทธฯ

จ.๑๑ ครูเอื้อธรรม นำนักเรียน ม.๒ ไปสอบ N.T.ที่ศิระษะฯ กลุ่มที่ไปศาลีฯ ได้ร่วมฉาปนกิจ ศพสมณะเถื่อนถัน ปาตุภูโต

อ.๑๒ คุณสมพงษ์ เดชพร มารับส.สร้างไท ส.ดินทอง ไปตรวจสุขภาพที่โคราชแล็บ

พ.๑๓ สม.นวนนิม แม่เมือง ไปเพชรผาภูมิ จ.กำแพงเพชรกับกลุ่มศาลีฯพร้อมด้วย ส.ดินดี ส.เลื่อนลิ้ว ส.กำแพงพุทธ

ศ.๑๕ ส.สร้างไท ส.ดินทอง สม.หยาดพลี นักเรียนที่เหลือ และญาติธรรมกลุ่มหนึ่งเดินทางไปศาลีฯเพื่อร่วมงานพุทธาฯ

ส.๑๖ ชาวสีมาฯอีกกลุ่มหนึ่ง เดินทางไปศาลีฯ เพื่อร่วมงานพุทธาฯซึ่งจัดใน วันที่ ๑๗ - ๒๓

อ.๑๕ คุณวรารกรณ์ (ตุ้/ฝั่งดาว) นำนักเรียน ม.๒ ไปสอบ N.T.ที่ศิระษะฯ

พ.๒๐ ส.ชาติดิน ชัญญู และชาวสีมาฯกลุ่มหนึ่งไปร่วมงานฉาปนกิจศพโยมพ่อ ส.หินเพชร ที่บ้านหัวฝาย กิ่งอ.แคนดง จ.บุรีรัมย์

ส.๒๓ สม.หยาดพลี และชาวสีมาฯรวมทั้งนักเรียน เดินทางกลับสีมาฯ

อ.๒๔ ส.สร้างไท ส.ลือคม ส.ดินทอง สม.นวนนิมและคณะยะวิทยาเดินทางไปงานที่ บจ.วงษ์พาณิชย์จ.พิษณุโลก โดยแวะเยี่ยมโยมพ่อ ส.ลือคมที่จ.พิจิตรก่อน สมณะ สิกขมาตุ ไปพัก บ้านโยมพ่อส.ถักบุญ ญาติธรรม ไปพักกันที่ โรงแรม ญาติธรรมที่ไปกับคณะสีมาฯ มีคุณ วาสนา (ตัว/จากวังน้ำเขียว) คุณณรงค์(ลูกแม่ม่วง) คุณกมล คุณวรารกรณ์ (ตุ้/ฝั่งดาว) คุณชุลีกร(แดง /เรื่องบุญ) คุณพานทอง(ส่องฟ้า) นักเรียน ๓ คน น.ส. ขวัญตา น.ส.อารีรัตน์(อง) ด.ญ.ธัญญรัตน์ (เก้) ดูงานวันที่ ๒๕- ๒๖ เดินทางกลับวันที่ ๒๖

อ.๒๖ ส.หินเพชร สม.หยาดพลีและ ญาติธรรมกลุ่มหนึ่งไปร่วมงานฉาปนกิจศพโยมป้า ส.หินเพชร ที่บ้านหัวฝาย กิ่งอ.แคนดง จ.บุรีรัมย์

พ.๑๕ คุณวรารกรณ์ นำนักเรียน ม.๖ ไป สอบ ที่ศิระษะฯ กำหนดสอบ ๒๕ และ ๑ มี.ค.

ข้อคิดก่อนจบ

ความเก่งทำให้เราหลงตัว นอกจากทำให้ ประมาทแล้วยังเห็นคนอื่นด้อยกว่าไปหมดทำให้ พลาดโอกาสเรียนรู้จากคนอื่น อย่าลืมนึกว่าไม่มีใคร เก่งไปทุกด้าน หากตระหนักถึงจุดนี้

จะทำให้เราอ่อนน้อมก่อนตนได้อย่างขึ้น

 @.ดินท๑๑ นคร๑ไว้

กฎแพ้น้ำ

ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

หลังงานฉลองหนาวธรรมชาตือโสภก หมุ่นวกะ นำโดย อ.ดวงดี ฐิตปุญญโย เดินทางไปบ้านราชาฯ เพื่อมุงหลังคาเรือและสร้างเครื่องมือสำหรับกู้เรือ และเดินทางไปร่วมงานพุทธาภิเษกฯ ครั้งที่ ๓๒

เหตุการณ์ในรอบเดือน

ศ.๑,๑๓.๓ สมณะ ๓ รูป นำโดย อ.๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต) คนวัดและญาติธรรมไปเยี่ยม คุณเวียนธรรม เล็กดา ประสพอุบัติเหตุ รถคุณแต่น ตะแคงทับ ทำให้กระดูกเชิงกรานแตก แพทย์รักษาตัวที่ ร.พ. นครพิงค์ เชียงใหม่

ส.๒ สมณะ ๔ รูป นำโดย อ.๑ แสดงธรรมกับกลุ่มภุษาฯ ที่ลานนาฯ

-อ.๑ ประชุมกลุ่มเพื่อนธรรม ที่ลานนาฯ

-สมณะ ๔ รูป นำโดย อ.๑ ประชุมชาวลานนาฯ

พ.๖-ศ.๘ สมณะดินไท ธานีโย สมณะโพธิสัทธัโพธิสัทธโร มาทตลอดฝึกอบรมเกษตรกร หลักสูตร “ยุทธศาสตร์สร้างคนดี วิถีไท ทางเลือกใหม่ในการพึ่งตน” ที่ศูนย์เรียนรู้ชุมชนบุญนิยมเพชรผาภูมิ

พ.๖ ฟังพระปาติโมกข์

อ.๕,๑๒,๒๖ อปรินานิชธรรม

ส.๕ สมณะ ๕ รูป นำโดย อ.๑ ประชุมชุมชนภุษาฯ

-อ.ดินไท ธานีโย สมณะโพธิสัทธัโพธิสัทธโร แสดงธรรมกับกลุ่มภุษาฯ ที่ลานนาฯ

-สมณะเล็กเล็ก จุลลคัมภีโร สมณะผู้สูญสุญญคโต นำ น.ร. ส.ส.ภ. ม.๑ ไปเตรียมงานพุทธาภิเษกฯ ที่ศาลีฯ

พ.๑๓ สมณะ ๒ รูปสามเณร ๒ รูป นำโดย อ.๒ (สมณะร่มเมือง ขุทธวโร) ไปกัจฉิมณฑที่บ้านคุณสุภักทา (ผ่องไพร) จันสุวรรณ ๖๔ ถ.รัตนโกสิน อ.เมือง จ.เชียงใหม่

-บ้าย อ.๒ สอนธรรมะบนกระดาน ที่ชมร.ช.ม.

ศ.๑๕ สมณะ ๓ รูป นำโดย อ.๑ ประชุมชาวมุขชน เพชรผาภูมิ

พฤ.๒๑ สมณะ ๓ รูป นำโดย อ.๑ ประชุมกับชาวธรรมชาตือโสภก ที่ศาลาพุทธาภิเษกศาลีอโสภก

พ.๒๗ กรัก ๒ ปะหมึง ๓ คน นำโดยกรักตรงธรรม มาเข้าหลักสูตรปฏิบัติธรรมบนคอย

พฤ.๒๘-๑ มี.ค. สมณะดินไท ธานีโย สมณะโพธิสัทธั โพธิสัทธโร มาร่วมงานฝึกอบรมเกษตรกร ที่ศูนย์เรียนรู้ชุมชนบุญนิยม เพชรผาภูมิ ตามโครงการพัฒนาการเกษตร ตามแนวทฤษฎีใหม่ โดยยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ศ.๒๕ น.ร. ส.ส.ศ. ม.ปลายฝ่ายหญิง ๗ คน นำโดย คุรุจจน มาเข้าคอร์ส

ก่อนจาก ขอฝากแง่คิด

คำคมจาก อ.๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต)

“การทำงานตามเป้าหมาย แล้วได้ตามเป้าหมาย ยังไม่ถือว่าประสพผลสำเร็จ แต่ทำงานได้ตามเป้าหมาย แล้ววางได้นั้นถือว่าประสพผลสำเร็จได้อย่างแท้จริง”

สมณะโพธิสัทธั โพธิสัทธโร

ราชনীโอโศก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๑

อยากจะพูดคำว่า เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน เผลอแป๊บเดียวสิ้นปีอีกแล้ว และเวลาผ่านไปเร็วเหลือเกินเลยไม่หวนกลับ ความดีหรือความไม่ดี หรือกรรมที่เราได้ทำไปเมื่อปีที่แล้วก็ทำมาแล้ว และกรรมนั้นก็จะเป็นของเราทันทีแล้ว รอแต่ว่ากรรมนั้นจะส่งผลให้เราเมื่อไหร่ไม่ช้าก็เร็ว และกรรมนี้แหละจะติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ

เริ่มต้นปีใหม่นี้มีความรู้สึกว่าเป็นปีที่เริ่มต้นด้วยการสูญเสีย สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งของปวงชนชาวไทยคือการจากไปของสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาฯ และชาวโศกเองก็ได้สูญเสียเสาหลักไปหนึ่งต้น ด้วยข่าวการจากไปของคุณหมอมหาพลาฟ้าหนึ่ง อโศกตระกูล และการจากไปของพ่อแม่พี่น้องของญาติธรรมหลาย ๆ คน ซึ่งเป็นสิ่งเตือนใจให้กับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ว่า “อย่าประมาทคิดจะทำดีสิ่งใดให้รีบทำก่อนที่จะไม่มีโอกาสได้ทำ”

นอกจากข่าวการสูญเสียดังกล่าวนี้แล้ว ก็มีอีกหนึ่งสูญเสีย แต่เป็นการสูญเสียที่ประเสริฐยิ่ง คือ การที่พวกเราได้มาช่วยกันเสียสละ มาขายสินค้าราคาต่ำกว่าทุนในงานตลาดอารียะ'๕๑ ซึ่งพวกเรามีใครคนร้ายราย เป็นคนจน แต่สามารถที่จะเสียสละ

แบ่งปันให้กับผู้อื่นได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าพวกเราได้ฝึกหัดปฏิบัติขัดเกลาดนหรือลดกิเลสตนเอง ซึ่งถ้าเราสามารถลดกิเลสลงได้มากเท่าไรเราก็ยิ่งจะเสียสละได้มากเท่านั้น และในงานตลาดอารียะ ดังกล่าว ปรากฏว่าได้รับความสนใจจากประชาชนเป็นจำนวนมาก มีผู้มาซื้อสินค้าอย่างเนืองแน่น ร้านค้าหลายร้านขายสินค้าหมดไปตั้งแต่วันแรก ทางทีมงานผู้รับใช้ตลาดอารียะต้องไปซื้อสินค้ามาเพิ่มเพื่อบริการให้กับผู้ที่มาในวันสุดท้ายของงาน

เหตุการณ์ทั่วไป

อัง.๑ วันสุดท้ายของงานตลาดอารียะ เวลา ๑๔.๐๐น. ประชุมสรุปงานปีใหม่

-คุณฟ้านวล นาวาบุญนิม และคุณไบลาน ชุ่มอินทรจักร ได้รับการคัดเลือกจากหมู่สมณะและสิกขมาตุให้เป็นปะ(ผู้ปฏิบัติ) สมัครเป็นปะในวันนี้

พ.๒ พ่อท่านฯและปัจฉาฯไปแสดงธรรมที่
ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง ม.อุบลฯและ
ประชุมชุมชนฯในช่วงบ่ายและในช่วงเย็นพ่อท่าน
แสดงธรรมหน้าศพโยมประสิทธิ์ บุญเฉลียว ซึ่ง
เป็นคุณพ่อของอาจารย์ประสาน บุญเฉลียว ที่
ชั้นล่างอาคารเรียนศูนย์บุญ

พท.๓ พ่อท่านฯและปัจฉาฯเดินทางเข้า
สันตือโสภ

ศ.๔ คุณประกิจ ธาระรุ่ง ซึ่งเป็นพี่ชายของ
คุณเพชรตะวัน ธาระรุ่ง เสียชีวิตในคืนวันที่
๓ ม.ค. ที่โรงพยาบาลสรรพสิทธิฯ ด้วยโรคปอด
อักเสบ คุณเพชรตะวัน ได้นำศพพี่ชายมา
บำเพ็ญ กุศลที่ราชธานีอโศก วันที่ที่บ้าน
ราชฯจึงมีพิธีสวด(เทศน์)หน้าศพสองศาลา

ส.๕ พิธีฌาปนกิจศพโยมประสิทธิ์ บุญ
เฉลียว ที่เมรุเรือริมฝั่งแม่น้ำมูล ซึ่งโยมประสิทธิ์
เป็นศพแรกที่ทำพิธีเผาบนเมรุเรือ

อา.๖ กิจนิมนต์ที่วัดป่าสวนธรรมร่วมใจ
(วัดป่าด้าว) สมณะ ๕ รูป นำโดยสมณะเดินดิน

-พิธีฌาปนกิจศพนายประกิจ ธาระรุ่ง ที่
เมรุเรือริมฝั่งแม่น้ำมูล

อ้ง.๘ สมณะ,สิกขมาตุ และญาติธรรมไป
ร่วมพิธีฌาปนกิจศพโยมคำ กันธิยา ซึ่งเป็นคุณ
แม่ของครูฝั่งบุญ ชาวหินฟ้า ที่บ้านโศกสว่าง
อ.หัวตะพาน จ.อำนาจเจริญ

พท.๑๐ ประชุมกรรมการชุมชน

ศ.๑๑ พ่อท่านฯและปัจฉาฯ เดินทางมา
บ้านราช

ส.๑๒ จัดงานวันเด็กโดยไปจัดกิจกรรมที่
สวนไผ่พลัง ซึ่งช่วงนี้เป็นช่วงไผ่อ้อยถวายเป็น
สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนาฯ
คณะรัฐบาลให้งดจัดกิจกรรมรื่นเริง โรงเรียน
สัมมาสิกขาราชธานีอโศกจึงจัดงานวันเด็กแบบ

วิถีชีวิตเรียบง่าย ๆ

อ้ง.๑๓ ประชุมชุมชนโดยมีพ่อท่านฯเป็น
ประธาน มีการคัดเลือกผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน ที่
ประชุมมีมติเลือกนายรัฐเขต ไชยมงคล ดำรง
ตำแหน่งผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

ส.๑๕ ประชุมกรรมการชุมชน

อา.๒๐ ประชุมเครือพ่อค้าแม่ค้าตลาด
นัดพืชผักไร้สารพิษที่อุทยานบุญนิยม สมณะฟ้ารู้
เป็นประธาน

จ.๒๑ สมณะนวก ๑๑ รูป นำโดยท่าน
สมณะดวงดี เดินทางไปร่วมงานฉลองหนาวที่
พุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ จ.เชียงใหม่ เดินทางกลับ
วันที่ ๓๐ ม.ค. ๕๑

-นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เดินทาง
ไปทัศนศึกษาพัฒนาผู้นำที่ จ.ตาก และจ.เชียงใหม่ (ภูผาฟ้าน้ำ) เดินทางกลับวันที่ ๒๘ ม.ค. ๕๑

อ้ง.๒๒ ชาวบ้านราชฯและชาวชุมชนฯ
ม.อุบลฯ เดินทางไปร่วมงานฉลองหนาว และ

เดินทางกลับวันที่ ๒๘ ม.ค ๕๑

การศึกษาดูงานและงานอบรม

ศ.๕ ผศ.ดร.กั้ววาน ธรรมแสง, คณะอาจารย์ และนักศึกษาคณะเกษตรศาสตร์ จาก ม.อุบลฯ จำนวน ๓๐ คน

พ.๕ นายสุรพล บุญสาร ประธานชมรม ผู้สูงอายุและผู้สูงอายุและผู้นำชุมชน ต.ดงแคนใหญ่ อ.คำเขื่อนแก้ว จ.ยโสธร จำนวน ๑๕๐ คน

ส.๑๒ นายบุญเลิศ โสสิงห์ ครูโรงเรียน บ้านบัวโคก อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์ พร้อมด้วยผู้ปกครองและนักเรียน จำนวน ๑๒ คน

-นางปราชาติ ยूरพันธ์ คณะครูและนักเรียน จากโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยกาฬสินธุ์ อ.เขวาสินรินทร์ จ.กาฬสินธุ์ จำนวน ๕๕ คน

อ.๑๓ นายพิรพงษ์ วีระกุล และคณะจาก สนง.ปฏิรูปที่ดินจำนวน ๕ คน และเกษตรกร อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร จำนวน ๘๐ คน

จ.๑๔ นายจตุรงค์ ศรีวิชา ประธานเครือข่าย วิชาทกิจชุมชน อ.โพธิ์ชัย จ.ร้อยเอ็ด จำนวน ๒ คน

จ.๑๕-ศ.๑๕ อบรมเกษตรกรจาก อ. ม่วงสามสิบ และอ.วารินฯ จ.อุบลฯ ในโครงการพัฒนา การเกษตรตามแนวทฤษฎีใหม่ภายใต้ปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง จากกระทรวงเกษตร และ สหกรณ์ จำนวน ๖๘ คน

พ.๑๖ นายอเมร บัวผัน อบต.วังทับไทร และคณะ จาก อ.สาทเหล็ก จ.พิบูลย์ ศึกษาดูงาน ตามโครงการส่งเสริมพัฒนาองค์ความรู้ จำนวน ๓๐ คน

พ.๒๓ คณะครูและนักเรียนจากโรงเรียน วิทยาการ ๒ อ.ราษีไศล จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๑๓๐ คน

-นายชัชวาล จันทร์มาลา พร้อมด้วยคณะ ครูและนักเรียนจากโรงเรียนพันแก้ว อ.ปทุมราชวงศา จ.อำนาจเจริญ จำนวน ๕๐ คน

-ผู้นำชุมชน, กลุ่มแม่บ้าน, กลุ่มการศึกษา นอกโรงเรียน อ.นาตาล จ.อุบลฯ จำนวน ๓๐ คน
-เกษตรกรจาก อ.สว่างวีระวงศ์ จ.อุบลฯ จำนวน ๓๐ คน

พ.๒๔ นางวันเพ็ญ พูนเพิ่ม หัวหน้าหมวดคณะผู้บำเพ็ญประโยชน์และนักเรียน โรงเรียนม่วงสามสิบอัมพวันวิทยา อ.ม่วงสามสิบ จ.อุบลฯ จำนวน ๓๐ คน

-ครูและนักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านเลียด อ.เขมราฐ จ.อุบลฯ จำนวน ๒๐๐ คน

-นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์สาขาพัฒนา สังคม จาก ม.อุบลฯ จำนวน ๖ คน

-เจ้าหน้าที่จากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ การเกษตร มาติดตามศึกษาดูงานเพื่อเตรียมการ อบรมเกษตรกรปี ๒๕๕๑ จำนวน ๑๕ คน

ศ.๒๕ นางอรวรรณ มุงคุณดา นำคณะครู จำนวน ๑๐ คน นักเรียน ๕๐ คน ผู้ปกครอง ๕ คน จากโรงเรียนบ้านผักแพว อ.กันทรารมย์ จ.ศรีสะเกษ

-นักเรียนจากโรงเรียนลือคำหาญ อ.วารินฯ จ.อุบลฯ จำนวน ๗ คน

-ครู, ผู้ปกครอง, และนักเรียน จากโรงเรียน บ้านสะแบก ต.พระเหลา อ.พนา จ.อำนาจเจริญ จำนวน ๔๕ คน

ส.๒๖ คณะผู้นำชุมชน ต.เบาะ อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ นำโดย ผศ.ดร.อมลรัฐ ดีตระกูล จากคณะเทคโนโลยีการเกษตรมหาวิทยาลัยราช ภัฏเพชรบูรณ์ จำนวน ๒๐ คน

จ.๒๘ นายพิรุณ แก้วพินิก นายก อบต.ราม จ.สุรินทร์ พร้อมคณะผู้บริหาร, พนักงานส่วน ตำบลรามและผู้นำชุมชน จำนวน ๑๐๐ คน

สุดท้ายนี้ขอฝากข้อคิด จากพ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ว่า “ดำ่ว่าพอเพียง คือไม่โลก

ไม่ชอบหวงกักตุนให้กับตนเองมาก ๆ จะรู้จักพอถ้าเหลือก็จะแจกจ่ายแบ่งปันให้กับผู้อื่น” แล้วเราล่ะ? พอเพียงหรือยัง? คงต้องฝากให้พวกเราไปหาคำตอบกันเอาเอง

สิกขมาตุฎฐาแก้ว ขาวหินฟ้า

ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

เดือนกุมภาพันธ์ปีนี้บ้านราชเมืองเรืออากาศยังหนาวเย็น ส่งผลให้พืชผักต่างๆที่ปลูกไว้ดังตามและให้ผลผลิตดีมาก เรียกว่าสมาชิกบ้านราชฯ ๓๐๐-๔๐๐ คนพออยู่พอกิน มีเหลือได้เผื่อแผ่ส่งไปให้พี่น้องที่อยู่สันตือโสภโศกได้กินกันเป็นระยะๆ และนำไปประกอบอาหารจำหน่าย ที่ร้านมังฯ บุฟเฟ่ต์, และที่ร้านอุทยานบุญนิยมด้วย

สำหรับกิจกรรมกิจการต่างๆยังคงดำเนินไปตามปรกติทุกวันพระใหญ่สมณะลงป่าติโมกษ์, สิกขมาตุฎฐาประชุมทุกวันอังคารสมณะประชุมอภิปรายธรรม

เหตุการณ์ทั่วไป

ส.๒ ประชุมกรรมการชุมชน

อา.๓ สมณะเดินดิน สมณะฝนธรรม และสิกขมาตุฎฐาล้ำข้ามฝัน ไปแสดงธรรมที่ชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง ม.อุบลฯ และประชุมชุมชนในช่วงบ่าย

อัง.๕ สิกขมาตุฎฐาล้ำข้ามฝันและสิกขมาตุฎฐาแก้ว ไปพักค้างที่ชุมชน ม.อุบลฯ ๑ คืน

พ.๖ นักเรียนชั้น ม. ๑ ไปร่วมลงแขกช่วยรุ่นพี่นักศึกษาสาขาเศรษฐกิจพอเพียง ม. อุบลฯ บั๊นก่อนดินสำหรับทำหอพักบ้านดิน

พท.๗ นักเรียนชั้น ม. ๔ ไปร่วมลงแขกทำบ้านดินที่ ชุมชนฯ ม. อุบลฯ

ส.๘ พ่อท่านฯและปัจฉาฯเดินทางมาบ้านราช

ส.๘ พ่อท่านฯและปัจฉาฯ ไปแสดงธรรมและประชุมที่ชุมชน ม.อุบลฯ

อา.๑๐ น.ร ชั้นม.๑ เดินทางไปเข้าค่ายบูรณาการงานพุทธาฯที่ศาลือโสภ

-สมณะนวกะ ๘ รูป เดินทางไปร่วมงานฉาปณกิจศพสมณะปาตุฎโศก ที่ศาลือโสภ

-ช่วงเย็นประชุมชุมชนโดยมีพ่อท่านฯเป็นประธาน

จ.๑๑ พ่อท่านฯและปัจฉาฯ เดินทางเข้าสันติฯ

อัง.๑๒ นักเรียนชั้นป.๓, ม.๓ สอบประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีครูจากโรงเรียนวารินวิชาวาธาติ มาคุมสอบที่โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีโสภ ส่วนครูโรงเรียนสัมมาสิกขาฯ ไปคุมสอบที่โรงเรียนวารินวิชาวาธาติ

-ช่วงเย็นประชุมเตรียมงานเพื่อฟ้าดินโดยมีชาวชุมชน ม.อุบลฯมาร่วมประชุมด้วย

พท.๑๔ นักเรียนชั้นม.ปลาย ไปร่วมลงแขกทำบ้านดินที่ชุมชน ม.อุบลฯ

ส.๑๕ สมณะและสิกขมาตุฎฐาเดินทางไปร่วมงานพุทธาฯที่ศาลือ

ส.๑๖ ชาวบ้านราชฯ และชาวชุมชน ม.อุบลฯ เดินทางไปร่วมงานพุทธาฯที่ศาลือฯและเดินทางกลับในวันที่ ๒๓ ก.พ

อึ้ง.๑๕ นักเรียนชั้น ป.๒, ป.๕, ม.๒ สอบประเมินผลสัมฤทธิ์ผู้เรียนระดับท้องถิ่น

อา.๒๔ สรุปผลการไปร่วมงานพุทธชาฯว่า ได้ประโยชน์อะไรบ้าง จะนำประโยชน์ที่ได้มาพัฒนาตัวเราและชุมชนอย่างไร

งานอบรมและการศึกษาดูงาน

ศ.๑-อึ้ง.๕ อบรมเยาวชนชนชาวชนคนสร้างชาติ นักเรียนจากโรงเรียนบ้านทิพย์นวด ต.หนองไผ่ อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ จำนวน ๑๑๗ คน และครู ๑๖ คน

-ครูและนักเรียนจากโรงเรียนบ้านป่าข่า ต.นาคำใหญ่ อ.เขื่องใน จ.อุบลฯ จำนวน ๕๘ คน นำโดย ผอ.โรงเรียน นายบุญโฮม พวงเพชร

ส.๒ อ.อภิญา เพ็ญฟูสกุล, อ.สุธรรม กฤษณะจุฑา, คุณบุญนิธิ นามบุญ, คุณอุดม ศรีใจปลุก และคณะ จำนวน ๕๖ คน

พ.๖ อ.วสิน โกมุต จากคณะศิลปศาสตร์ ม.อุบล นำนักศึกษาวิทยการจัดการวิสาหกิจชุมชน จำนวน ๒๘ คน

พ.๗ นายไพบูลย์ คำศรี อบต.เมืองน้อย อ.กันทรารมย์ จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๔๓ คน

พ.๑๔ นางวณัชชา เลิศพันธ์นิพัฒน์, นายพนัส พันธุ์วรรณ หัวหน้านิคมสหกรณ์พนา อ.ปทุมราชวงศา จ.อำนาจเจริญ และคณะ จำนวน ๑๑๐ คน

ศ.๑๕ คุณโจน จันได จากจ.โยธาธร และคณะ จำนวน ๑๘ คน

ส.๑๖ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ม.อุบลฯ จำนวน ๑๐ คน

อึ้ง.๑๕ นางนวลเกษ ทักษินกานนท์ และคณะครูโรงเรียนบ้านเด็กวารินชำราบ อ.วารินฯ จ.อุบลฯ จำนวน ๖ คน

อา.๒๔ นายมงคล คำแผ่น และคณะจาก จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย จ.อุบลฯ จำนวน ๔ คน

ศ.๒๕ นายเกียรติศักดิ์ บุญเรือง ครูโรงเรียน สงยาง, นายนิรันท์ เขียนนอก ผอ.โรงเรียนบ้าน ดงยาง, นักเรียนโรงเรียนบ้านบ่อบึงโพนจาน, นักเรียนโรงเรียนลำโรง และนักเรียนโรงเรียนบ้าน ผือฮี จำนวน ๒๔๕ คน

ข้อคิดก่อนจบ

ขอฝากคำสอนของพ่อท่านฯที่ได้เทศน์ไว้ใน งานพุทธชาภิเษกฯว่า

“กิเลสอะไรที่เราอย่าล้างไม่หมด มันเป็นหน้าที่เรา ที่จะต้องบริหารจัดการให้มันออกไปจากใจเรา เหมือนเราไปตกหลุมลุ่ม ไม่ต้องถามใครหรือว่าจะให้ทำยังไง โดยสัญชาตญาณ เราจะต้องรีบล้างออกทันทีทันใด ไม่รอถามใครหรือว่าจะให้ทำยังไง กิเลสก็เหมือนกัน มันเป็นเรื่องสกปรก เป็นสิ่งที่เราจะต้องรีบลอกคราบออกไปจากตัวเราโดยเร็ว”

 อิทธิมาตญาแก้ว ขาวหินฟ้า

สังฆมณฑลทักษิณโอโคก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๑

พ.๒ ส.กล้าดี ชาวชุมชนและญาติธรรม
ที่ไปร่วมงานปีใหม่ตลาดอาริยะ เดินทางกลับ
ทักษิณโอโคก

พ.๓ ส.เลื่อนลิ้ว ส.ดงดิน และชาววัด
ชาวชุมชน ร่วมทำบุญงานศพบิดาของคุณวันเพ็ญ
ศิริรัตน์

ส.๕ ส.กล้าดี คนวัด ชาวชุมชนไปร่วมงาน
ศพ ทพญ.ฟากฟ้าหนึ่งที่ ปฐมโอโคก

อ.๘ ส.เลื่อนลิ้ว ส.ดงดิน กลับเข้าสังฆสถาน

พ.๕ ลุงจิต หมองหมาน นำคณะเด็กที่ดอง
ถูกคุมประพฤติ จาก จ.สงขลา มาค้างคืน ๑ คืน
เพื่อศึกษาวิถีชีวิตชุมชน

ศ.๑๑ ส.เลื่อนลิ้ว ไปแวะเยี่ยมสมาชิกกลุ่ม
มรดกธรรม แล้วเดินทางเข้าพุทธสถานปฐมโอโคก
-สมาชิกผู้ปฏิบัติงานโรงหัดไปเยี่ยมยาย
คุณวันเพ็ญ

อ.๑๕ ประชุมชุมชน

พ.๑๗ ชาวบ้านผู้ผ่านการอบรมศีลธรรม
ชีวิตจาก จ.กระบี่ นำโดย คุณอุทิศมาช่วยเกี่ยวข้าว

ศ.๑๘ ส.ดาวดินกลับสังฆสถาน

ส.๑๕ ประชุมเพื่อดำเนินการก่อตั้งงานการ
ศึกษา ส.ดงดินเป็นประธานฯ

จ.๒๑ ส.ดงดิน ผู้ปฏิบัติงานปฎิอินทรีย์
ชีวภาพ นำผลผลิตไปส่งมอบให้สมาชิกกลุ่มมรดก
ธรรม

อ.๒๒ ส.ดงดิน ชาวชุมชน คนวัด
ญาติธรรม จำนวน ๑๐ คน ไปร่วมงานฉลอง
หนาวที่พุทธสถานภูผาฟ้าหน้า

-ส.ดาวดิน ร่วมประชุมกลุ่มธรรมชาตือโคก
อ.พะโต๊ะ จ.ชุมพร

ศ.๒๕ ส.กล้าดี ส.ดาวดิน ร่วมประชุมกลุ่ม

ธรรมราชาโคก

คุณก้านบุญ ไปร่วมงานวันครอบครัวที่
สถาบันฝึกอบรมฯ จ.กาญจนบุรี

การเก็บเกี่ยวข้าวที่สุกเหลืองใน “นาหลังบ้าน”
ภายใต้สภาพอากาศที่ไม่เอื้ออำนวยนัก จากฝนที่
ตกลงมาระหว่างการเก็บเกี่ยว กลับเป็นสิ่งที่สร้าง
ความพร้อมเพรียงกันในหมู่สมาชิก จนสามารถ
เก็บเกี่ยวได้เสร็จสิ้นลงด้วยความวิริยะพากเพียร

สำหรับการเดินทางไกล แม้ชาวทักษิณโอโคกจะ
มีเครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัยอยู่ไม่น้อย แต่งานทุก
อย่างก็ไม่อาจกระทำให้เสร็จสิ้นลงได้งานประเพณี
ของชาวโอโคกจำเป็นต้องเข้าร่วมอย่างเห็นประโยชน์
โดยระยะทางระหว่างทักษิณโอโคกกับชุมชนต่างๆ
หากเปรียบเทียบกันแล้ว เป็นชุมชนที่อยู่ห่างไกล
แต่ก็พยายามที่จะไม่ให้เป็น ชุมชนชายขอบ ทร์พยากร
ที่จะต้องนำมาใช้สำหรับการเดินทางเป็นอุปสรรคสำหรับ
สมาชิก อาจมีบางคนปรารถนาที่จะร่วมเดินทางไป
กับหมู่คณะ แต่ก็ไม่สามารถที่จะกระทำได้ สิ่ง
เกิดขึ้นนับเป็นแบบฝึกหัดที่ดีสำหรับพระโยคาวจร

งานด้านการศึกษา เป็นสิ่งที่น่าสนใจ ในบรรดา
ชุมชนทั้งหลายของชาวโอโคกเมื่อสามารถอยู่ร่วม กัน
ในระยะเวลาหนึ่งแล้ว ก็จะพยายามผลักดันงาน ด้าน
การศึกษาเพื่อรองรับความต้องการของเยาวชนที่
อยู่ในวัยการศึกษาในพื้นที่ แต่สำหรับทักษิณฯ แล้ว
ภารกิจด้านนี้กลับดูยังไม่เป็นรูปร่าง เมื่อมีความ
พยายามที่จะผลักดันงานด้านนี้ จึงกระทำให้เกิด
ภาพที่เด่นชัด ไม่ว่าความพยายามดังกล่าวจะเกิด
จากผู้ใดหรือจะให้ผลที่เกิดขึ้นอย่างไรก็ตาม

ด้วยข้อจำกัดที่มีอยู่ของผู้เขียนรายงานฉบับนี้
สิ่งที่นำเสนออาจไม่ครอบคลุมรอบด้าน ดังนั้นคำชี้แนะ
ที่เป็นประโยชน์ทั้งหลายจึงมีความสำคัญต่อการเขียน
รายงานฉบับต่อไป

ขอความไม่หยุดอยู่ในกุศลธรรมทั้งหลายบังเกิดมีแก่ผู้ใดในธรรม

ศรัทธามีสันถลอน

ส.ดาวดิน ปฐมโอโคก

ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

ส.๒ ส.กล้าดี ไปชเลขวัณ

-คุณกลางทราย คุณสุขุม ไปศึกษาวิธีการ
เย็บเชื้อเห็ดที่ฟาร์มเห็ดของคุณดวงดาวหาดใหญ่

อ.๓ ส.ดาวดิน กลับเข้าทักษิณโศก

อ.๕ ส.เลื่อนฟ้า พร้อมคณะเดินทางมา
เยี่ยมเยียนสมาชิกชาวชุมชนทักษิณโศก

-ส.ดวงดิน คุณเจริญ ไปหาดใหญ่

พ.๖ ส.เลื่อนฟ้า ไปพัทลุง

-คุณสุดจริง คุณกัลย์บุญ คุณสายพุทธ คุณ
ศีลตะวัน ร่วมงาน “กินอยู่เลี้ยงดูหม้อคราม
ภาคใต้” ต.แพรกหา อ.ควนขนุน จ.พัทลุง โดย
รับภาระในการปรุงและบริการอาหารในวันที่ ๗

พ.๗ คณะที่ไปร่วมงาน กินอยู่เลี้ยงดูหม้อ
ครามภาคใต้ เดินทางกลับ

-ส.กล้าดี เดินทางกลับทักษิณโศก

ศ.๘ ส.ดวงดิน ส.ดาวดิน ชาวชุมชน คนวัด
ไปร่วมงานทำบุญรวมญาติ บ้านคุณสีดิน
กิ่งอ.ช้างกลาง จ.นครศรีธรรมราช

ส.๙ ส.เลื่อนฟ้า ย้อนกลับมาแวะก่อน
เดินทางต่อไปยังบ้านบางจำ จ.สุราษฎร์ธานี

-ส.กล้าดี ส.ดาวดิน ชาวทักษิณโศก ๓
คน ไปร่วมงานฌาปนกิจศพ พ่อคุณเพ็ญบุญ
ณ เมรุวัดทุ่งนาแก้ว อ.ละงู จ.สตูล

อ.๑๐ ส.กล้าดี ส.ดาวดิน ไปร่วมงาน
ฌาปนกิจศพ ส.เลื่อนลั่น ปาตุฎโศก ที่พุทธ
สถานศาลือโศก อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์

-รอง ผกก. สภอ.เมือง จ.ตรัง เข้ามา
เยี่ยมชมความเป็นอยู่ชาวทักษิณโศก

อ.๑๒ ส.ดวงดิน และคณะ ๘ คน ไปช่วย
เตรียมงานพุทธาภิเษกฯ

จ.๒๕-อ.๒๖ หลังจากงานพุทธาภิเษก

ส.ดาวดิน และสมาชิกเครือข่ายทักษิณโศก ๑๑ คน
ศึกษางานจัดการขยะที่สนง.ใหญ่ เครือข่ายกลุ่ม
ธุรกิจพาณิชย์ ต.ท่าทอง อ.เมือง จ.พิจิตรโลก
และกลับถึงสังฆสถาน วันที่ ๒๘

จ.๒๕ ส.คำจริง เดินทางมาเยี่ยมเยียน
ชาวทักษิณโศก

เมื่อถึงกาลที่สมควรที่จะต้องส่งรายงาน
สังฆสถานฯ อันเป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญ นำ
เสนอความเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในแวด
วงชาวทักษิณโศก ให้ครอบคลุมในทุกมิตินั้น
ไม่ใช่สิ่งที่สามารถกระทำได้อย่างง่ายดายนัก

ความเคลื่อนไหวอันก่อตัวและดำเนินมา
จนเห็นภาพที่ชัดเจนในเดือนนี้ ความพยายาม
ที่จะขับเคลื่อนงานด้านการศึกษาล่าสุดหลังจาก
รับฟังคำชี้แนะ ความเห็นจากสมณะที่เข้าใจ
และเอา ภาระงานด้านนี้มาอย่างต่อเนื่องใน
ระหว่าง งานพุทธาภิเษกฯ เป็นสิ่งที่เป็
นประโยชน์สำหรับ ชาวทักษิณโศก และผู้ที่
เกี่ยวข้องอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ ขอขอบคุณสำหรับ
ทุกความห่วงใยที่มีต่อชาวทักษิณโศก เมื่อมี
ความพร้อมเพียงจนเป็นที่ยอมรับได้ของ
ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องแล้ว งานด้านการศึกษาก็คง
ก้าวออกไปได้อย่างมั่นคง อย่างไม่อาจที่จะ
ปฏิเสธได้

๑.ดาวดิน ปฐุวัตรไต่

สังฆสภาขีณผาฟ้าน้ำ

ประจำเดือน มกราคม ๒๕๕๑

ปีเก่าผ่านไปปีใหม่เข้ามาแทน การหมุนเวียนของวันเวลาก็เช่นเดียวกับชีวิตคนเรายังอยู่ในวัฏสงสาร ต้องเวียนว่ายตายเกิดจนกว่าจะหาที่จบให้ตนเองได้

เหตุการณ์ประจำวัน

จ.๓๑ธ.ค.๕๐-พ.๒ ม.ค.๕๑ ร่วมงานตลาดอาริยะที่ราชธานีอโศก จ.อุบลฯ

ส.๔ อาจารย์ ๒ คนจากวิทยาลัยการอาชีพ อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ นำนักศึกษา ระดับ ปวส. ๑๒ คน มาศึกษาวิถีชีวิตและเศรษฐกิจพอเพียง

ส.๕ พระ ๑ รูปและโยม ๕ คน จากวัดอุทยานหินเหิบเจดีย์ อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ มาเยี่ยมชม

อา.๖ สมณะ ๒ รูป และชาวชุมชน ๖ คนไปร่วมงานฌาปนกิจศพ ทพญ.ปากฟ้าหนึ่ง ที่พุทธสถานปฐมอโศก จ.ปฐมอโศก

จ.๗ ญาติธรรมกลุ่มปากช่อง ๒ คน มาแวะพักค้าง ๓ คืน

ส.๑๒ ไปจัดกิจกรรมงานวันเด็กให้นักเรียน สส.พ.ที่อุทยานน้ำตกตาดโตน อ.เมือง จ.ชัยภูมิ

อา.๑๓ ทีมวิจัยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องการพัฒนาพันธุ์ข้าวอินทรีย์ฯ ของหินผาฟ้า น้ำ จำนวน ๒ คน ไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับทีมวิจัย จ.กาฬสินธุ์

จ.๑๔ คณะครูและนักเรียน ร.ร.บ้านจอก อ.คอนสวรรค์ จ.ชัยภูมิ จำนวน ๑๕ คน มาเยี่ยมชม

อ.๑๕ เกษตรกรบ้านแฮด อ.เมือง จ.ขอนแก่น จำนวน ๖๐ คน มาศึกษาวิถีทำปุ๋ยอินทรีย์

ส.๑๘ ตัวแทนชาวหินผาฯ ไปร่วมสัมมนา กับทีมวิจัยบ้านตาครันทอง อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ

อา.๒๐ ชาวอเมริกัน ๒ คน และนักเรียน จาก ร.ร.บ้านนาหนองทุ่มวิทยา อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ จำนวน ๖ คน มาเยี่ยมชม

อ.๒๒ ตัวแทนทีมวิจัยของหินผาฯ ไปร่วมนำเสนอรายงานความก้าวหน้า ๖ เดือนแรกของโครงการวิจัยหลักสูตรท้องถิ่นฯ ที่อุทยานน้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์

พ.๒๓-อา.๒๔ สมณะ ๒ รูป ชาวชุมชน ครู และนักเรียน สสพ. ม.๖ ไปร่วมงานฉลองหนาวที่ภูผาฟ้า น้ำ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่

จ.๒๘-อ.๒๙ ประชุมชาวชุมชน

ข้อคิดก่อนจาก

กิจการงานใดที่เป็นไปเพื่อสร้างแห่งความเมตตาบรรเทาความทุกข์คลายความกำหนดเพื่อตัดวัฏสงสาร กิจการงานนั้น เป็นการปฏิบัติธรรมตามหลักอริยมรรคองค์ ๘ เป็นไปเพื่อมรรคผลนิพพาน

 สมณะแก้วผา อนุรูปไป

ประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

ในช่วงเดือนนี้ พวกเราได้อบรมภายในซึ่งเป็นงานประจำปี คือ งานพุทธาภิเษกฯ เพื่อเพิ่มพลังภายในและได้หันมาตรวจสอบตนเอง ซึ่งพอท่านได้เปิดโลกเทวดาที่แท้ให้พวกเราได้รู้และบอกความสุขที่ยิ่งใหญ่และยั่งยืนให้ทุกคนได้แสวงหามาเป็นของตน

เหตุการณ์ประจำวัน

ศ.๑ ตัวแทนชาวชุมชนและนักเรียน ศส.ผ. เดินทางไปส่ง ส.กลางดิน โสรจใจ ถึงบ.ตาดโตน จ.ชัยภูมิ

ศ.๒ คุณครูชเนตตี วิญญาสุข ได้นำนักเรียน บ้านนาแก ต.นาหนองทุ่ม อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ จำนวน ๑๒ คน มาศึกษาการทำน้ำยาอเนกประสงค์

อา.๓ กลุ่มภูมิซัชอโศก จ.ชัยภูมิ ร่วมประชุม ขยะวิทยาฯกับชาวหินผาฟ้าน้ำ

- กลุ่มผู้สนใจอาหารมังสวิรัติจาก อ.จัตุรัส จ.ชัยภูมิ มาศึกษาวิถีชีวิตและการทำอาหารมังสวิรัต

อ.๕ มีเหตุการณ์อาหารเป็นพิษเนื่องจากนำเห็ด มีพิษมาประกอบอาหาร ซึ่งผู้ที่รับประทานเข้าไปมีอาการคลื่นไส้ อาเจียน อูจจาระถี่ หน้ามืด หมดแรง และมีอาการหนาวสั่นเข้าไปถึงกระดูก แต่ทุกคนได้รับการรักษาดูแลเป็นอย่างดี โดยการฝังเข็ม คิวซา ซึ่งมีอาหมอหนา จากโรงพยาบาลแก้งคร้อ ชาวชุมชน และนักเรียน สัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ ช่วยกันรักษา สมณะและญาติโยมทั้ง ๕ คน จนอาการเป็นปกติ

อา.๑๐ ส.ดินดีและครู ๒ ท่านนำนักเรียน สัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ ๑ จำนวน ๕ คน เดินทางไป ช่วยเตรียมงานพุทธาภิเษกฯ ที่ศาลีอโศก อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์

ศ.๑๖ สมณะ ชาวชุมชนและนักเรียน สัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ เดินทางไปร่วมงานพุทธาภิเษกฯ ที่ศาลีอโศก จ.นครสวรรค์

อา.๒๔-๒๖ สมณะ และชาวชุมชน ๔ คน ไปศึกษาดูงานเรื่องขยะ

ที่บริษัทวงษ์พานิชย์จำกัด ของคุณสมไทย วงศ์เจริญ จ.พิษณุโลก ซึ่งจัดโดยสถาบันบุญนิยม

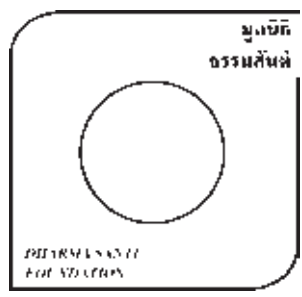
ฝากสุดท้าย *คุณค่าของคนคือตนได้เป็น
ผู้ให้ ส่วนผู้เห็นแก่ตนเขาเปรียบสังคมก็คือ
ขยะของสังคม*

๑. แก่งฟ้า ๑. รูปใบ

สรุปรายงานการประชุมคณะกรรมการมูลนิธิธรรมสันติ
E-mail : thatfah2520@yahoo.com

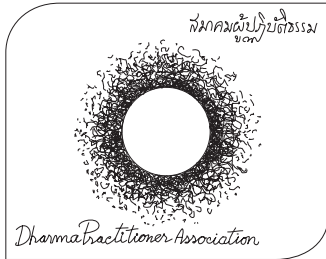

ครั้งที่ ๑/๒๕๕๑ (๒๐ มกราคม ๒๕๕๑)
-กรรมการขาดประชุม ๖ คน
-นางลำอานต์ กิตติเวช อดีตกรรมการผู้ร่วมก่อตั้งมูลนิธิธรรมสันติถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ รวมอายุได้ ๙๒ ปี เคยดำรงตำแหน่งกรรมการมูลนิธิธรรมสันติ ถึง ๒ นักษัตร ตั้งแต่ปี พุทธศักราช ๒๕๒๐ - ๒๕๔๔
-ธรรมสันติทันตกรรม ทพญ.ฟากฟ้าหนึ่ง อโศกตระกูล ผู้รับผิดชอบ ถึงแก่กรรมด้วยอุบัติเหตุ

ทางรถยนต์ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้ ฌาปนกิจเมื่อวันอาทิตย์ที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๑ ณ เมรุพุทธสถานปฐมอโศก ช่วงเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม คุณหมอบริการคนไข้จำนวน ๑๕ ราย ปัจจุบัน ทันทแพทย์กิตติโชติ บุญศรี บุตรของ พ.ต.ท.นพ.พจน์ และ นางเยาวลักษณ์(ใบร่ม) บุญศรี อาสา มาปฏิบัติภารกิจต่อทุกวันพุธสัปดาห์เว้น สัปดาห์

- หน่วยงานบุญญาภิบาล น.ส.น้อมบุชา นาวา บุญนิยม จัดหลักสูตรเพื่อบริการเดือนละครั้ง
- ศาลาจักจ้าว อยู่ระหว่างปรับปรุงบ่อบำบัด เตรียมขออนุญาตจัดตั้งโรงงาน
- โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก(สส.ฐ.) ร่วมกับชาวชุมชนปฐมอโศก จัดโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราชพานักเรียนไปฝึกธรรมะ(กินอยู่อย่างเรียบง่าย) ทั้งด้านกายและใจ ณ พุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ ต.ป่าแป๋ อ.แม่แตง จ.เชียงใหม่
- ได้รับหนังสือจากภาครัฐและเอกชน

สรุปรายงานการประชุม
สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม
Email : ppaniya@excite.com

ครั้งที่ ๒/๒๕๕๑ (๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑)

-กรรมการขาดประชุม ๗ คน

-ชมรมมั่งสรวีร์ติแห่งประเทศไทย สาขาหน้า
สันตโศก(ชมร.สตอ.) และสาขาเชียงใหม่ (ชมร.ช.ม.)
รายงานกิจกรรมที่ผ่านมา

-ขอความร่วมมือจากสมาชิกช่วยกันกู้เรือ ที่
สะพานพระราม ๙ กรุงเทพฯ จำนวน ๑๖ ลำ จม
น้ำนาน ๑๐ ปี มีทั้งโคลนและขยะจำนวนมาก
ต้อง การแรงงานจำนวนมาก เพื่อเคลื่อนย้ายไป
ชุมชนราชธานีโอศก(บ้านราชเมืองเรือ) อ.วารินชำราบ
จ.อุบลราชธานี

-ห้องสมุดสมาคมฯ สถิติบริการเดือนธันวาคม
๒๕๕๐-มกราคม ๒๕๕๑ ผู้ใช้บริการ ๖๐๘ คน
ยืมหนังสือ ๒๒๒ เล่ม ได้รับภินันท์นาการหนังสือ
และสิ่งพิมพ์จากสมาชิกสมาคม, หน่วยงานในชุมชน
สันตโศก ผู้ทำวิทยานิพนธ์ ต้นปีที่ผ่านมาได้คัด
หนังสือออกจำนวน ๓๐๐ เล่ม ส่งไปยังห้องสมุด
ราชธานีโอศกและสถาบันพระเวทย์ฯ ส่วนวารสาร
ดอกหญ้าและดอกบัวน้อยได้มอบให้ห้องสมุด
โรงเรียนในต่างจังหวัด

-กลุ่มชลบุรีโอศกประชุมเมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์
๒๕๕๑ มีสมาชิกเข้าร่วมประชุม ๒๐ คน สมาชิก

อยู่ประจำ ๒ คน และยังคงเก็บผักเพื่อส่งมายัง
พุทธสถานสันตโศก ส่วนเรื่องที่บริษัท เอ็ม เค เอส
จำกัด ปรับพื้นที่แล้วถมดินปิดกั้นลำน้ำธรรมชาติ
มีผลกระทบต่อทางนิเวศในวนเกษตรของกลุ่มและ
ประชาชนที่อยู่ท้ายลำน้ำ ยังไม่มีความคืบหน้า
หลังจากทำหนังสือส่งแล้ว

-ได้รับหนังสือ จากอธิบดีกรมสนับสนุน
บริการสุขภาพ เรื่องการสนับสนุนองค์กรเอกชน
สาธารณประโยชน์ในการพัฒนาสาธารณสุข ที่
ประชุมไม่เห็นชอบในการขอทุน

-ได้รับวารสาร จดหมายข่าว และนิตยสาร
อาทิ สมองโอษฐ์สุสฎาภาชาติ, จุลสารโรคข้อ และ
ลัปตาห้สาร เป็นต้น

-กำหนดการประชุมใหญ่สมาคมผู้ปฏิบัติ
ธรรมวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๑ เวลา ๑๓.๐๐ น.
ณ สันตโศก

สรุปรายงานการประชุม
พนักงานและอาสาสมัคร
ชมรมมั่งสรวีร์ติแห่งประเทศไทย
สาขาหน้าสันตโศก (ชมร.สตอ.)

* ๑๑ มกราคม ๒๕๕๑

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๑๒ คน

-ระบบน้ำ RO (reverse osmosis) ออกแบบ

พอเพียงกับปริมาณการดื่มของลูกค้า หากสมาชิกต้องการบริโภคจำนวนมากๆ ให้ใช้บริการหลังจากปิดร้านแล้ว เพื่อไม่ให้เกิดความผิดปกติของระบบไฟฟ้าแรงดันสูง (pressure switch)

-แจ้งผลการประเมินนักเรียน สัมมาสิกขา สันตโศกที่อยู่ในฐานงานนี้ เรื่องการส่งรายงานของนักเรียนในฐานงานนี้ให้ครูปึกรัก พิจารณาหาข้อมูล

รับโอวาทจาก สมณะเม็องแก้ว ตีสสวัสดิ์

ให้ศึกษาอย่างเกิดปัญญามีใช้เพียงเกาะรอด ด่วนขบจนสุดท้ายเท่านั้น พวกเราสู้ปรียัตถ์กันดี แต่ความดีใสในหัวใจยังไม่สลัดออก หากสลัดออกได้จิตวิญญาณจะดีขึ้น ขอให้สิ่งสมกุศลกรรมและจะบรรลุลุทธิธรรมเป็นลำดับกันถ้วนทั่ว

* ๑๘ มกราคม ๒๕๕๐

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๑๑ คน

-ให้ที่ประชุมพิจารณาการกำหนดราคาอาหารแบบบุฟเฟต์

-ให้นางธารรุ่ง คำโสภกเชือก ผู้รับใช้ ประสานงานการปรับปรุงห้องสุขา ซึ่งชำรุด

รับโอวาทจาก สมณะเม็องแก้ว ตีสสวัสดิ์

เน้นเรื่องสาราณียธรรม ๗ ประการ และการใช้มรรคองค์ ๘ ในการทำงาน

* ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๑๒ คน

-วันอังคารยังต้องการอาสาสมัครมาช่วยงาน

-กำหนดปิดร้านเพื่อร่วมงานพุทธาภิเษก- สูดยอดปาฏิหาริย์ ระหว่างวันที่ ๑๖-๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

-เห็นชอบให้นายมานพ กองสวัสดิ์พานิช ทำหน้าที่พนักงานเก็บเงินแทนพนักงานประจำซึ่งติดธุระ
รับโอวาทจาก สมณะเม็องแก้ว ตีสสวัสดิ์ ผู้ที่

ให้คำแนะนำ ต้องระวังให้ดูบรรยากาศว่าอยู่ในระหว่างเหนื่อย หิว ป่วย หรือไม่ เพราะในช่วงนั้นมักมีอดีตเจ้าวัด การทำงานบางช่วงขาดแคลนคนทำงาน หน้าที่ของนักศึกษาวิงชีวิต(ม.วช.) น่าจะได้มาช่วยกันในส่วนที่ขาดแคลนนี้เพื่อเป็นบททดสอบ พวกเราจริงจังกับการงานจนลืมนองว่า ขณะนี้งานด้านใดขาดแคลนบุคลากร

* ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๑๒ คน

-ครูจันทร์แรม อัมรินทร์ แก้ปัญหาการขาดแคลนแรงงานในวันอังคาร โดยจะจัดทีมนิสิต ม.วช. มาช่วย

-น.ส.พุดสามสี ศิรินาม และ พ.อ.บุลสันต์ (ผู้พันดาบดิน) ท้าววานต์ เป็นรองผู้รับใช้คนใหม่ และ น.ส.พิมพ์แพร บุญเพ็งศรี เป็นอาสาสมัครประจำชมรม

-โทรศัพท์สายในหมายเลข ๑๖๕ ให้คุณมีดี รัศมีทัตใช้ที่ชั้น ๒ ชมรมยังคงใช้สายในหมายเลข ๑๖๔

-รายงานคะแนนนักเรียนที่เข้าฐานงานชมรมฯ
รับโอวาทจาก สมณะเม็องแก้ว ตีสสวัสดิ์ เล่าเรื่องพระมหาเปรี๊ญธรรม ๖ ประโยคที่พบกัน ณ หอศิลป์ แห่งหนึ่ง ซึ่งมีโครงการจัดตั้งโรงเรียนแบบโรงเรียนสัมมาสิกขา เพียงสงสัยว่าโรงเรียนสัมมาสิกขาทำไมไม่เน้นวิชาการกลับมาเน้นเรื่องกสิกรรมและอาหาร จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำความเข้าใจ พวกเราเน้นกันขนาดนี้ยังไม่ง่ายในการทวนกระแสโลกก็เลย การอยู่ร่วมกันมี ทัศนิต่างกัน จึงต้องปรับแก้กันไปให้พอดี

* ๗ มีนาคม ๒๕๕๐

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๑๑ คน

-ค่าใช้จ่ายในการซ่อมห้องน้ำ ๓ ห้องเป็นเงิน ๕๘,๑๐๐ บาท ซ่อมปล่องดูดควันเป็นเงิน ๓๕,๐๐๐ บาท

-วัตถุประสงค์ในการประกอบอาหารให้ซื้อในร้านเครื่องช่วยชาวโศกเท่านั้น

-ลานจอดรถของสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม (ซอยนามินทร์ ๔๔) หากจอดรถเกิน ๑ ชม. ต้องจ่ายค่าปรับ ๕๐ บาท โดยให้ชมรมทำตราขยับตราบนบัตรจอดรถให้ลูกค้า

-ข้อมูลจากลูกค้าแจ้งว่าอาหารออกรสหวานและเค็มขอให้ปรับปรุง

-มอบหมายให้ นางสาวพิมพ์แพร บุญเพ็งศรีรับผิดชอบแผนกถ้วยเดี่ยว

-เสนอให้ชมรมมีทุนให้นักเรียนสัมมาสิกขาเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา โดยปฏิบัติตามระเบียบที่กำหนด

รับโอวาทจาก สมเด็จพระสังฆราช เน้นการทำงานเสียสละ แต่ต้องตักตวงประโยชน์อันพึงได้แก่ตนเองเสมอๆ อันคือโลกุตระธรรม

รับโอวาทจาก สมเด็จพระราชาธิบดี ให้สลายอัตตา

* ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๐

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๑๒ คน

-เห็นควรให้ย้ายถังแก๊สไปวางที่อื่นเพื่อไม่ให้ผิดกฎหมาย

-ปล่องดูดควันยังไม่ดีขึ้น ปรีกษาช่างที่มาดำเนินการ

-ส่งคืนเห็ดหอมที่ขึ้นราให้ผู้ค้า

-กำหนดปิดร้านระหว่างวันที่ ๕-๑๔ เมษายน ๒๕๕๑ เพื่อร่วมงานปลูกเสกฯ ณ พุทธสถานศิระะอโศก อ.กันทรลักษ์ ศรีสะเกษ

รับโอวาทจาก สมเด็จพระสังฆราช มี

ผัสสะเพื่อทดสอบว่ากิเลสลดหรือไม่ ฝึกปรับแก้
อย่างไร สอบผ่านไหมเพื่อให้ถึงซึ่งประโยชน์ตน
และประโยชน์ท่านในการบำเพ็ญกุศลธรรม

สรุปรายงานการประชุม คณะกรรมการ บริษัท พลังบุญ จำกัด

๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๐

-กรรมการขาดประชุม ๙ คน

-การซ่อมแซมอาคารเก่าพลังบุญสิ้นค่าใช้จ่าย ๒,๙๖๑,๖๗๘.๙๐ บาท และจะให้ร้านธรรมทัศน์สมาคมเช่าในชั้นที่ ๑ และชั้นที่ ๒ ส่วนชั้นที่ ๓ ใช้เป็นสถานที่รับประทานอาหารของพนักงานในบริษัท

-การซ่อมแซมร้านยาพลังบุญใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๙๖๐,๐๐๐ บาท โดยให้ นายร้อยแจ้ง จนดีจริง และนางทอธรรม วิชัยดิษฐ์ รับผิดชอบดูแลการซ่อมแซม

-นายสมพงษ์ สกุลช่างอโศก ประสบอุบัติเหตุถูกรถชน พักรักษาตัวที่โรงพยาบาลธนบุรี ขณะนี้รู้สึกตัวแล้ว

-เพื่อความโปร่งใสในการดำเนินงานของฝ่ายการเงินของสาธารณโภคี ผู้ทำการเงินต้องไปขอ ร้องให้คนอื่น(กรรมการ)มาตรวจสอบ และพนักงานทุกคนสามารถขอดูบัญชีได้

-แต่งตั้งอนุกรรมการเพื่อปรับปรุงระบบขายหน้าร้านของบริษัท คือ น.ส.ประกายขวัญ ปัญญาพร นายไพโรจน์ วงศ์เทียง นายร้อยแจ้จ้ง จนดีจิง นายสุรศักดิ์ หมิ่นนาอาน โดย สมณะกอบชัย รัมมาวุธ เป็นที่ปรึกษา

-แต่งตั้ง นางสาวประกายขวัญ ปัญญาพร ดำรงตำแหน่งผู้จัดการ(เช่นเดิม) โดยมี น.ส.ลมระริน นาคเครือ ดำรงตำแหน่งรองผู้จัดการ ประกอบด้วยตำแหน่งรับผิดชอบงานด้านต่างๆของบริษัท ดังนี้

- ฝ่ายบัญชี น.ส.สลิลทิพย์(เรือนเย็น) แสงโรจน์รัตน์
- ฝ่ายการเงิน น.ส.พิจิตรา จันทรประภาพ
- ฝ่ายคลังสินค้า น.ส.ศรินทรา เผ่าพันธ์
- ฝ่ายบุคคล นายร้อยแจ้จ้ง จนดีจิง
- ฝ่ายหน้าร้าน น.ส.ตะวันดิน พยุงดี

-น.ส.น้อมนบ ปัฐยาวัต ขอลาออกจากหน้าที่ฝ่ายการเงิน

รับโอวาทจาก สมณะชาบซี้ สรีเดโช และ สมณะธรรมทาบฟ้า รวีวัฒน์

การทำงานของชาวสโศกเป็นขบวนการกลุ่ม สมาชิกทุกคนสามารถนำเสนอได้เมื่อมีข้อมูลมาๆ โสภาสพลาดย่อมน้อยเสียงข้างมากในที่ประชุมมีมติอย่างไรขอให้ดำเนินตามนั้น หากใครไม่ได้ตั้งใจ จำเป็นต้องฝึกปฏิบัติในเรื่องนี้นั้น

๒๐ มกราคม ๒๕๕๑

-กรรมการขาดประชุม ๙ คน

-รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่าย เดือนตุลาคม-พฤศจิกายน ๒๕๕๐

-ผู้จัดการจะเสนอตัวเลขเพื่อให้ที่ประชุมทราบว่าจะไม่จึงปรับราคาสินค้าไม่ได้

- ยอดกำไรอาริยะในงานปีใหม่ ๒๕๕๑

จำนวน ๑๙๘,๖๔๐ บาท(จำหน่ายขาดทุน) และค่าขนส่งจำนวน ๒๙,๒๑๘ บาท

- กำหนดปิดร้านเพื่อร่วมงานฉลองหนาวในวันที่ ๒๔-๒๕ มกราคม ๒๕๕๑ ยกเว้นร้านจำหน่ายยา

-น.ส.ศรินทรา เผ่าพันธ์ พนักงาน ขอลาไปศึกษาต่อและดูแลบุพการี

-พนักงานบริษัทได้รับของขวัญเพื่อเป็นกำลังใจในเทศกาลปีใหม่ จาก นางสาวยอมเย็น คงคำ นายธวัชชัย จูพงเศรษฐ์ และคุณสมชาย(ชายกะลา) ตลอดจนผู้ส่งสินค้าให้บริษัท

-นายธวัชชัย จูพงเศรษฐ์ ขอขอบคุณที่บริษัทได้เป็นเจ้าของภาพสวดอภิธรรมงานศพของมารดา และกล่าวถึงสาเหตุของสมองเสื่อม โดยให้ระวัง ๓ ประการ คือ ควรรับประทานอาหารมื้อเช้าในเวลา ๐๗.๐๐-๐๙.๐๐ น. ๒.รักษาความดันโลหิตให้ปกติ และ ๓.อย่ารับประทานอาหารรสเค็ม

-เสนอให้บริษัทจ้างพนักงานทำบัญชีอย่างเป็นทางการจะลักษณะ เพื่อทราบสถานะจริงๆ ด้านการเงินของบริษัท

รับโอวาทจาก สมณะ ชาบซี้ สรีเดโช และ สมณะธรรมทาบฟ้า รวีวัฒน์ เน้นให้เจริญทั้งประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน เรียนรู้และเท่าทันอารมณ์ในการปฏิบัติงาน

สถิติเผยแพร่สัจธรรม ประจำเดือน มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

ธรรมปฏิกรรม

	ม.ก.	ก.พ.
จดหมาย (ฉบับ)	๕๗๕	๓๑๖
สิ่งตีพิมพ์ (ฉบับ)	๑๑๘	๕๔
ตีพิมพ์ (ชิ้น)	๕๘	๑๒

ธรรมพิมพ์

สารอโศก (ปีใหม่ พลิกใจให้ศาสนา)

๑๐,๐๐๐ เล่ม

ดอกบัวน้อย(หยุดโทษเอะโสม) ๕,๐๐๐ เล่ม

สถิติธรรมโศก

	ซีดี	ดีวีดี	เอ็มพี ๓	เทป	วีซีดี	
ผู้มาติดต่อ	๑๑	๑๐	๑๒	๓๕	๑๖	ราย
จำนวนที่ยืม	๒๕	๘๐	๓๕	๘๕๒	๖๐	แผ่น/ม้วน
สมาชิกเพิ่ม	๒	๑	๒	๒	๑	ราย
สื่อที่ออกมาใหม่	๒	๒	๑๕	-	๔	แผ่น

พัสดุ

๑๓

ชิ้น

	ซีดี	ดีวีดี	เอ็มพี ๓	เทป	วีซีดี	
ผู้มาติดต่อ	๑๐	๘	๕	๔๑	๑๓	ราย
จำนวนที่ยืม	๕๐	๓๘	๑๑	๘๘๘	๗๓	แผ่น/ม้วน
สื่อที่ออกมาใหม่	-	๑	-	-	-	แผ่น

พัสดุ

๕

ชิ้น

ไม่รู้อันตราย

● **คนพาล** มักคิดผิดว่า

เราจะอยู่ในที่นี้ตลอดฤดูฝน

จะอยู่ในที่นี้ตลอดฤดูหนาว

จะอยู่ในที่นี้ตลอดฤดูร้อน

โดยไม่รู้อันตรายที่จะมาถึงตน

เพราะความตายย่อมมาถึงได้

มาหาเอาคนผู้มีวเม่าในบุตรและปศุสัตว์

ผู้มีใจติดอยู่ในอารมณ์ต่างๆ

เหมือนน้ำท่วมใหญ่

พัดพาเอาชาวบ้านผู้หลับไหลไป ฉะนั้น

เมื่อถูกความตายครอบงำแล้ว

บุตรทั้งหลายก็ดำนทานไม่ได้

บิดาก็ดำนทานไม่ได้

ขวกช่องก็ดำนทานไม่ได้

แม้ญาติทั้งหลายก็ดำนทานไม่ได้

บัณฑิต รู้ความจริงอย่างนี้แล้ว

จึงเป็นผู้สำรวจ(ระมัดระวัง) ด้วยศีล

รับชำระทางไปสู่นิพพานเร็วพลัน

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๕

“คาถาสสสมข มสสคอสสคที่ ๒๐” ข้อ ๑๐)

* จากหนังสือ คนพาล / บัณฑิต *

สารอโศก ฉบับที่ ๔ ปีที่ ๒๘(๓๑)
ประจำเดือน ก.พ.-มี.ค. ๒๕๕๑

- ★ อัจฉริยะจริงหนอ
- ★ ที่บางเขิน
- ★ ทำเพื่อคนอื่นเสมอ
- ★ ขณะที่บางเขิน
- ★ หมกห่มุ่นแต่การหาผลประโยชน์...ให้ตัวเอง
- ★ หาดวามสุข...ใส่ตัวเอง
- ★ นี้กรรมัง
- ★ ที่เรียกว่า ฝ่ามือลูบพระอาทิตย์...ลูบพระจันทร์
- ★ ท่านทำเวลาของชีวิต
- ★ ให้มีค่ามหาศาล
- ★ อัจฉริยะจริงหนอ
- ★ เป็นบุรุษของชีวิต
- ★ แม้เพียงแต่พบเห็น

ปลูกเสกพระแก้วของพุทธ

ครั้งที่ ๓๒

พ่อก่านคิดอะไร?

ฉบับนี้ว่าด้วยเรื่อง “การช่วยเหลือสังคม”

“อาตมาเห็นว่าในโลกนี้ไม่มีอะไรแก้ปัญหาได้ นอกจากคุณธรรม นอกจากความจริงที่จะต้องเป็นคนลดกิเลส การลดกิเลสของพระพุทธเจ้าไม่เหมือนฤาษี คือพระพุทธเจ้าท่านลดกิเลสแล้ว ท่านยังอยู่ในสังคมมีการรู้ว่า สังคมเป็นอย่างไร จะช่วยสังคมได้อย่างไร อะไรสำคัญ อะไรไม่สำคัญ อะไรเป็นสิ่งที่ควรอนุโลม ให้เขาต้องไม่ให้มี ต้องยับยั้งไม่ให้มี ขึ้นมีมาแล้วสังคมจะยุ่งยาก เราจะรู้ เราจะเข้าใจชัดเจน เราจะช่วยสังคมให้มีความเจริญอยู่ในสิ่งที่ดึงมอมอย่างที่เราว่านี้ได้...”

(อวาทพ่อก่าน จากแฟ้มรายงานการประชุมสมาชิกรวมชนสวนบุญผักพืช ครั้งที่๓/๒๕๔๔ ๒๓ก.ค.๒๕๔๔ ณ พ.ส.สันตืออโศก)

อโศกสร้างคน คนสร้างเมือง

“จากเดิมเป็นคนฟุ่มเฟือยแต่งตัวก็ตุงตุงๆๆชุด
อย่างนั้นไปงานอย่างนั้น ก็กลับเปลี่ยนมาเป็นสวมใส่สบายๆ
ที่จำเป็น ส่วนที่ไม่ค่อยใช้ก็แจกจ่ายไป ๗๐% เดี่ยวนี้จึง
เบาสบายและประหยัด

เรื่องอาหารอดีตต้องมีถ้วยจานเป็นชุดๆ ถ้า
แตกหรือชำรุดไป ๑ ใบก็จะไม่ยอมใช้ ซื้อมือใหม่อีก
ทำให้ฟุ่มเฟือยไร้ประโยชน์ ปัจจุบันใช้จานสแตนเลส ซื้อมือ
ครั้งเดียวใช้ตลอดชีวิต **เพราะเคยมาศึกษาอบรมที่สำนัก
ปฏิบัติธรรมของอโศก จึงนำเอาตัวอย่างที่ดีไปใช้ รู้สึกเบา
สบาย ประหยัด จึงขอกราบขอบพระคุณพ่อท่านที่นำพาให้
ดิฉันได้พบชีวิตใหม่ที่อยู่สบาย พอเพียง...”**

✳ *อุษา เสวกวงศ์ (อ.เมือง จ.อุตรฯ)*

- มองเห็นสิ่งที่ตัวเองทำได้ดีขึ้น
- ลดความโกรธ พยาบาทได้มากขึ้น ใจเย็นขึ้น
- มีความยับยั้งชั่งใจก่อนจะด่วนตัดสินใจทำสิ่งต่างๆ มากขึ้น.....”

✳ *ปรัชญา นุปผาวลัย (อ.นิคมคำสร้อย จ.มุกดาหาร)*

จาก FMTV สู่วิถีชาวอโศก

จดหมายจากญาติธรรม อรรรณ พิมพ์ศรี (อ.เมือง จ.อุทัยธานี)

“ดิฉันมั่นใจและแน่ใจว่า สายนี้(อโศก) ดี จริง และเมื่อได้อ่านหนังสืออโศก... ดู FMTV ที่
พ่อท่านบรรยายธรรม... ดิฉันต้องปฏิบัติตัวเองให้ได้

ตอนนี้ดิฉันเริ่มกินมังสวิรัต ตั้งแต่วันที่ ๘ พ.ค.'๕๐ จนถึงปัจจุบันนี้.....จะกินไปตลอด
เท่าที่จะทำได้ เพราะกินคนเดียวในบ้าน ปฏิบัติตามคำสอนของพ่อท่านและสมณะทุกท่านในอโศก...
จะพยายามเพียรให้ดีขึ้น เข้มแข็งขึ้น ตรวจสอบตัวเองให้มากขึ้น.. ลด ละ เลิก อะไรมันมีเกิน ใน
ชีวิตประจำวัน.....”

ยุคโลกาภิวัตน์ กองทัพธรรมก็พร้อมจะใช้อาวุธทุกชนิด เข้าต่อสู้ เพื่อให้ทันกับการขยายตัว
ของกองทัพมาร มิติการเผยแพร่ของกองทัพธรรม ยุค ๒๕๕๑ จึงมีความลึกซึ้งและติดไม่ถลอก ! จุ้ยๆ

การถอดบทเรียน : มองทุกอย่างเป็นกระจกเงา

จากญาติธรรม กาญจนา ธนิกกุล (อ.สัตหีบ จ.ชลบุรี)

“มีเรื่องงานที่ทำให้เข้าใจผิด หงุดหงิดมาก โมโห โทรมัธ สอบถามสาเหตุ น้ำเลี้ยงที่พูดคงไม่น่าฟังนัก เพราะพูดในขณะที่โมโห หลังจากหายแล้ว กังวลใจว่า อาจจะถูกแรงไป ใจร้อน ควบคุมสติไม่ทัน แพ้กิเลสอีก วันนั้นเสียของดิฉันวิ่งเล่นเต็มห้องทำงาน...”

สาธุ นี่แหละๆ การ “มองตน”

หมายความว่า ก็เสดของเรา สำคัญกว่า “ความชั่ว” หรือ “ข้อบกพร่อง” ของคนอื่น

หากยังไม่ทะลุใจข้อย้อนี้ เราก็จะไม่มีโอกาส ล้างความโกรธได้โดยจริงๆ จะบอกให้ จุ้ยๆๆ

ฝึกฝนโลก กฏไตรลักษณ์

จากญาติธรรม สามครั้ง กลางพอดี

“กลับมาได้รับสารอโศกฉบับที่ ๓๐๐ ด้วยความขอบพระคุณทุกฝ่ายที่ทำสารอโศก เรื่องการพลัดพรากจากไปผู้ที่เราห่วงใยดูแล จิตใจที่เอาแต่ดูแลแต่ไม่ได้เตรียมใจ ไม่ได้ทำใจล่วงหน้า เมื่อผู้ที่เราห่วงใยดูแลจากไป จิตใจก็กระทบกระเทือนมากใน ๓-๔ เดือนแรกจริงๆ นี่ก็จากไปเลย ๖ เดือนแล้ว จิตใจก็ยังคิดถึงอยู่ แต่ไม่ทุกข์ใจมากเหมือน ๓-๔ เดือนแรก

เรื่องการปล่อยวางทำให้เข้าใจ ให้ใจวางคลายใจจากผู้ที่ยากไป ไม่ง่ายเลยจริงๆ....”

ข้อ ๑ เขาบอกว่า มนุษย์อาจจะแพ้อะไรหลายๆอย่าง แต่สิ่งหนึ่งที่จะชนะมากขึ้น ก็คือ “การเดินทางไปสู่ความตาย

เมื่อก่อน เราอยู่ห่างหลุมศพไกลมากเหลือเกิน แต่วันนี้ชักใกล้มากขึ้น ใกล้เข้าไป...ๆ...ๆ...ๆ

ข้อ ๒ มองแบบปรมาตม์ ก็คือการฝึก “เจริญอนิจจังสัญญา คือ การเข้าถึงแก่นไตรลักษณ์

โลกเรามีแต่ ๒ ประสบสิ่งที่ไม่รัก พลัดพรากจากสิ่งทีรัก

การรู้เท่าทัน ฝึกปล่อยวาง ก็คือการเข้าถึงกฎไตรลักษณ์ ซึ่งมีใช้ฝึกเล่นทุกวัน วันละเป็นสิบ เป็นร้อยครั้ง จุ๊ๆ

ศึกษาปริตกรรมผ่านสมบัติ

“ภาพ ๓ อบายภูมิ ๔ ภาพ ๓ ได้แก่ ๑. มนุษย์ ๒. เทวา ๓. พระ นี่คือฝ่ายดี(กุศล) ฝ่าย อกุศลเรียกว่า อบายภูมิ ๔ ได้แก่ ๑. นรกคือความทุกข์ ทุกข์กาย ทุกข์ใจ ๒. เปรต คือจิตที่หิวโหย โลกอยากได้ไม่รู้จักพอ ๓. อสุรกาย คือจิตที่กลัว+โกรธ ๔. เดรัจฉาน คือจิตที่เห็นแก่ตัวจัด ไม่มี ขนบธรรมเนียม ประเพณี ไม่มีศาสนา ไม่นับถือพ่อแม่มีเต็มบ้านเต็มเมือง

มีอาจารย์องค์หนึ่งสอนว่า ให้ดูว่าใครเป็นอะไรในปัจจุบันนี้ แม้ว่าตัวเป็นมนุษย์ก็จริงแต่จิต ที่อยู่ในร่างกายมนุษย์นี้ มันแสดงออกให้เราารู้ได้เห็น...”

ญาติธรรม เจิม ศรีสุวรรณ เล่าบุตรหลานศึกษาผู้กัณฑ์
บอกกว่าวันนี้ ในตนเป็นๆก็มี ตัวตนเหล่านี้ชัดเจน
จึงจกมดงลึกเข้าไปอีก ในฐานะนักปฏิบัติธรรม จิตของเราในแต่ละวัน ผลัดเป็นเปลี่ยนจิตดี
จิตเหลวตา จิตมนุษย์ ต้องมีสติรู้ให้ทัน
และวิธีสุดท้าย อ่านจิตของเรา จึงเป็นพระอภิธรรมขนาดแท้ เป็นธรรมชั้นสูง เพราะมุ่งเข้าหา
จิต - เจตสิก - รูป - นิพพาน ! จุ๊ๆ

พบปฏิบัติธรรมนะครับ

จากญาติธรรม สุทิน แสงฟ้าเลื่อน (อ.เวียงป่าเป้า จ.เชียงราย)

“แต่ก็ยังรักษาศีล ๕ อย่างสม่ำเสมอ และพยายามต่อสู้กับอารมณ์และความรู้สึกที่มีมา กระทั่งต่าง ๆ นานา ในแต่ละครั้งไม่ว่าจะเป็นเรื่องหนักหรือเบาที่มารุมเร้าในชีวิต แม้บางครั้งแทบจะทน ไม่ไหวจนเกือบจะระเบิดออกมาในบางครั้ง พอนึกได้กับคำพูดท่านหนึ่งที่ว่า “โกรธ คือ โง่ โมโห คือ บ้า” อารมณ์ในตัวก็ลดลงไปครั้งหนึ่ง และตอนนั้นผมเองก็พยายามคิด คิดให้ดีกว่าก่อนพูด เมื่อก่อนเป็นคน ที่พูดมาก พูดแบบไม่มีเหตุผล นี่จะพูดอะไรก็พูด แม้บางครั้งคนที่ได้ยินอาจไม่พอใจ ที่เราพูดออกมา แบบไม่ได้คิด ก็จะพยายามพูดให้น้อยลงและมีเหตุผลให้มากกว่านี้ครับ....”

ญาติธรรมอื่นๆ ปฏิบัติอย่างไร
เล่าสู่กัน ทางจดหมาย
ถือเป็นธรรมวิชัย
ถือเป็นธรรมทาน จุ๊ๆ

ความรู้สึกรักของญาติธรรมต่อกุศลโอบายของพ่อท่าน

“อ่านสารโศกฉบับที่ ๓๐๐ งานบุญมหากุศล ได้ทราบเหตุในการสร้างพระพุทธรูป เพราะเดิมที่พ่อท่านไม่เคยมีแนวคิดในเรื่องพระพุทธรูป การไหว้พระด้วยเครื่องบูชา ดอกไม้ ฐูปเทียน แต่ตอนหลังๆก็เห็นสร้างวัตถุ สิ่งปลูกสร้างและองค์พระพุทธรูปธรรมนิมิต กระผมเองไม่มีความคิดเห็นขัดแย้งหรือเห็นด้วยแต่ประการใด เพียงแต่เสียดายที่ไม่มีส่วนร่วม ร่วมแรง ร่วมใจ ร่วมทุน...”

จ.ม.ของญาติธรรม มานพ ศรีตุลย์โชติ
เป็นวิธีคิดที่เดินไปกับพ่อท่านอย่างสบายๆ
ไม่เข้าใจ ไม่เป็นไร วางไว้ก่อน
แต่บางคนก็เดินตาม พอวันหนึ่ง ที่ไม่เห็น
ด้วยกับพ่อท่าน ก็ฉีกไปถนนอีกเส้นหนึ่งอย่างทรง
พ่อท่านเอง ถือเป็นผู้ใช้เคล็ดลี้ลับธรรม
จักร หนึ่งในหลายๆองค์ของสังคมยุคนี้
ตลอดจนดูแลรักษา ปกป้อง ทนบำรุงพระ
ศาสนา

การสร้างสังคมลักษณะทางศาสนา ขึ้นอยู่กับกาลเทศะของสังคม และปัญญาของผู้ขับเคลื่อน จุ้ยๆ

ปล่อยวางระดับไหน

“การปล่อยวางปัจจุบันก็ทำได้มากพอควร เป้าหมายชีวิตจะอยู่เพื่อการทำดีเป็นบุญกุศล ผাগไว้ให้ลูกหลานได้เป็นแบบอย่าง ตัวอย่างที่ดีมีค่ากว่าคำสอน คือคติประจำใจทุกวัน...”

ญาติธรรม สมพร หลุนบุชา (อ.ยาลี่สุราช จ.มหาสารคาม) รายงานอย่างสบายๆ กับชีวิตของตัวเอง

ปล่อยวางในชีวิต มักจะเป็นเรื่องของ “โทษะ”

ส่วนการปล่อยวาง “ความอยากได้ – อยากมี – อยากเป็น” มักจะเป็นเรื่องของ “โลภะ”

ใครจะจับตัวไหน เป็นกรรมฐานก็เชิญเสือกเขา หรือกลัวเสียเวลา จะเสือกทั้ง ๒ ตัวก็ไม่ว่ากัน

จุ้ยๆ

เหตุผลในการปฏิบัติ(เจตนาเป็นเครื่องใช้กรรม)

จากญาติธรรม กัญจน นีละคุปต์ (อ.เมืองฯ จ.เชียงใหม่)

“ปัจจุบันดิฉันฝึกที่จะเคร่งครัดตนเองในเรื่องอาหาร ฝึกกินผัก+ผลไม้ งดชา+กาแฟ+ น้ำอัดลม ออกกำลังกาย+โยคะ ช่วยแนะนำ+รักษาผู้อื่นด้วยวิธีธรรมชาติบำบัด+นวดกดจุด อ่านเรื่อง โรคลมที่ฟังสักรว จึงเป็นประโยชน์กับดิฉันมากค่ะ ขออนุโมทนา...”

สาธุ ๆ วิชาในโลกมนุษย์ เราจะเห็นสุขภาพ แต่วิชาในทางธรรม เราจะเห็น ความดี-ความชั่ว
ถนน ๒ สาย พาดทับกัน อยู่ที่เจตนาของตนเดินทาง
ธรรมะจึงต้องมี “เจตนา” จึงจะเป็น “ธรรมะ”
เพราะเหตุนี้ ฉันจึงขอลถามเธอว่า เธอเป็น “นักปฏิบัติธรรม” หรือแต่ “นักมังสวิรัต” ? จุ๊ยยๆ

ตั้งคำถาม “ทำไปทำไม?”

“ตอนนี้กินเจตลอดชีวิตแล้วค่ะ”

✱ ปรีศนีย์ (อำไพ) ใจสุข (อ.สันกำแพง จ.เชียงใหม่)

สาธุๆ พอไม่กิน “เนื้อสัตว์” กับต่อไปไม่กิน “เนื้อเพื่อน ! ”

จะฆูดกับเพื่อน จะฆูดถึงเพื่อน หรือใครๆ ก็ฆูดอย่าง “เมตตาธรรม” จุ๊ยยๆ
ไม่ตีร้าย... ไม่ลบหลู่... ไม่ดูถูก ...ไม่เหนงา จุ๊ยยๆ

เอาสิ่งของมาบริจาคที่สันตอโศก

“วางไว้ตรงนั้นแหละ !” เสียงเย็นซาเล็กน้อย คนถือของพะรุงพะรังมาเริ่มลังเล

“เอ๊ะ เขาเต็มใจรับของเราหรือเปล่าเนี่ย?” คนถือของถามอยู่ในใจ

“ไปที่สวนแก้ว เขายังพูดจายิ้มแย้ม แจ่มใส ขอบคุณ แถมหนังสือ ให้เบสิกรับของอีกด้วย”

คนถือของคิดในใจต่อ.....แต่ก็เริ่มขมวดเข้าหากัน !

เรื่องนี้ให้ชื่อว่า “ตารมเป็นต่อ รูปหล่อเป็นรอง” จุ๊ยยๆ

❖ **จึงงส**

คติประจำฉบับนี้

การจบที่สิ้นสุด คือ จบที่จิตเรา
การจบที่ยาวนาน คือ จบที่ตนอื่น

อากาศแปรปรวนหนักขึ้นจริงๆ ขนาดงานปลูกเสกฯ ในเดือนเม.ย. ที่เคยร้อนสุดๆ กลับกลายเป็นฝนฟ้าคะนอง จะตกแหล่มีตกแหล่ให้พวกเราเร่ที่ใจพอสมควร บ้างก็ใช้เลยเทวนิยมโอมเพียง ! ขอให้.... แต่ในที่สุด ก่อนวันสุดท้าย ฝนเทกระหน่ำจนพวกเราเปียกมะล่อมะแล่ไปตามๆกัน รวมทั้งที่หลับที่นอน ยุงยากพอสมควร แต่ใครจะยุ่งใจด้วยก็ตัวใครตัวมัน สำหรับเราก็สบายๆ เตรียมพร้อมยอมรับอยู่แล้ว เพราะยังไงๆ ฝนตกก็เย็นฉ่ำชื่นใจกว่าอากาศร้อนๆ

ตอนหลบฝนอยู่ในเต็นท์ หลังรายการภาคบ่าย และทำความสะอาดเต็นท์เสร็จจ้องที่คุ่นเคยกันมานาน แวบมาคุย ขอปรับทุกข์ คงจะหนักแสบ หน้าเครียดมาเชียว... “หนูพยายามทำดี รู้ว่าวัดขาดแรงงาน ก็เข้ามาช่วย งานหนักเท่าไรไม่เกี่ยง ขอให้ได้ทำ ได้มาเสียสละ หนูอยากช่วยพ่อท่าน แต่ผลที่ได้รับ มติที่ประชุมให้หนูออก ข้อหาว่าใช้อารมณ์รุนแรงในการทำงาน หนูก็แค่นั่น แค่มีอารมณ์พวกเขาไม่ทำตามที่หนูต้องการ ทั้งที่เป็นงานส่วนรวม ควรช่วยก็ไม่ช่วย หนูก็โกรธ แค่เสียงดังเท่านั้นเอง มันเสียความรู้สึกมากเลยนะ หนูอุตส่าห์ช่วยงานเต็มที่ ดิ้นตี ๓ ทั้งๆที่งานหนูก็มี ก็แบ่งเจียดเวลามาช่วย หนู.....”

ถ้าปล่อยให้มันต่อก็คงยาว และความรู้สึกน้อยใจ เสียใจก็คงเพิ่มขึ้นๆ นี่ก็หน้าหนักจะเยตาแดงจะร้องไห้อยู่แล้ว เราเองก็เห็นใจ เข้าใจ ความรู้สึกของน้องได้ดีทีเดียว โอ้...เจ้าน้องโทสะของพี่เอ๊ย เจ้ากำลังโดนบรรดาผีทั้งใหญ่ เล็ก จิว ขนาดบรรจจุของ รุมขย้ำอย่างเมามันซะแล้ว ไม่ได้การ เราต้องช่วยด่วน ! โยนอาวุธปราบผีมารให้ซะเลย

...ผีโทะสะอยู่กับผู้ใด มันคือตัว
อันตราย น่าเกลียดและน่ารังเกียจ
มันพร้อมทำร้ายผู้อื่น ก็แค่ทำให้
พวกเขาตกใจกลัว ก็นับว่าได้ทำร้าย
จิตใจ จิตวิญญาณของเขาแล้ว...

“...พี่น้องรัก พี่ขอพูดตรงๆ ไม่อ้อมค้อม ถือว่าเธอก็รักพี่และรู้ว่าพี่หวังดีกับเธอเสมอ
เรื่องที่เกิดขึ้น น้องอย่าผิดประเด็น ซึ่งเท่ากับสร้างปัญหาเพิ่มขึ้นอีก มติในที่ประชุมให้พักการช่วยงาน
ชั่วคราว เพราะเหตุแห่งการใช้อารมณ์เกรี้ยวกราดกับเพื่อนร่วมงาน เขาไม่ได้ต่อว่า ในเรื่องอื่นๆที่ดีอยู่
แล้วของน้องเลย เช่น ความขยัน เสียสละ เอาใจจริงเอาใจ แต่เขาทนอารมณ์โทะสะรุนแรงไม่ได้ ข้อนี้
คือข้อบกพร่องสำคัญของเราต้องรีบนำไปแก้ไขด่วน ผีโทะสะอยู่กับผู้ใด มันคือตัวอันตราย น่าเกลียด
และน่ารังเกียจ มันพร้อมทำร้ายผู้อื่น ก็แค่ทำให้พวกเขาตกใจกลัว ก็นับว่าได้ทำร้ายจิตใจ จิต
วิญญาณของเขาแล้ว ผิดกับสายราคะ เขาอาจทำร้ายตัวเองอย่างมหันต์ ถ้าตลอดชีวิตพากเพียรแต่
คอยสร้างภาพดีๆมาบั่นทอนไว้เท่านั้น แต่เขาก็จะไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใคร

ที่น้องโศกจะไม่รับ ไม่ต้องการสายโทะสะ ที่อดทนอดกลั้นไม่ได้จนใช้อารมณ์ระรานผู้อื่น
แม้เขาคนนั้นจะเป็นคนดี จะทำเรื่องดีก็ทำตาม ที่เราต้อนรับสุภาพชน กัลยาณชน ผู้ผ่านการ
กล่อมเกลามาบ้างแล้ว ต้องการคนดีที่จะมาทำดีให้ยิ่งขึ้น **ฉะนั้นอย่าเสียใจกับข้อกล่าวหา แต่จงรีบ
รับมาและหาทางฆ่าผีโทะสะในตนให้เล็กลงๆ เพื่อจะได้รีบเข้ามาช่วยงานพ่อท่าน งานที่กำลังมากขึ้นๆ
งานเพื่อมวลมนุษยชาติ เพราะผีตัวนี้จะก้างกั้นไม่ให้เราทำความดีที่ยิ่งๆขึ้น มันจะพาให้เราตกต่ำ
หลุดออกไปจากกลุ่ม มันจะพาให้เราน้อยใจ เสียใจ เสียกำลังใจ ทำดีไม่ได้ดี อย่าทำเลย(วะ)
ไม่ใช่นะ ทำดียังไม่ได้ดี เพราะทำดียังไม่มากพอต่างหาก (ทำดีคือ การฆ่าผีโทะสะให้เล็กลงๆ จนมันตาย
ซีเหงแก่ในที่สุด)....”**

อาวุธปราบมารที่โยนออกไปทันใดนั้นน้องเขารับได้ทันที(จริงๆแล้วน้องคนนี้นับว่าเป็นระดับ
จอมยุทธ์ชั้นเซียนพอได้) ใบหน้าปลั่งแจ่มใสเธอร้องว่า “...ใช่แล้ว ใช่แล้ว ตรงประเด็นที่สุด **ฆ่าผีโทะสะ
ในตน มันคือหน้าที่ของนักปฏิบัติธรรม** ไม่ใช่ฆราวาสเสียเวลากับผีที่ชวนคิดวอกวน พาหลงประเด็นทำ
เรื่องเล็กเป็นเรื่องใหญ่ ขอบคุณ ขอบคุณ.....” ว่าแล้วเธอก็เดินจากไป

เฮ้อ...ให้อาวุธเขาไป บางที่เขาอาจเก่งกว่า ใช้ได้ดีกว่าเรา และเป็นผู้ชนะก่อนเรา ส่วนเรามักเป็นผู้แพ้ แต่ในทุกครั้งที่แพ้ เราก็จะมีอาวุธมากขึ้น เราชำนาญขึ้นและสักวันเราจะเป็นผู้ชนะบ้าง

และในความพ่ายแพ้ก็มีประสบการณ์ดีๆ มีบทเรียนที่น่าจดจำอยู่มีใช่น้อย ทำให้เรารู้จักตัวเองที่เคยหลงอะไรไว้มากมาย ทั้งหลงภาพหลงอัตตา หลงเพื่อฝันให้ได้รู้ตัวตื่นขึ้นมาบ้าง มารับรู้ความจริง ความจริงที่ช่วยลดอหังการของมนุษย์ลง ความพ่ายแพ้จึงมีคุณค่าและไม่สูญเปล่า

รำพึง-รำพัน

โดย...

เอี่ยมเซ็ง

๑๙ เม.ย. ๕๑

เรื่องอ.อ.อ
เป็นหนึ่งรู้แจ้ง

พิ ลังบุญยุคบุกเบิก มีเรื่องขัดแย้งมากมายเป็นธรรมดา การบริหารจัดการ การซื้อของแพง ฯลฯ

จนสุดท้าย ได้มีการประชุมฝ่ายหนึ่งมีผู้จัดการและนายทุนเกื้อหนุน (ให้เงินมาซื้อของโดยไม่คิดค่าตอบแทนใดๆ)

ที่ประชุมมาถึงจุดที่สุดโดยพนักงานชายก็มาราบขอโทษนายทุนเกื้อหนุนท่านนั้น

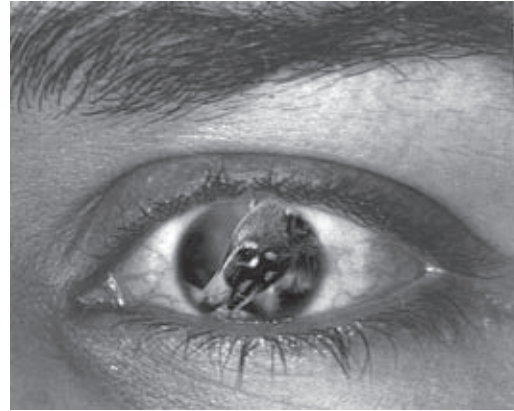
พ่อท่านบอก เอาละยุติกันได้แล้วนะ

เหตุผลที่พนักงานชายยอมถอยก็คือ “ผมต้องตัดสินระหว่างความถูกต้องกับความอยู่รอดของบริษัท ผมต้องเลือกความอยู่รอดครับ”

สาธุๆๆๆ

สิเนรุ

ณ โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ที่หอผู้ป่วยแผนก จักษุวิทยา ...เสียงพยาบาลทักทายคนไข้อย่างอารมณ์ดี “สวัสดี คุณยาย...เจอกันอีกแล้วยายสา หมอนัดมา ไข้ไหม?”

คนไข้ “มาอีกแล้วหมอ...เฮ้อ ฉันท้อจริงๆ”

พยาบาล “อะไรกันยาย เพิ่งเห็นหน้ากัน ยายก็บ่น เบื่อหมอซะแล้ว”

คนไข้ “อ้อ..หมอก็...ฉันเมื่อตาของฉัน มันไม่ยอมหายซะที...”

พยาบาล “ใจดีๆ เข้าไว้นะยาย ไหนๆ ก็อดทนมาหลายครา อีคราวนี้ ยายอาจจะโชคดีก็ได้ นะคะ”

คนไข้แผนกตาชื่อยายสา แก่เป็นคนไข้ที่เข้าออกโรงพยาบาลมาหลายรอบ จนพยาบาลจะรู้จักคุ้นเคยดี คนไข้มาโรงพยาบาลครั้งแรก ด้วยตาอักเสบติดเชื้อที่ค่อนข้างรุนแรง มาอนโรงพยาบาลนานเกือบเดือน โดยแพทย์ก็ให้ยาปฏิชีวนะหยอดทุก ๑ ชั่วโมง และหยอดยาหลายชนิดด้วย บางทีเวรบาย-เวรตึก คนไข้จะนอนก็ลำบาก เพราะต้องหยอดยาทุก ๑ ชั่วโมง...บางที่ฉันอยู่เวรตึก ช่วงตี ๑-๒ ก็จะไม่ไปเพราะคนไข้จะทรมาณต้องอดนอน จำได้ว่าหยอดตาให้แกนานเป็นเดือน ตาก็ไม่ดีขึ้น กระจกตาเป็น แผลเป็นมองอะไรก็ไม่ชัด ในที่สุด หมอก็ลงความเห็น ว่า แผลกระจกตาไม่หาย จะต้องแก้ไขโดยการเปลี่ยนกระจกตา(cornea) จึงนัดมาผ่าตัดเปลี่ยนกระจกตา และเมื่อเดือนที่แล้ว แก่ก็เพิ่ง

“ หมอ ที่ฉันเป็นเช่นนี้เพราะฉันทำกรรมไว้ ทุกวันนี้ต้องนั่งแผ่เมตตาให้กับเจ้ากรรมนายเวรทุกคืน...ไม่รู้ว่าเขาจะให้ภัยฉันไหม ”

ผ่าตัดเปลี่ยนกระจกตาไป ผลก็คือร่างกายผู้ป่วยไม่รับเนื้อเยื่อ(กระจกตา) ของผู้อื่น เกิดปฏิกิริยาต่อต้าน ทำให้แผลไม่ติด กระจกตาชุ่น มองไม่เห็นเหมือนเดิม คราวนี้หมอก็มาตรวจและเตรียมผ่าตัดเปลี่ยนกระจกตาอีกครั้ง

ขอเล่าย้อนถึง ตอนแรกที่คนไข้มาอนโรงพยาบาล เขาจะปวดแสบ ปวดร้อนที่ตามาก

ตอน กรรมทัน...ตา

ขณะที่หยอดยาทุกครั้ง และพอรู้ว่า ตาอาจมองไม่ชัดไปตลอด และต้องผ่าตัดเปลี่ยนกระจกตา ผู้ป่วยเริ่มซึมเศร้า ฉันเลยต้องคอยให้กำลังใจ และได้สอบถามประวัติว่า คนไข้เคยทำกรรมวิบากหนักๆ อะไรเกี่ยวกับตาไว้บ้าง เขาเลยเล่าให้ฟังว่า

“หมอ ที่ฉันเป็นเช่นนี้เพราะฉันทำกรรมไว้ ทุกวันนี้ต้องนั่งแผ่เมตตาให้กับเจ้ากรรมนายเวร ทุกคืน... ไม่รู้ว่าเขาจะให้ภัยฉันไหม” คนไข้พูดไปก็เริ่มร้องไห้.. “ฉันทำไปเพราะความโมโห ทุกวันนี้ ก็พยายามปฏิบัติธรรม เพื่อลดตัวนี้ของฉัน ขอขอบคุณหมอมามากที่เอาหนังสือธรรมะมาฝาก และอาหารเจ ฉันจะพยายามสร้างกุศลเพื่อลดเวรกรรมที่ฉันเคยทำไว้”

“ป่าทำอะไรไว้หรือคะ ที่ว่ากรรมหนักนะค่ะ”

เมื่อสี่-ห้าปีที่แล้ว ฉันได้ไปนอนเฝ้าบ้านให้ลูกฉัน และบ้านลูกฉันก็กำลังเลี้ยงลูกห่านตัวอ้วนๆ น่ารักไว้ ๕ ตัว ค่ะหนึ่งฉันได้ยินเสียงลูกห่านแตกตื่น ก็คิดว่าคงตกใจอะไรสักอย่าง ก็ไม่ได้ลงไปดู...พอรุ่งเช้าไปดูลูกห่านที่ขังไว้ถูกกินรอยเลือดและขนกระจายเต็มพื้น เหลือลูกห่านรอด ๑ ตัว ทำให้ฉันแค้นมาก ฉันรู้ว่าต้องมีสัตว์อะไรสักอย่างมากินลูกห่าน ค่ะฉันเลยวางแผนจับหัวขโมย โดยเอาลูกห่านตัวสุดท้ายเป็นตัวล่อ

และแล้วแผนการฉันก็สำเร็จ เข้าขึ้นมาในกรงที่ดักไว้ มีฟองพอนตัวโตมาติดกับดัก ฉันดีใจมาก ไปเอาเหล็กแหลมที่ใช้เสียบพริกไปเผาไฟจนแดงแจ๋ ร้อนจี๋ แล้ว

ฉันก็จับคอเจ้าฟองพอนมัดขาไม่ให้มันหลุด เอาเหล็กแดงที่มเข้าไปในลูกตาข้างขวาของมัน จนมันดิ้นทุรนทุราย ฉันก็ได้แก้มันให้ลูกห่านของฉันแล้ว... ฉันคิดได้ตอนนั้น แค่นั้นนะหมอ... มาคิดตอนนั้นฉันทำไม่มันโง่ขนาดนั้น ลูกห่านก็ไม่ใช่ของฉัน ของลูกฉันด้วย และสัตว์ตัวแค่นั้นมันก็ไม่ได้มีราคาหรือจำเป็นสำหรับชีวิตของฉันเลย แต่ด้วยความโมโห หน้ามืดตามัวไม่กลัวบาปกรรม ทำให้ฉันทำได้

“...ทุกครั้งที่หมอหยอดตาฉัน
ฉันจะนึกถึงฟองพอนตัวนั้นทุกครั้ง ”

ตอน กรรมทัน...ตา

ถึงขนาดนั้น...

ฉันไม่รู้ว่าจะอภัยให้ฉันใหม่..(พูดไปคนไข้ก็ยกมือไหว้ท่วมหัว แสดงถึงการขออภัย เจ้ากรรมนายเวร) ...ทุกครั้งที่หมอบหยอดตาฉัน ฉันจะนึกถึงฟังพอนตัวนั้นทุกครั้ง และขออภัยจากเขา.. มันปวด มันแสบมากเลยนะหมอ และโรคของฉันจู่ๆ มันก็เกิดขึ้นมาเอง ฉันไม่ได้ไปทำอะไรที่สกปรก แต่จู่ๆ ก็ตาแดง เจ็บตาข้างขวาด้วย ข้างที่ฉันทำ กับฟังพอนตัวนั้น มาหาหมอลหลังจากตาแดงไม่กี่วัน แต่อาการไม่ดี ขึ้นเลย ฉันจะผ่าตัดเปลี่ยนกระจกตาแล้วมันจะดีขึ้นไหมหมอ?

ฉันได้แต่ให้กำลังใจผู้ป่วย เพราะการเปลี่ยนกระจกตา (cornea) โดยเอาของผู้ที่บริจาคไว้ มาใส่แทนมันได้ผลน้อย ส่วนมาก ร่างกายคนเราจะปฏิเสธเนื้อเยื่อของคนอื่น (นอกจากฝาแฝดไข่ใบเดียวกัน) ฉะนั้นผลการรักษา ก็จะไม่ค่อยประสบความสำเร็จ

ฉันได้ทำหน้าที่ของพยาบาล และได้ให้คำแนะนำคนไข้ สร้างกุศลให้กับตน โดยการรับประทานอาหารมังสวิรัต และรักษาจิตใจให้มั่นคง เพราะคงเป็นทางเดียวที่จะช่วยเขาได้ ฉันบอกเขาไปว่ายังดีนะเขาทวงแค่ลูกตา ชีวิตเขายังไม่เอาไปจากยาย เขายังให้โอกาสยาย ได้ทำบุญไถ่บาปต่อ ให้ยายพยายามทำเอาเองนะคะ...

การเป็นพยาบาลได้รู้ประสบการณ์ชีวิตจากผู้ป่วยมากมาย หลากหลายแง่มุม หลายสิ่งทำให้ฉันได้คิด ให้สติเราเร่งทำดี ล้างจิต อกุศลของเราได้เป็นอย่างดี ฉันแอบภูมิใจในวิชาชีพนี้ไม่น้อย และรู้สึกขอบคุณคนไข้ทุกคนที่ช่วยให้ฉันเห็นทุกข์ จนต้องอำลาจากอาชีพรับราชการ มาสู่อาชีพนักปฏิบัติธรรมที่บริสุทธิ์ยิ่งกว่า หากฉันไม่เห็นทุกข์ ฉันคงวนเวียนอยู่อย่างคนโลกๆ ทั่วๆ ไป ไปสร้างวิบากกับผู้คน อีกมากมาย ไม่ได้มีโอกาสมาอยู่ใกล้ชิดกับหมู่กลุ่มชาวอโศก... ไม่มีโอกาสได้ฟังธรรม หรือแม้แต่ได้ทำบุญ ไส้บาตรพระอาริยะ ก็ไม่ได้ทำ ทุกวันนี้ฉันรู้สึก ว่า ฉันมีบุญมากเลย บุญที่ฉันไม่ต้องไปดิ้นรนหาเงินมาทำ ฉันทำที่จิตของฉัน..ได้มากกว่าที่เขาทำบุญด้วยเงินมากมาย

ฉันภูมิใจจริงๆนะ

 รักชอุณ

หากฉันไม่เห็นทุกข์
ฉันคงวนเวียน
อยู่อย่างคนโลกๆ
ทั่วๆ ไป ไปสร้าง
วิบากกับผู้คน
อีกมากมาย

วิธีป้องกัน ‘ตะคริว-อดนอน’

Health & Fitness Column, Detroit News พุดถึงเรื่องการเกิดตะคริวขึ้นเนื่องจากร่างกายขาดน้ำและเกลือแร่ มีวิธีป้องกันด้วยการดื่มน้ำและรับประทานผลไม้สดมากๆ สามารถช่วยลดการเป็นตะคริวได้...รวมถึงเรื่องที่เราสามารถตรวจเช็คด้วยตัวเอง แค่วิธีง่ายๆ ร่างกายแต่ละคนต้องการน้ำไม่เท่ากัน แพทย์แนะนำว่า ควรดื่มน้ำมากพอที่จะถ่ายปัสสาวะได้ทุกๆ ๓-๔ ชั่วโมง หากปัสสาวะมีสีเหลืองเข้มกว่าปกติ แสดงว่าคุณกำลังขาดน้ำ... ส่วนคนที่ชอบอดนอนบ่อยๆ The Seattle Times เตือนให้ระวังเป็นเบาหวาน เนื่องจากร่างกายที่ไม่ได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ จะใช้อินซูลินได้น้อยลง คนอดนอนบ่อยๆ จึงมีโอกาสเป็นโรคเบาหวานสูงกว่าปกติ...

ตบท้ายด้วยเรื่องเนยแท้ กับเนยเทียม เนยแท้ๆ ที่ทำมาจากนม อร่อยและมีประโยชน์ต่อร่างกายกว่าเนยเทียมหรือมาร์การีน ซึ่งไม่มีประโยชน์เลย แถมเป็นพิษต่อร่างกายอีกต่างหาก แต่ทั้งหมดก็ไม่ควรจะไปบริโภคเนยให้มากนัก เพราะมากเกินไปก็ทำให้เป็นโรคหัวใจ และความดันได้ง่าย... นอกจากนี้สารที่ใช้ทำความหวานอย่าง

แซ็กคาริน หรือน้ำตาลเทียม ทั้งมีสารเติมสีเติมกลิ่นเหล่านี้ล้วนพิสูจน์แล้วว่า มีส่วนสนับสนุนทำให้เกิดมะเร็งได้

(จาก น.ส.พ.มติชนรายวัน ๒๙ พ.ค. ๒๕๕๐)

ทำน่องตัวตรงกลายเป็นทำน่องปิดท้าว ต้องน่องให้หลังเอนออกไปเล็กน้อย

นักวิจัยแคนาดาและสกอตร่วมกันศึกษาวิจัยพบว่า ทำน่องตัวตรงไม่ใช่เป็นทำน่องที่ดีที่สุด

พวกเขาได้ใช้วิธีการตรวจทางรังสีวิทยาเคลื่อนสนามแม่เหล็กวิธีใหม่ ตรวจสอบแสดงให้เห็นทำน่องที่ทำให้หลังไหลตึงเครียดโดยไม่จำเป็น แพทย์ผู้เชี่ยวชาญกล่าวว่า ทำน่องมีส่วนทำให้เกิดปวดหลังก่อนล่างขึ้นได้ และข้อมูลของแพทยสมาคมการจัดการกระดูกสันหลังของอังกฤษ กล่าวว่า คนส่วนใหญ่ประมาณ ๓๒% ใช้เวลานั่งวันหนึ่งๆ นานเกินกว่า ๑๐ ชม.

คณะนักวิจัยได้รายงานต่อที่ประชุมสมาคมแพทย์รังสีวิทยาแห่งอเมริกา ว่า ทำน่องที่ดีที่สุด คือทำน่องเอนเล็กน้อย ทำมุมประมาณ ๑๓๕ องศา เพราะเป็นท่าที่ทำให้หมอนรองกระดูกถูกกดน้อยที่สุด และกล้ามเนื้อเอ็นก็อยู่ในท่าตามสบายมากกว่าด้วย ในขณะที่ทำน่องตรง ๙๐ องศา อาจกดทับหมอนรองกระดูกให้เคลื่อนได้อย่างเห็นได้ชัดที่สุด

(จาก น.ส.พ.ไทยรัฐ ๓๐ พ.ย. ๒๕๔๙)

ฉบับนี้ได้นำข้อมูลจากหนังสือ หลวงพ่อชา
ตอบปัญหาแนวปฏิบัติธรรม ธรรมะการปล่อยวาง ของ ท่าน
อาจารย์สุเมโธภิกขุ ขอเชิญติดตามได้เลยค่ะ

❖ บทนำ ❖

“ดื่มปัสสาวะรักษาโรคร้ายที่หมอมดปัญญา”

หนังสือเล่มที่ท่านกำลังอ่านอยู่เหมือนกับว่าเป็นตำรายาวิเศษที่ฟ้าดินธรรมชาติประทานให้แก่มนุษย์โลก เพื่อนำมาช่วยรักษาโรคร้ายต่างๆ ทุกโรคที่หมอกำลังหมดปัญญา หมดความสามารถ ให้หายได้อย่างปาฏิหาริย์ โดยไม่ต้องเสียเวลายาวนาน ทั้งเงินก็ไม่ต้องเสีย โรคก็หาย จะไป

หาที่ไหนไม่มีอีกแล้วมีตำรายานี้ตำราเดียว จงอย่าได้สงสัยเลย ใครเจอตำราเล่มนี้ถือว่าโชคดีเหมือนถูกรางวัลที่หนึ่ง ยังไม่เทียบเท่า (สำหรับคนป่วยหนักที่หมอมดปัญญา) ทำไมจึงพูดเช่นนี้ ก็เพราะว่าตำรายานี้เป็นตำรายาวิเศษจริงๆ ที่พระพุทธรูปเจ้าประทานให้เมื่อสองพันกว่าปีมาแล้ว ไม่ได้พูดหลอกลวงใคร ทุกวันนี้ทางญี่ปุ่นเขาใช้ได้ผลมาแล้ว และได้ผ่านการพิสูจน์มาแล้วในญี่ปุ่นจากเหนือจรดใต้ ทุกวันนี้กำลังนิยมดื่มปัสสาวะรักษาโรคกัน ไปถามได้เลยในญี่ปุ่น ในไต้หวัน ในจีนแผ่นดินใหญ่และชาวจีนทั่วโลก

เขารู้กันทั้งนั้น ในเมืองไทย ทางญี่ปุ่นเพิ่งได้มาเผยแพร่แล้วเริ่มจะมีคนรู้จัก แต่การดื่มปัสสาวะรักษาโรคนั้น คงยังมีไม่มากนัก เหตุผลอาจจะเป็นสิ่งใหม่สำหรับคนไทย แล้วเป็นสิ่งที่ดีที่ยึดว่าปัสสาวะเป็นของเน่าเหม็น เป็นของสกปรก เป็นของต่ำที่ทุกคนได้รับการอบรมมาตั้งแต่เด็ก จึงยากที่จะเปลี่ยนความติดยึดนี้ แต่ก็อีกสำหรับ

คนที่เจ็บป่วยเรื้อรังมานานปี หาแต่หมอ

เสียแต่เงิน เงินก็หมด โรคก็ไม่หาย ไม่มีทางเลือกอื่น ก็ต้องยอมหันมาลองพิสูจน์ พอมานะประสพผลสำเร็จกันมากคน เดียวก็ฮือฮามาดื่มปัสสาวะกันใหญ่ ดีไม่ดีหมอคณิศรโรงพยาบาล ร้ายยาอาจจะมียาคนป่วยเข้าน้อยลงก็ได้ ทุกวันนี้คนเราที่จนเพราะป่วยไปเสียเงิน หมดเงินกับหมอมด แถมโรคก็ไม่หาย เลยเดือดร้อนฟ้าดินธรรมชาติ อยู่เฉยไม่ได้แล้วเลยตัดสินใจให้หมอแพทย์ญี่ปุ่นเกิดถูกคิดนำปัสสาวะมารักษาโรคร้ายที่มนุษย์ตาต้อๆ กำลังนั่งรอความตายดูแล้วน่าสงสารได้หายป่วยอย่างปาฏิหาริย์

ไม่ใช่ของสกปรก ส่วนสามีของข้าพเจ้ามองปัสสาวะเป็นยาเพื่อรักษาโรค อึดใจเดียวก็ดื่มหมดถ้วย ประมาทหนึ่งเดือน ไม่มีอะไรผิดปกติตั้งแต่วันที่ ๒๓ ก.ย. ๒๕๓๒ ตอนกลางคืน สามีของข้าพเจ้าเริ่มไอเป็นเลือดออกมาติดต่อกันถึง ๑๔ วัน ในระหว่างนี้ ข้าพเจ้าก็ยังคงให้สามีดื่มปัสสาวะไปเรื่อยๆ ไม่ได้หยุด

พอมมาถึงวันที่ ๑๒ พ.ย. ๒๕๓๒ สามีของข้าพเจ้าเกิดมีอาการไอเป็นเลือดออกมามากผิดปกติ เป็นเวลาถึง ๓๐

นาที่ แต่การไอเป็นเลือดออกมานี้ สามีของข้าพเจ้าไม่มีอาการอ่อนเพลีย กลับมีความสดชื่นมากขึ้น ได้ทราบจากหมอผู้เชี่ยวชาญในการดื่มปัสสาวะ ท่านว่าอาการดังกล่าวเป็นผลของการดื่มปัสสาวะนั้นเอง ซึ่งเรียกว่าเป็นผลดี คล้ายกับมีผีหลุดออกมาพร้อมกับน้ำเลือดน้ำหนองนั่นเอง

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้พาสามีของข้าพเจ้าไปตรวจที่โรงพยาบาล หมอได้บอกกับข้าพเจ้าว่าตับแข็งที่เป็นนั้นได้หายเป็นปกติแล้ว โดยดื่มปัสสาวะอย่างเดียว ยาอื่นไม่ได้ใช้ นี่ก็เป็น การแสดงให้เห็นว่าปัสสาวะรักษาโรคตับแข็งได้ สามีของข้าพเจ้าหายป่วยจากโรคตับแข็ง ก็สามารถไปช่วยลูกดูแลการค้าได้ ส่วนข้าพเจ้าดื่มปัสสาวะทำให้ตัวเบาดี สุขภาพดี มีกำลังแข็งแรง ไม่เหมือนก่อน มีแต่อ่อนแอ..... ๗

❖ ดื่มปัสสาวะรักษาโรคตับแข็งได้ ❖

ข้าพเจ้ามีนามว่า **ชื่อเวียงฟิ่งจื่อ** อายุ ๗๒ ปี อดีตเป็นพยาบาลผดุงครรภ์ ในวันที่ ๒๒ ก.ค.๒๕๓๒ สามีข้าพเจ้าป่วยเข้าโรงพยาบาล เป็นโรคปอดอักเสบกับตับแข็ง ระหว่างป่วยหนักอยู่ที่นี่ ท่านนายแพทย์ใหญ่ **เรียวอจิ นากาโอะ** ได้แนะนำเกี่ยวกับการดื่มปัสสาวะรักษาโรค เนื่องจากข้าพเจ้าเคยเป็นพยาบาลผดุงครรภ์ จึงพอมีความรู้เกี่ยวกับโลหิตที่หมุนเวียนภายในร่างกาย แล้วได้ผ่านการกลั่นกรองจากไต กลายมาเป็นปัสสาวะ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมีความเชื่อมั่นว่าปัสสาวะสามารถช่วยบำรุงร่างกายให้แข็งแรงได้อีกด้วย ในวันที่ ๓๑ ส.ค. ๒๕๓๒ สามีของข้าพเจ้าได้ออกจากโรงพยาบาล อาการป่วยยังไม่ดีขึ้น ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าก็เริ่มให้สามีดื่มปัสสาวะหนึ่งถ้วยแก้ว ข้าพเจ้าก็ถือโอกาสดื่มด้วยเพื่อรักษาสุขภาพ ให้แข็งแรง การดื่มปัสสาวะของข้าพเจ้าสบายมาก เพราะข้าพเจ้า รู้ว่าปัสสาวะ

ขอเวลาไปล้างหลัง

(ตอนที่ ๒)

บันทึกการเดินทางไปภูฏานของท่านจันทร์

ขณะที่บันทึกอยู่นี้เป็นเวลา ๐๘.๓๗ น. ในประเทศภูฏาน **รถบัสเล็กคันที่หนึ่ง** นำพาข้าพเจ้า และคณะส่วนหนึ่ง เดินทางลัดเลาะเลียบริมเลียวเฉียวภูเขาไปอีกเมืองหนึ่ง ซึ่งจะต้องใช้เวลาจนถึงแปดชั่วโมง คราวนี้สภาพถนนแย่น้อยกว่าเมื่อวานนี้ สองข้างทางเป็นต้นไม้และป่าเขาเขียวครึ้มทุกอาณาเขตนานๆจะผ่านชุมชนชาวบ้านสักครั้งหนึ่ง สังเกตเห็นต้นสนขนาดใหญ่มีจำนวนมาก เมื่อผ่านร้านขายผลไม้ข้างทางได้ยินเสียงใครคนหนึ่งพูดว่า **“ไฮโซน่าซื้อ”** (แน่นอนว่าเป็นเสียงผู้หญิง) จึงมีการจอดรถซื้อของกัน

ข้าพเจ้าจึงได้โอกาสลงไปเดินผ่านอริยาบถตามระเบียบ ทั้งได้เดินโดนแดดยามเช้าด้วย พบเด็กชายเดินทางมากับบิดา ได้เข้าไปทักทายพูดคุยด้วยกับเด็กซึ่งยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นอันดี พ่อของเด็กเข้าไปทำธุระในส้วมริมทาง **สังเกตเห็นสภาพส้วมไม้เล็กๆเก่าๆ** เมื่อพ่อและลูกจากไปแล้ว ข้าพเจ้าต้องการ

- จะทำธุระกิจเบา แต่ไม่กล้าเข้าไปในส่วนนั้น ได้แต่
- ส่งสายตามองเข้าไป และไม่กล้าเพ่งมองละเอียด
- ขอสารภาพในที่นี้ว่า ข้าพเจ้าทำธุระเบาอยู่บนพื้นดิน
- โดยนั่งทำกิจกรรมดังกล่าวอยู่หน้าส้วมนั้นนั่นเอง

- ในวันที่สองของการเดินทาง ไกด์จากเมืองไทยชื่อ **“มังคุด”** มาเจ็ยแจ้วเจรจา เมื่อเวลา ๐๙.๐๙ น. วันพุธ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ รถบัสเล็กของเรนโบว์ทัวร์พาแวะชมวิวเทือกเขาหิมาลัย ซึ่งต้องมองไกลออกไปข้างหน้า ก็จะแลเห็นยอดเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลนอยู่หลายยอดเขา หลายคนได้บันทึกภาพเก็บไว้เป็นที่ระลึก โดยที่ข้าพเจ้าก็เดินไปชมโดยรอบบริเวณ**สถูปเล็กๆจำนวนมาก** ที่สร้างไว้บนเนินสูงแบบเกาะกลางถนนนั้นทีเดียว ได้แลเห็นฝั่งตรงข้ามของสถูปแบบภูฏาน เป็นเชิงเขาที่มีธงระโยงระยางยาวเหยียดเยอะเยอะ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์หนึ่งของประเทศเล็กๆแบบนี้ เดินเลยไป

กฎานเชื่อว่า “เงิน จะเป็นตัวการทำลาย ทุกอย่าง” เขาจึงระมัดระวังเรื่องเงินยิ่งนัก

อีกนิดมองลงไปได้แลเห็นกระโຈมที่ปักแบบพื้นๆ
อยากจะลงไปพิจารณา แต่เกรงจะเป็นการล่วงล้ำ
สิทธิส่วนบุคคลของคนจน

ต่อมาได้เดินสวนทางหญิงวัยใกล้แก่
ทักทายนางด้วยภาษาอังกฤษ นางได้แต่ยิ้มตอบ
เต็มใบหน้า แก้มใสจริงเชียว แม้นางจะพูดภาษา
อังกฤษไม่ได้ แต่นางก็สื่อภาษามิตรภาพได้เป็นอย่างดี
ขอบใจเตื่อ ได้เวลาพักดื่มน้ำชาข้างทาง ข้าพเจ้านั่ง
พิมพ์ดีดอยู่ในรถ ไก่ดั่งมั่งคุดนำชาร้อนๆมาถวาย ๑

ด้วย ตีมไปทั้งหมด ลงเดินไปหากลุ่มเด็กและผู้ใหญ่ที่
รวมกลุ่มไกลออกไปสักสองร้อยเมตร พูดคุยกับ
เด็กๆด้วยภาษาอังกฤษ เด็กๆคุยกลัวหัวเราะอย่าง
รื่นเรึง ลักพักเด็กหญิงเด็กชายกลุ่มนั้นก็เดินตาม
ข้าพเจ้าไปยังกลุ่มผู้ใหญ่ที่ตีมชากันอยู่ ข้าพเจ้าขอ
ชนมมาแจกเด็กๆแทน

ที่ประเทศกฎานแห่งนี้ได้ขอรับรองบริษัท
ท่องเที่ยวมีให้บริจาดเงินแก่เด็ก คนชรา และคน
กฎานทั่วไป เพราะจะทำให้คนกฎานเสียนิสัย ซึ่ง
กฎานเชื่อว่า “เงิน จะเป็นตัวการทำลายทุกอย่าง”
เขาจึงระมัดระวังเรื่องเงินยิ่งนัก ข้าพเจ้าเห็นดีและ
เห็นด้วยกับข้อกำหนดของประเทศกฎาน ดังได้กล่าว
มาแล้วนั้นแล

ป่าไม้แน่นอนหาจริงๆ ยิ่งไกลเมืองหลวง
ออกมาก็ยิ่งแน่นชนิดไปด้วยต้นไม้ตามภูเขาต่างๆ
ความยิ่งใหญ่ของประเทศกฎานน่าจะอยู่ตรงนี้ด้วย
ส่วนหนึ่ง การตัดไม้ทำลายป่ายังไม่มากพอที่จะทำลาย
ระบบนิเวศน์ สังเกตเห็นบ้านเรือนของประชาชนทั่วไป
ก่อนไปในทางบ้านหลังเล็ก มิได้เห็นบ้านหลังใหญ่
นี้หน้าจะช่วยชะลอความรุนแรงของการตัดไม้ทำลายป่า
โดยทั่วไปการดำรงชีพอย่างมักน้อยสันโดษ ก็คือ
การเป็นมิตรกับโลกและสิ่งแวดล้อม ในทางกลับกัน
การดำรงชีพอย่างมักมาก และมักง่าย ก็คือการ
ทำลายโลกและสิ่งแวดล้อม

เมื่อเดินทางมากลางป่า พบเห็นรถ ๒ คันจอดข้างรถ โดยใช้ น้ำตกที่ต่อท่อทิ้งมาจากภูเขา นับเป็นความเอื้ออาทรของธรรมชาติ ที่มอบรางวัลให้กับมนุษย์ผู้เดินทางผ่านไปมา **ในบริเวณไหลเขา เราได้พบเห็นทุ่งนาขั้นบันไดไต่ระดับ เป็นนาขนาดเล็กจนถึงเล็กมาก แต่ก็สวยงาม เห็นเป็นศิลปะที่มนุษย์ขอแบ่งใช้พื้นที่ทำมาหากิน โดยไม่ต้องรังแกรบวธรรมชาติมากนัก** ได้แลเห็นคนแก่กำลังก้มทำงานการเกษตรอยู่ในท้องทุ่งนาใกล้บ้านเป็นการทำงานอยู่คนเดียวของหญิงชราผู้นี้ ในขณะที่เด็กๆกำลังเล่นกันเสียงกรียวอยู่ในบ้าน โดยไม่นำพาต่อการทำนาของหญิงชราผู้นั้น น่าเป็นห่วงทุ่งนา ที่ไม่มีการสร้างทายาททางการเกษตรไว้สืบสานอนาคต เกรงว่าจะหมดไปโดยเร็ววัน

ขณะเดินทางได้โอกาสแวะพักรับประทานอาหารกลางวัน โดยทางภัตตาคารได้จัดเต็นท์แบบภูฏานไว้เป็นที่บริการอาหาร ก็ดูดีไปอีกแบบหนึ่ง ทำให้เกิดรสชาติของความเปลี่ยนแปลง โดยไม่ต้องลงทุนมากมายนัก เพียงแต่อาศัยความใส่ใจบริหารจัดการให้มากสักหน่อยเท่านั้น

ริมแม่น้ำปุนาซา เบื้องหน้าโถงเหนือฝั่งน้ำคือ **“วังดีซอง”** บ่ายวันพุธ ๑๙ ธ.ค. '๕๐ ต้องยอมรับว่าแม่น้ำใสสะอาด น้ำในแม่น้ำมีสีเขียวมรกต เป็นน้ำที่มีแหล่งกำเนิดมาจากเทือกเขาหิมาลัย ไหลไปรวมกับแม่น้ำคงคาในประเทศอินเดีย จากข้อมูลแหล่งหนึ่งที่ได้รับทางอินเทอร์เน็ตแจ้งว่า ภูฏานมีแหล่งน้ำน้อยมากนั้น เห็นจะไม่เป็นความจริง น่าจะกล่าวว่าแหล่งน้ำค่อนข้างเล็กแต่ไม่น้อย ความสะอาดบริสุทธิ์ของธรรมชาติช่วยย้ให้พื้นที่นี้มีเสน่ห์ ท่านผู้หนึ่งในขณะเดินทางพูดเมื่อวานนี้ว่า **คนภูฏานคงไม่รู้จักราค่าน้ำมีชีวิต เว้นแต่จะได้ไปอยู่เมืองไทย จึงจะเข้าใจว่าน้ำมีชีวิต ด้วยได้เห็นน้ำเนาหรือน้ำตาย น้ำเสียชีวิตในแหล่งน้ำส่วนมากของเมืองไทยนั่นเอง**

ถนนเชิงเขาที่รถกำลังแล่นอยู่นี้ น่าหวาดเสียวมาก เพราะอยู่สูงจากลำธารเบื้องล่างลิบลับ ถนนสูงชันมาก เหมาะกับการเดินชดุดงค์ด้วยเท้ามากกว่าเดินทางด้วยรถ เท่าที่เดินทางมาไกลโซ ได้แลเห็นรถชนไม้สองคันเท่านั้นเอง นั่งส่งกระแสจิตให้กำลังใจประเทศภูฏาน เพื่อการรักษาป่าไม้ให้ยั่งยืนยาวนานตราบิใดที่จำนวนประชากรของภูฏาน ยังไม่เกินหนึ่งล้านคนอย่างที่เป็นอยู่ในขณะนี้

เวลาบ่ายโมง ๕๕ นาที รถนำขบวนของพระราชาก็มีผ่านมา พร้อมกับ**พระราชาก็มี**ท่านทรงขับรถเอง โดยมีรถนำขบวนเพียงคันเดียว ที่จริงเมื่อวานนี้ก็ได้เห็นรถขบวนเสด็จ ณ สามแยกเมืองทิมพู ขณะเดินทางของเราได้แลเห็นพระองค์ทรงขับรถเองเช่นเดียวกันกับที่เห็นในวันนี้ แสดงว่า กฎานไม่กว้างใหญ่ไพศาลอันใดเลย สังเกตเห็นพระราชานุ่มเดินทางโดยรถยนต์บ่อย และค่อนข้างขับรถเร็ว จึงขอส่งกระแสจิตให้กำลังใจ ให้พระองค์ลดการเดินทางโดยรถยนต์ลงบ้าง รวมไปถึงการลดความเร็วของพระราชพาหนะอีกด้วย ถึงแม้ว่าจะเป็นหมายเลขหนึ่งของประเทศ แต่ก็ยังเป็นหนุ่มนัก ความเป็นหนุ่มไม่ควรคู่ความคะนอง ก็**แหละ ความรวดเร็วรีบร้อนนั้น ย่อมไม่เป็นผลดีแก่ชีวิต และจิตวิญญาณโดยประการทั้งปวง** ขอพระองค์ทรงรักษาประเทศของพระองค์ไว้ ทรงอยู่กับความสุขุม คัมภีรภาพให้ยั่งยืนยาวนานด้วยเถิด

เมื่อคืนนี้ตอนออกจากการเสวนากับ**ลამะ ๓ รูป** เจออากาศหนาวเหน็บจนต้องสั่นสะท้านเต็มทีและเต็มที วันนี้จึงต้องใส่หมวกผ้า สวมถุงเท้า และรองเท้า(ยืมจากคณะผู้ร่วมเดินทาง) ขอขอบคุณ **ดร.ธงชัย พรรณสวัสดิ์**

เวลา บ่ายสองโมง ๕๖ นาที บนถนนจากทิมพู สู่อำเภอ

พบการระเบิดหินเพื่อทำการขยายทาง พบผลพวงจากการระเบิดหินริมทางเพื่อสร้างถนนเพิ่มเติม ตอนแรกนี้กว่าหินถล่ม รถต้องหยุดรอ ขณะเดินทาง

- แวะลงทำธุระส่วนตัวข้างทาง ข้าพเจ้ายังคงก้มหน้า
- ก้มตาพิมพ์ดีดต่อไปตามปกติ มีความรู้สึกยินดี
- พอใจกับใช้เครื่องพิมพ์ดีดเล็กๆเครื่องนี้ ในระหว่าง
- เดินทางโดยรถยนต์ เรือ และเครื่องบิน เพื่อเขียน
- ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมาผ่านไปในชีวิต สะดวกกว่า
- การเขียนลงสมุดด้วยมือ เพราะลายมือไม่เป็น
- มาตราฐาน และต้องนำมาพิมพ์ซ้ำอีก

การใช้พิมพ์ดีดสะดวกกว่าการใช้คอมพิวเตอร์ ตรงที่ไม่ต้องงอนง้อไฟฟ้า เช่นเมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถเสียบปลั๊กใช้คอมพิวเตอร์ได้เลย เพราะไม่ได้ขนาดกัน ยิ่งดีที่ข้าพเจ้าไม่ได้ฝากความไว้วางใจให้คอมพิวเตอร์ จึงนำเครื่องพิมพ์ดีดมาเป็นสหายด้วย วันนี้เพื่อนรักแห่งเราเครื่องนี้ จึงเป็นพระเอกขี้น้ำชาชาวตาสนิทวิงลุยน้ำฝนตลบ ข้าพเจ้าเชื่อว่าจะได้เอกสารงานพิมพ์เพิ่มพูนมากขึ้นกว่าเดิม ด้วยแต่ก่อนข้าพเจ้าใช้คอมพิวเตอร์ เมื่อพิมพ์เสร็จก็เก็บไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่ค่อยสะดวกที่จะนำออกมาใช้ประโยชน์ทางปัญญา ข้าพเจ้าเริ่มใช้พิมพ์ดีดเครื่องนี้อาจจริงจัง ก็ตอนเดินทางมาสู่กฎานนี้แหละ ขอฝากกระแสจิตส่งกำลังใจสู่ประเทศไทยถึง **“คุณจุฬา สุตบรรทัด”** ผู้บริจาคพิมพ์ดีดเครื่องนี้

รถบัสคันเล็กนี้แล่นเลียบบภูเขาสูง เหนือระดับน้ำทะเลสามพันเมตร แลเห็นเกร็ดน้ำแข็งขาวโพลนตามภูเขาข้างทาง ได้ยินว่าอุณหภูมิลด ๔ องศาเซลเซียส เมื่อนั่งในรถก็ไม่รู้สึกรู้สา **หิมาลัย(หิมะ + อาลัย) แปลว่าที่อยู่ของหิมะ ยอดสูงสุดเขาพระสุเมรุ ๗,๓๘๒ เมตร ลบ ๔๘ องศา บริเวณไซบีเรียเคยลบ ๕๓ ไทยเคยลบ ๒**

๐๔.๐๔ น. ตอนเย็น ได้ภาษิตเสริม “ยิ่งสูง ยิ่งหนาว” เป็น “ยิ่งสูง ยิ่งหนาว” บนช่องเขา เปเลลา สูง ๓,๔๐๐ เมตร ๑๑,๐๐๐ ฟุต เมื่อคณะของเราได้แวะจุดสูงสุดบนเส้นทางสายนี้ ข้าพเจ้า รู้สึกว่าตนเองหนาวบ่อย ถามบางคนก็ได้ทราบว่าเป็น อย่างเดียวกัน บางคนก็บอกว่าไม่หนาว **ขรก.หญิงแห่ง สธ.** บอกว่า คงเป็นเพราะท่านจันทร์ใช้สมอง เยอะ หญิงนักธุรกิจบอกว่า เป็นเพราะอากาศน้อย โดยเฉพาออกซิเจน ไกด์กำชับว่าอย่าเดินเร็ว เดี่ยวจะเหนื่อยมาก

เจ้าหน้าที่ทัวร์ของภูฏานสามสี่คน นำธง ยาวซึ่งในจุดที่มีธงผูกเชือกยาวซึ่งอยู่ก่อนแล้ว แล เห็นผืนผ้าที่ผูกเชือกยาวหลายผืน มีตัวหนังสืออยู่ในผืนผ้าผืนนั้นด้วย เป็นตัวหนังสือที่เขียนด้วยลายมือ สอบถามได้ความว่าเป็นบทสวดมนต์ ให้ลมเป่าปลิว มีความเชื่อกันว่า ช่วยขับไล่ภูตผีปีศาจได้ด้วย สังเกตเห็นวัวหลายตัวถูกปล่อยทิ้งไว้ริมทาง เหมือนไม่ต้องมีคนดูแล

ระยะทางจากทีมพู่สู่อูรองซา ๒๐๐ กม. ได้ยืนยันว่า บนถนนเส้นทางสายนี้ จะต้องเป็นเส้นทาง ลัญจรถอนดินทางกลับด้วย

เจนเดจี(สฎูป) มีดวงตาอยู่โดยรอบบริเวณ กึ่งกลางสฎูป ลักษณะแบบเนปาล ๑๗.๑๑ น. เย็นวันพุธ ๑๙ ธ.ค.'๕๐ เมื่อสักครู่นี้รถแล่นผ่านที่ พักริมทางเล็กๆข้างถนน เห็นไม้ไผ่ถูกตัดวางไปตาม ความยาวของถนนด้วย เพื่อให้รถยนต์ที่ผ่านไปมา ได้เหยียบย่ำให้ไม้ไผ่แตก จักได้ช่วยให้ไม้ไผ่แปรสภาพ พอที่จะนำไปจักสานได้โดยสะดวก คณะเดินทางของเรา รู้สึกทั้งในความคิดของชาวบ้านแถบนี้ ที่มองเห็นรถยนต์ที่ผ่านไปมาเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการทำงาน นำประทับใจมากที่สุด เมื่อ เห็นคุณแม่ยังสาวผูกลูกน้อยด้วยผ้าสะพายหลัง โดยที่แม่เองก็ก้มหน้าก้มตาจักสานล่อลำแพนไปด้วย เป็นการงานเลี้ยงลูกพร้อมกับงานอื่นอย่างเหมาะสม ควร ข้าพเจ้าขอร้องให้คณะทำงานลงไปบันทึก ภาพไว้ และได้มอบผลไม้แก่คุณแม่ยอดขยัน คนนั้นด้วย เป็นที่น่าแปลกกว่า ความคิดและการ กระทำแบบง่ายๆเช่นนี้ คนโดยทั่วไปไม่ค่อยได้คิด ที่จริงความยากจนทำให้เกิดความคิดในการพึ่ง ตนเองได้เป็นอย่างดี คนไม่มีเงินหรือมีเงินน้อยมัก ใช้ปัญญาแทนการใช้เงิน **“ความทุกข์สร้างคน ความจนสร้างบัณฑิต ความผิดสร้างปัญญา”**

มีการแบ่งผ้าถุงจากผู้หญิงในรถคันที่สอง มาเผื่อแม่แก่ผู้หญิงในรถคันที่หนึ่ง เพื่อความสะดวกในการปัสสาวะข้างทาง นับว่าการไม่มีห้องน้ำหรือห้องสุขามากนักเช่นนี้ ช่วยให้เกิดความคิดถึงความเดือดร้อนในการขับถ่ายของเพื่อนร่วมทาง นับเป็นอีกหนึ่งความประทับใจที่น่าจดจำ

ประมาณทุ่มครึ่ง วันพุธ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๐ **เดินทางถึงเมืองตรองซา** ขณะเดินทางเข้าห้องอาหารทันที ข้าพเจ้าก็เข้าห้องอาหารอีกห้องหนึ่งซึ่งอยู่ติดกัน ได้นั่งพิมพ์ดีดข้างเตาผิงกลางห้องรับแขก ที่มีโต๊ะและเก้าอี้รองรับอยู่มีใช้น้อย เมื่อนั่งเก้าอี้จะรู้สึกหนาวเหน็บ แต่เมื่อนั่งพื้นก็จะไม่ค่อยหนาวนัก ยังมีเตาผิงเป็นตัวช่วยอีกด้วยก็ยิ่งเป็นการดี **ความเป็นอิสระจากอาหารทางกายหลายมือช่วยให้ข้าพเจ้ามีเวลาให้การรับประทานอาหารใจด้วยการบันทึกเรื่องดีๆ จากชีวิตสู่ชีวิต เป็นการบำเพ็ญโพชฌงค์สามข้อแรกแบบค่อนข้างเต็มร้อยคือการฝึกสติสัมโพชฌงค์ รัทมวิจยสัมโพชฌงค์ และวิริยสัมโพชฌงค์**

โดยที่เครื่องพิมพ์ดีดพกพาเป็นอุปกรณ์ช่วยฝึกสร้างประโยชน์ตนเองและท่าน ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท มนุษย์เราไม่จำเป็นต้องกินเปลืองใช้เปลืองเรื่องมากยากยุงหนึ่งหนักหนา **การรับประทานอาหารเพียงวันละหนึ่งมื้อ เป็นทางสายกลางโดยแท้จริงไม่มีความรู้สึกหิวโหยใดๆ** แม้เมื่อเช้านี้จะรับเพียงข้าวต้ม ๔ ถ้วย กับข้าวที่ทำด้วยมะเขือเทศ ๒ ถ้วย และของแห้งที่ขณะเดินทางนำมาจากเมืองไทยอีกนิดหน่อย เป็นอาหารเบา ไม่เป็นอาหารมื้อหลักที่ควรจะมีครบพร้อมมากกว่านี้ก็มีใช้ประเด็นปัญหา

ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ที่ช่วยให้มีความเรียบง่ายในการกิน การอยู่ การหลับนอน เป็นการช่วยให้มีเวลาทำงานมากขึ้น เช่นเดียวกับคำตอบของพนักงานขับรถในวันนี้ เมื่อถามว่าเขามีภรรยาหรือไม่ เขาตอบว่ายัง

● ไม่มีภรรยา ถามว่าทำไมจึงยังไม่มีภรรยา เขาตอบว่าอยากจะมีเวลาให้มากพอ ภาษาอังกฤษที่เขาตอบน่าฟังมากคือ **I want enough time.**

● การใช้ชีวิตต่างหากจากความคลุกคลีคุ้นเคยกับผู้คนในบางครั้งที่เหมาะสม ช่างเหมาะสมกับความเป็นนักบวชมีใช้น้อย ความยินดีในที่นอนที่นั่งอันสงบ เป็นหนึ่งในโอวาทปาติโมกข์ เมื่อมีโอกาสต้องอยู่ร่วมกับผู้คนที่ไม่รำคาญ และเมื่อมีโอกาสต้องอยู่คนเดียวก็ไม่เหงาไม่ว่าเหว แต่ในใจลึกๆแล้วมีความถนัดในการอยู่คนเดียวเป็นอย่างมาก แต่ก่อนเราติดการอยู่คนเดียวจนเลยเถิด จนถึงขั้นมีความรู้สึกรำคาญเมื่อต้องอยู่กับผู้คน **ในระยะหลังเกือบสองทศวรรษที่ผ่านมาได้ออกจากภพมาพบผู้อื่นจึงได้ฝึกปลดละความรู้สึกรำคาญผู้คนไปได้มาก** ข้าพเจ้าพอใจที่ได้ทั้งสองสภาพ

● การเดินทางมาถึงเมืองตรองซาแห่งนี้ หรือแม้แต่การเดินทางไปถึงเมืองไหน ข้าพเจ้ามิได้ใส่ใจเรื่องที่อยู่อาศัย และเรื่องอาหารการกินแก่ประการใดเลย เมื่อกี้ก็เพิ่งทราบว่า เจ้าหน้าที่ได้จัดการห้องพักซึ่งเป็นห้องพิเศษให้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้ายังคงนั่งพิมพ์ดีดต่อไปตามปกติ มีผู้มาถ่ายรูปเก็บไว้ด้วย

● อาหารรับรองในห้องรับแขกซึ่งมีข้าพเจ้าอยู่แต่เพียงผู้เดียวนี้ มีขนมปังสำเร็จรูป เป็นขนมแห้งที่พบเห็นโดยทั่วไป เจ้าหน้าที่นำน้ำร้อนมาถวายและหยิบขนมถวายอีกด้วย **เขาเป็นชายหนุ่มภูฏาน** คงจะมีความคุ้นเคยกับการเห็นพระฉันอาหารตอนเย็นตอนค่ำตามปกติ เรานั่งมองขนมแห้งที่วางอยู่ด้วยความรู้สึกสงสารผู้ที่ต้องบริโภคอาหารที่ไม่เหลือพลังชีวิตเหล่านี้ **มนุษย์เราในโลกนับวันจะห่างจากอาหารสด อาหารปรุงสุกใหม่ ซึ่งเป็นอาหารที่ให้พลังชีวิต มนุษย์ส่วนใหญ่ในโลกจึงมักขาดพลังชีวิตอ่อนแอ แบนเบา เปราะบาง เจ็บป่วยง่าย เพราะมีภูมิต้านทานน้อย แต่มีพิษที่ปนเปื้อนมากับอาหารดัดแปลงค่อนข้างมาก**

● **๑๖ (โปรดติดตามตอนต่อไป)**

ชีวิตคืออะไรมากมาย
 ปล่อยวางได้สบายกว่า
 หอบหิ้วสมบัติเหมือนบ้า
 ชีวิตมีค่าหรือไร?

• ปีกฝัน

ชีวิตเราจะมีความสุขมากมาย หากเรียนรู้ที่จะปล่อยวางกับเรื่องวุ่นวายหลายๆ อย่างในชีวิต **ศาสนาสอนให้เราฝึกใจปล่อยวาง** เพราะสรรพสิ่งในโลกนี้มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไปตามกาลเวลา เหมือนพระอาทิตย์ที่โผล่พ้นขอบฟ้าในยามเช้า แล้วลับลงเหลี่ยมเขาในยามเย็น

ทุกชีวิตล้วนถูกกำหนดไว้เช่นนี้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ตายไป สัจธรรมนี้เราทุกคนต่างก็รู้ดี แต่จะมีสักกี่คนระลึกถึงอยู่เสมอ **ส่วนมากมักคิดถึงแต่เงิน มุ่งมั่นกับการแสวงหาเงินมากกว่าแสวงสว่างทางใจ**

บ่อยครั้งที่เรามักเศร้ากับการสูญเสียสมบัติ อาจเพราะทำธุรกิจขาดทุน ทำเงินหาย รถถูกขโมย บ้านถูกเผา ฟุ้งข้าวถูกน้ำท่วม ฯลฯ ข้าวของนอกกายย่อมมีสูญหายได้เป็นธรรมดา จะยึดมั่นให้มั่นคงอยู่ถาวรคงเป็นไปได้ยาก เพราะแม้แต่ชีวิตเรายังให้คงอยู่ชั่ววันจันทร์ไม่ได้เลย

ชีวิตคนเราเกิดมาพร้อมกับการแสวงหา เริ่มตั้งแต่เป็นเด็กก็แสวงหาของเล่น พอเป็นวัยรุ่นก็หมกหมุ่นกับการหาความรู้ใจ ก้าวเข้าวัยทำงานก็ขวนขวายหาเงินทอง และเมื่อแก่ใกล้ตายค่อยหันมาใส่ใจธรรมะธรรมไม่ ยังมีทันได้เห็นแจ้งแสงแห่งธรรมก็ดันมาตายเสียก่อน แต่มีเหมือนกันที่บางคนจะแสวงหาความหลุดพ้นนับแต่ยังหนุ่มสาว

ความสำคัญของชีวิต มีได้อยู่ที่การแสวงหามาได้สมใจ ในภพชาติต่างๆ หรือการค้นพบอันยิ่งใหญ่ อย่างนักวิทยาศาสตร์ระดับโลก แม้แต่สังฆกรรมอันสูงล้ำก็ตามที เพราะความสำคัญมันอยู่ที่เราสามารถปล่อยวางสิ่งอันแสวงหามาได้หรือไม่? หากทำไม่ได้ จิตวิญญาณเราก็เหมือนถูก คুমขังอยู่

กับสิ่งอันเราแสวงหามา และต้องทุกข์ทรมานหาวันใดเกิดการสูญเสียมันไป

ด้วยเหตุนี้ชีวิตเราแต่ละคนจึงเกิดมาเพื่อแสวงหา เรียนรู้ ปลดปล่อย และปล่อยวาง

เรียนรู้ที่จะปลดปล่อยของใช้ที่ฟุ่มเฟือยในชีวิต เริ่มตั้งแต่ของเป็นโทษต่อร่างกาย

อาทิ สิ่งเสพติดและของมอมเมาทุกชนิด ของใช้ที่ไม่จำเป็นนอกเหนือจากปัจจัยสี่ อาทิ เครื่องสำอางราคาแพงที่สตรีมิไว้ใช้กันทั้งหลาย

ความจริงของชีวิตเป็นอะไรที่ง่ายๆ เราไม่ต้องมีบ้านหลังใหญ่โต แคหลังเล็กพอคุ้มแดดกันฝนก็อยู่ได้ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าธรรมดา ไม่ต้องติดตราว่าเป็นสินค้าเมืองนอก เมืองนา ก็ใส่ได้ เรากินอยู่แบบไทยๆ ไม่ต้องเข้าห้างสั่งอาหารฝรั่งแพงๆ แคข้าวเหนียวส้มตำ หรือชดต้มยำร้อนๆ กินแล้วก็นอนหลับได้ เราไม่ต้องมีชีวิตเลิศจรรยา **แค่เป็นอยู่อย่างพอเพียง ไม่แบกภาระหนี้สินมากมาย ขอให้เราฝึกฝนปลดปล่อยความฟุ่มเฟือยในชีวิต เพียงเท่านี้ชีวิตก็สุขง่ายๆ**

อีกสิ่งที่เราจะต้องเรียนรู้ปลงวาง คือ **ความยึดถือตัวตน** เพราะเป็นปรกติที่คนเราจะรักและหวงแหนตนเองเป็นที่สุด ใครจะมาด่ามาว่าฉันผิดอย่างนั้นผิดอย่างนั้นไม่ได้ ฉันถูกเสมอ ฉันดีเลิศประเสริฐศรี

ทุกข์ในใจจะเกิดขึ้นมากมาย หากเราไม่ฝึกตนให้เป็นคนอ่อนน้อม ยอมให้คนอื่นเหยียบย่ำเสมือนแผ่นดินที่รองรับฟ้าเท่าใครก็ได้ ใครจะด่าว่ากล่าวหาถูกผิดนั้นไม่สำคัญ ขอเพียงเรายอมได้ทนได้ ไม่ไว้วางใจไม่เห่เป็นพินเป็นไฟ ทำใจให้หนักแน่นดุจแผ่นดิน ชีวิตจะสงบเย็นมากกว่า

แต่สิ่งที่เรายึดมั่นโดยไม่รู้ตัว และปล่อยวางได้ยากที่สุดคงไม่พ้นความคิด **โดยเฉพาะความคิดที่ว่าตนเองดี ตนเองถูกต้อง** สงครามศาสนา หรือสงครามใดๆที่เกิดบนโลกใบนี้ ล้วนเกิดเพราะคนเข้าไปยึดความคิดตนว่าถูกต้อง

และบีบบังคับให้คนอื่นทำตาม

ความคิดเป็นสิ่งที่ยึดง่าย แต่จะปล่อยวางนั้นไม่ง่ายเลย และโดยมากเรายึดโดยไม่รู้ตัว แม้การยึดติดในความคิดที่ถูกต้องยังเป็นภัยกล่าวไปไยถึงการยึดติดในความคิดที่ผิด **ถ้าไม่ฝึกใจให้ปลงวางความคิดเสียบ้าง เส้นทางชีวิตที่ก้าวไปก็จะพบแต่ความพินาศ.**

บรรยากาศค่าย ยุวพุทธทายาท ครั้งที่ ๒๓

ค่าย ยุวพุทธทายาท ในปีนี้ จัดร่วมกันระหว่างพุทธสถานสันตือโศก และปฐมอโศก ซึ่งเป็นการจัดรวมกันเป็นครั้งแรกหลังจากแยกย้าย แต่ละพุทธสถานจัดของตัวเอง ซึ่งเป็นการทดสอบผู้ทำงาน ที่มีความแตกต่างในความคิด ความต่างในการทำงาน แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคอะไรมากมาย ข้อขัดแย้งหรือปัญหาต่างๆ ก็ถูกแก้ไปด้วยดี เพราะเราเป็นพี่น้องกัน ย่อมคุยกันง่ายไร้ปัญหา

ค่ายในปีนี้ จัดในระหว่างวันที่ ๑๖-๒๐ เมษายน ๒๕๕๑ รวมเวลาอยู่ในค่าย ๕ วัน ๔ คืน ส่วนบรรยากาศ และกิจกรรมต่างๆ มีดังต่อไปนี้

❖ **วันพุธ ที่ ๑๖ เมษายน** เป็นวันแรกที่เด็กๆ ที่มาเข้าค่าย ต้องมารายงานตัว ซึ่งในปีนี้มีเด็กจากหลายภาคมาร่วมงาน ทั้งภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง ภาคอีสาน เด็กๆทยอยมาเรื่อยๆ ทั้งที่มีใบสมัครมาแล้ว และผู้มาสมัครหน้าค่ายก็มีมาก ทั้งที่มาจากทางกลุ่มปฐมอโศก มากันเอง มาจากกลุ่มทางสันตือโศก และเป็นกลุ่มต่างๆ จากญาติธรรมพามา ซึ่งก็เป็นบรรยากาศ

ที่ซุกมุ่นกันพอสมควร เนื่องจากทีมทะเบียนซึ่งเป็นทีมที่มาจากทางสันตือโศก จะต้องพาเด็กๆ จากสันตือโศกมาด้วย เลยทำให้การจัดกลุ่มล่าช้า แต่ก็ไม่มีปัญหาเพราะเมื่อทีมนี้มา ในเวลาอันรวดเร็วก็สามารถจัดกลุ่มได้เรียบร้อย

๑๒.๐๐ น. เป็นเวลาที่เด็กๆ ต้องเข้าฟังการ**ปฐมนิเทศน์** โดยมี**สมณะฟ้าไท** เป็นผู้พานำการปฏิบัติณตนเข้าค่าย

หลังจากการปฏิบัติณตน เป็นกิจกรรมสลายพฤติกรรมเพื่อพร้อมในการทำกิจกรรมต่อไป ซึ่งกิจกรรมนี้เพื่อความอยู่รอด ผู้เข้าค่ายซึ่งเด็กๆ จะต้องไปหาของดำรงชีพ เช่น หม้อ กระหะ

อุปกรณ์เครื่องครัวต่างๆ เป็นบรรยากาศสนุกสนาน เพราะเด็กๆ จะต้องผ่านด่านต่างๆ และต้องทำตามเงื่อนไขของแต่ละด่านให้ผ่าน มิฉะนั้นก็จะได้ไม่ได้อุปกรณ์มา

หลังกิจกรรมต่างๆ ในวันนี้ เตรียมตัวหาที่พัก ซึ่งทุกกลุ่มต้องหาที่พักในการกางเต็นท์เป็นกลุ่มๆ

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยทุกคนมารวมกันรับประทานอาหารเช้าในมือแรกของค่ายนี้

❖ **วันพฤหัสบดีที่ ๑๗** เป็นวันแรกที่เด็ก

ต้องตื่นเช้าเพื่อมาทำวัตร แต่ปรากฏว่าเด็กๆ ตื่นช้ากว่าที่กำหนด เนื่องจากเมื่อคืนเด็กไม่สามารถข่มตาหลับลงไปได้ เนื่องจากอากาศที่ร้อนมาก ทั้งยังต้องไปอบในเต็นท์ด้วย ทำให้เด็กๆ ลุกกันมาทำวัตรเช้าก่อนคุณครูเสียอีก เด็กอแงอยากกลับบ้านกันหลายคน อาจเนื่องจากเด็กๆ นอนไม่พอ และทุกข์ทรมานกับอากาศที่ร้อนมากนี้เพียงวันที่สองเองนะเนี่ย

ในคำคืนนี้ก่อนเข้านอน เด็กๆ พบกับสมณะ ลิกขมาตุประจำกลุ่มเพื่อฟังโอวาจากท่าน พร้อมกันนั้น เด็กๆ ก็ช่วยกันคิดชื่อกลุ่มคติประจำกลุ่ม ตั้งหัวหน้ากลุ่ม

เมื่อเรียบร้อยแล้วทุกคนก็แยกย้ายกันไปพักผ่อน ในท่ามกลางความร้อนอบอ้าวอย่างสุดๆ กว่าที่จะจัดการให้เด็กนอนได้ ก็ทำให้ทั้งครู สมณะ ลิกขมาตุ ต้องพลอยอดนอนไปด้วย....แฮ้ย

กิจกรรมก็ยังคงดำเนินต่อไปเริ่มที่เด็กต้องทำอาหารกินเอง หุงข้าวใส่บาตร และรับประทานเองในกลุ่มด้วย แต่เนื่องจากในวันแรกเกิดการผิดพลาดด้วยกันหลายอย่าง ทั้งเรื่องเวลา และปริมาณของข้าวที่หุง ทำให้เด็กต้องมาอาศัยอาหารทางโรงครัวกลาง สำหรับอาหารเช้าในวันนี้

เล่นกีฬาอาริยะ คือการไปลงฐานงานต่างๆ ในชุมชน ซึ่งทางชุมชนเป็นผู้กำหนดกิจกรรมไว้ให้

ฟังธรรมก่อนฉัน เมื่อเด็กๆออกจาก
ฐานงานแล้วก็มารวมตัวกันที่ศาลาเพื่อฟังเทศน์
และรับประทานร่วมกันที่ศาลา

รายการภาคบ่ายเป็น**รายการเข้าฐาน
ทำ(ธรรม)** เด็กๆจะเลือกทำอะไรก็ได้ที่คิดว่าชอบ
และเหมาะสมกับเรา เพราะเป็นฐานอาชีพที่จะฝึก
เด็กๆได้ทำ ได้เรียนรู้วิธีการ ตัวอย่างเช่น ทำน้ำ
เต้าหู้ ปาห้องโก๋ กับข้าวต่างๆ เคอร์รี่พัพ และ
งานการฝีมือ เป็นต้น

ออกจากฐานแล้วก็ได้เวลาที่จะทำธุระ
ส่วนตัว อาบน้ำ พักผ่อน และช่วยกันทำอาหารเย็น

ภาคค่ำวันนี้ เป็นรายการชมภาพยนตร์
เรื่องแรกรัก ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการกำหนด
ของมนุษย์ ว่าเริ่มต้นมาจาก ณ แห่งไหนใด
หลังจากการชมแล้ว ก็เป็นการสัมภาษณ์คนเป็น
แม่ ว่าความยากในการให้กำเนิด ในการเลี้ยงดู
ลูกแต่ละคนยาก และลำบากแค่ไหน

จบรายการแล้วก็แยกย้ายเพื่อไปพักผ่อน
วันนี้เพื่อความสนุกสนานทั้งครู สมณะ ลิกขมาตุ
และตัวของเด็กๆเอง จึงให้เด็กไปนอนบนอาคาร
โดยฝ่ายหญิงนอนที่กั้นขวัญ ส่วนฝ่ายชายนอน
ที่โรงช่าง ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดีอย่างแฮปปี้
แฮปปี้...เฮ

❖ **วันศุกร์ที่ ๑๘** ทำวัตรเช้าวันนี้เป็นไป
ด้วยความราบรื่น เนื่องจากเด็กๆ ได้นอนพัก
ผ่อนเต็มที่ วันนี้ก็ถือว่าเป็นวันที่เข้าสู่กลางงาน
เริ่มลงตัว ทั้งตัวเด็กเองก็เริ่มเข้าที่ เข้าทาง

กิจกรรมก็จะคล้ายๆ เมื่อวานเพียงแต่ว่าวันนี้เด็ก
ต้องเตรียมตัวการแสดงในตอนภาคค่ำ

รายการภาคค่ำเป็นไปด้วยความสนุก
สนานอย่างเต็มที่ เด็กๆ ได้แสดงในสิ่งที่ซ้อมกันมา
นอกจากรายการการแสดงของเด็กๆแล้ว แต่ละ
กลุ่มต้องส่งตัวแทนมาตอบคำถามใน**รายการชิงศูนย์
ชิงศีล** เกณฑ์ตัดสินของผู้ชนะ คือ ผู้ที่ตอบคำ
ถามถูกจะมีสิทธิ์เปิดป้ายผู้สนับสนุนรายการ ซึ่ง
ได้แก่หน่วยงานต่างๆของชาวอโศก และใน
แต่ละป้ายจะมีคะแนนเพื่อนำไปลดคะแนนจาก
คะแนนเต็ม ๑๐๐ ลดให้เหลือ ๐ หรือน้อยที่สุด
ก็จะเป็นผู้ชนะ บรรยากาศเต็มไปด้วยความ
สนุกสนาน มาก

เมื่อจบจากรายการนี้ **สมณะลานบุญ**
เป็นผู้มอบรางวัล ในการแสดงต่างๆ ของแต่ละ
กลุ่มเป็นที่พอใจ และเป็นสุขใจกันถ้วนหน้า

กว่ารายการจะจบใช้เวลาตีพอดครเกือบ ๔ ทุ่ม จึงประกาศข่าวดี ให้กับเด็กๆ ที่น่ารัก ที่ร่วมกิจกรรมด้วยความสุขและสนุก ว่าพรุ่งนี้เช้าไม่มีท้าวตราชเข้า...เย้ ครูก็นึกใจ อนุญาตให้ตื่นช้ากว่าทุกวันได้

❖ **วันเสาร์ที่ ๑๙** วันนี้เป็นวันทำบุญกลุ่ม เมื่อเด็กๆ ตื่นขึ้นมามีสิ่งที่จะต้องทำในอันดับแรก คือ **การทำ ๕ ส. ในที่พัก** หลังจากนั้นก็เข้าฐานงานเช้าตามปกติ เมื่อออกจากฐานงานแล้วก็กลับเข้ากลุ่มเพื่อที่จะช่วยสมาชิกในกลุ่มทำอาหารเลี้ยงสมณะประจำกลุ่ม โดยนิมนต์ท่านมาเทศน์ให้โอวาทที่กลุ่มของตัวเอง

รายการภาคบ่ายวันนี้เป็นรายการพิเศษเป็นการรณรงค์ดำหัวผู้ใหญ่ในหมู่บ้านและคุณครู เป็นการขอขมาที่พวกเราทุกคนได้ล่วงเกิน หรือมีกิริยาอะไรที่ไม่ให้ความเคารพต่อทุกๆ ท่าน ก็กราบขอภัยในวันนี้ และเป็นการรักษาวัฒนธรรมไทยที่ดั่งาม ให้เด็กๆ ในค่ายได้จดจำนำไปทำต่อที่บ้านได้ บรรยายภาคที่มีดนตรีไทยคลอไปด้วย สร้างความสงบและเยือกเย็นให้ทุกคนที่มาร่วมกิจกรรมนี้...สาธุ

คำคืนของการรอคอยของใครๆ หลายคน **รายการรอบกองไฟ** วันนี้เรามีผู้ปกครองเดินทางมาร่วมกิจกรรมกันหลายท่าน ซึ่งทำให้รายการยิ่งมีความสุขขึ้นมากๆ เด็กๆ ก็ตั้งใจที่ญาติๆ มากัน ส่วนกิจกรรมของการรอบกองไฟที่

ขาดไม่ได้ คือ **ซูลู** สีสันของงานเลยที่เดียว แต่ละกลุ่มก็ส่งตัวแทนมา แปะดูไม่ออกว่าใครเป็นใคร และที่ฮาๆ มากๆ คือการแสดงของพี่กลุ่ม ๐ เป็นที่ประทับใจของทุกๆ คน ผู้ที่มาจุดไฟในคืนนี้คือผู้ใหญ่ที่ใจดีจากชุมชนปทุมมอโตก **คุณอานนท์ โอฟารจิต** มาเป็นตัวแทนของชาวชุมชนทั้งหมด ขอขอบคุณอย่างสูง

เมื่อจุดเทียนน้อยเป็นการให้สัญญาว่าเราจะกลับมาที่ค่ายนี้อีก และให้สัญญาอีกว่าเมื่อกลับไปถึงบ้าน พวกเราทุกคนจะเป็นเด็กดี

ของคุณพ่อ คุณแม่และของสังคมต่อไป **สมณะ** **ลานบุญ**เป็นผู้ให้โอวาทอีกครั้งก่อนที่จะแยกย้ายไปพักผ่อน

❖ **วันอาทิตย์ ที่ ๒๐** จะกลับบ้านแล้วนะ วันสุดท้ายกับการอำลา เด็กที่เฝ้าเมื่อทำภารกิจ ส่วนตัวเสร็จแล้ว ก็เก็บสมบัติของตัวเองทุกชิ้น ทุกอันใส่กระเป๋าก็เพื่อที่จะกลับเคหะสถานของตัวเอง ใส่บาตรร่วมกันเป็นครั้งสุดท้ายทุกคน ทุกกลุ่ม เพื่อเป็นการรำลึกถึงกันเมื่อยามที่ต้องจากกันไป

ก่อนเข้าสู่**พิธีอำลา** ก็มาฟังพรก่อนจากท่านสมณะซึ่งแต่ละท่านก็ให้ข้อคิด แนวทางให้ทุกคนกลับไปดำเนินชีวิตไปในทิศทาง ที่ถูกที่ควร และตั้งตนอยู่ในศีลในธรรม มีสติในการดำรงชีวิต และรับของที่ระลึกจากท่านสมณะกลับไปใช้ที่บ้าน

เข้าสู่การอำลาเป็นบรรยากาศของความ อาลัยอาวรณ์กัน มีทั้งน้ำตา และคำมั่นสัญญาว่าจะกลับมาอีกในปีหน้า...แล้วทีมงานทุกคนจะ

รอคอย...สาธุ

ทีมงานทุกคน**ขอกราบขอขอบพระคุณ** **ท่านสมณะทุกท่าน** ที่สละเวลามาให้ความสำคัญกับกิจกรรมนี้

ขอขอบพระคุณคุณครูทุกท่าน ทั้ง ทีมทางปฐมวัย โศก สันติโศก และพุทธธรรมวันอาทิตย์ ที่มาเหนื่อยทั้งกายและใจ

ขอขอบคุณผู้ปกครองทุกท่าน ที่มีส่วนร่วม ทั้งช่วยงานในครัว เปิดฐาน และยังมาเป็นครูประจำกลุ่มให้อีกขอขอบพระคุณอย่างสูง

ขอขอบพระคุณชาวชุมชนปฐมวัย **ทุกท่าน** ที่ให้เด็กๆ ที่น่ารักทุกคนมารบกว

และที่ต้องขอบพระคุณอย่างยิ่งและอย่างมาก คือพุทธสถานปฐมวัย โศก ที่เอื้อเพื่อสถานที่ในการจัดงาน

ถ้ามีข้อผิดพลาด ประการใดก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

เจริญธรรม

จากทีมวานดาว **อุบลุฑาทายาท** 🙏

